

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 554. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/16 (56) ● 27 Nisan 2002 ● 3 Euro

**İMF-TÜSİAD yıkım programlarına karşı,
İktisadi ve sosyal haklar için!..**

**Emperyalist saldırganlığa ve siyonist barbarlığı karşı,
halklarla birlik ve dayanışma için!..**

**Faşist baskı ve teröre karşı,
temel demokratik hak ve özgürlükler için!..**

Devrim için! Sosyalizm için!

**1 Mayıs'ta
alanlara!**

İÇİNDEKİLER

Ya barbarlık ya sosyalizm!	3
Sosyal yıkıma karşı birlik, mücadele ve dayanışmayı yükseltelim!	4
Sendikal ihanet barikatını yaralım!	5
1 Mayıs'ta iş bırakmanın anlamı.	6
"İş bırakarak 1 Mayıs'ta alanlara!"	7
İşçi sınıfı, Filistin direnişi ve 1 Mayıs....	8
Direnış nöbeti Gazze'de	9
1 Mayıs faaliyetlerinden...	10
Yaygın, yoğun ve etkili bir çalışma sürdürüyoruz...	11
Zor dönemin bilinçli, inançlı ve soluklu devrimcileri...(Orta sayfa).	12-14
Washington'da 100 bin kişi ABD emperyalizmini protesto etti.	15
Kolombiya'da son bir yıl içinde 165 sendikacı katledildi	16
Le Pen'in seçim başarısı ve gerçeğin öbür yüzü	17
"İşçilerin birliği halkların kardeşliği" pikniği coşkuyla gerçekleşti.	18
Mücadele, birlik ve dayanışma günü	
Mücadele, birlik ve dayanışma günü	
1 Mayıs kutlu olsun!..	19
"Tek bir kişi kalsak dahi direnişimizi sürdüreceğiz!.."	20
Direnışten direnişe	21
Savaşın en büyük mağduru çocuk	22
Mücadele Postası	23

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/16 (56) ● 27 Nisan 2002

Fiyatı: 3 Euro

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org><http://www.kizilbayrak.com>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

1 Mayıs'ın nasıl yaşanacağını, sınıf mücadelesinin sonraki seyri açısından ne kadar önemli olduğu bilinmektedir. Bu nedenle de gerek işçi ve emekçiler, gerekse de düzen cephesinden hazırlıklar buna göre yapılır. Elbette işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden olabildiğince yaygın, kitlesel, güçlü geçmesi yönünde bir hazırlık sürerken, düzen cephesinde de tam tersi bir faaliyet söz konusudur. Onlar, eylemlerin mümkün olduğunca zayıf, cılız geçmesi için ellerinden geleni yapar. Hatta, pek çok örneğin kanıtlaştığı gibi, bunun mümkün olmadığını düşündükleri yerde provokasyona başvurur, kitlelerin moralini başka açılardan bozma yolunu tutarlar. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, devrimcileri, sermaye düzeninin bu tür oyunlarını çok iyi bilmektedir.

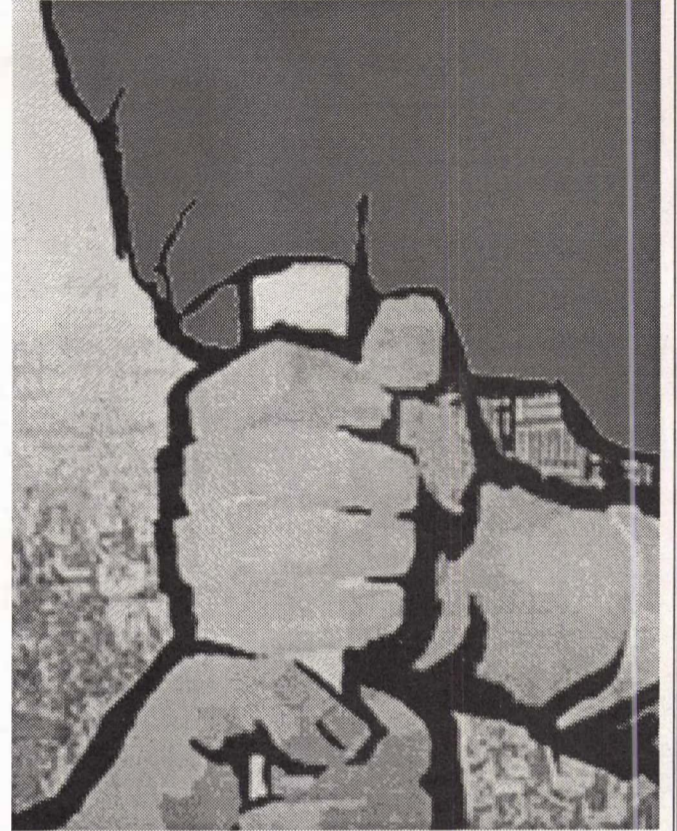
Bunlar bilindiğine göre, düzenin sınıf mücadelesi ve 1 Mayıs'a yönelik her türlü engelinin, hilesinin, zorunun aşılması için elden gelen yapılmalıdır. Özellikle bu 1 Mayıs'ın, iş gününe rastgelmesi de gözönüne alındığında, eylemlere katılımı artırmak özel bir önem taşımaktadır.

Ancak 1 Mayıs'ı kutlamak sadece belli yerlerdeki eylemlere katılmak anlamına gelmiyor. Her kentte, her bölgede, her fabrika ve işyerinde 1 Mayıs etkinlikleri düzenlenebilmelidir. Ülkenin dört bir yanında, özellikle de tüm çalışma birim ve alanlarında gerek işçi ve emekçi kitleler, gerekse de patronlar 1 Mayıs'ı hissetmeli, yaşamalılmalıdır.

Bu yılın 1 Mayıs'ında, sınıfa yönelik iktisadi-sosyal yıkım saldırılarının yanı sıra, belki daha da önemli olmak üzere, emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı tepkilerin de birleştirilip yükseltilebilmesi gerekiyor. Özellikle de emperyalist savaşın bugünlerdeki hedefi konumunda olan Filistin halkıyla dayanışmanın, sınıf cephesinden ve yüksek sesle dillendirildiği bir eylem günü olabilmeli 1 Mayıs. Emperyalist tekellerin baskı ve sömürsünü yakından tanıyan Türkiye işçi sınıfı, saldırının başından beri Filistin halkının yanında olduğunu ortaya koymuş bulunuyor. Ancak 1 Mayıs bunu toplu biçimde ve daha yüksek perdeden dillendirmenin imkanındır. Bu nedenle "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" sloganı, bu yılki 1 Mayıs'ın ana şiarlarından biri olacaktır.

Eğer 2 Mayıslar için belli olanaklar yaratıyorsa 1 Mayıslar anlamlıdır.

Öncü işçi ve emekçiler 1 Mayıs'ı 2 Mayıs'tan itibaren mücadeleye yüklenmenin bir vesilesi saymalıdır. 1 Mayıs'a hazırlık temposuyla 2 Mayıs'tan sonraki

mücadeleye hazırlanmalıdır. Çünkü başta kamunun tasfiyesi üzere bir dizi ağır saldırı şu birkaç ay içerisinde hayata geçirilecektir.

Her 1 Mayıs öncesi düzenin, eylemleri zayıflatmaya yönelik çeşitli girişimlerde bulunduğu biliniyor. Bunların başında da 1 Mayıs için devrimci çalışmayı engellemek geliyor. Devrimcilere yönelik saldırılar üst boyutlara çıkıyor. Bu yıl da aynı saldırılarla karşı karşıyayız. Bu saldırılara verilecek en anlamlı yanıt ise, her zamanki gibi, daha yoğun bir faaliyettir.

Söz konusu saldırılar kapsamında Antakya'da okurlarımızın evleri basıldı. İstanbul'da da üç yoldaşımız afiş çalışmaları sırasında gözaltına alındı.

Ancak bu tür saldırılarla bugüne dek sınıf devrimcilerini görevlerinden alıkoymak mümkün olmamıştır, bundan sonra da mümkün olmayacaktır.

Tüm yoldaşlarımızın, devrimcilerin, işçi ve emekçilerin 1 Mayıs'ını kutlarız.

Program sorunları üzerine konferanslar Bağımsızlık ve Devrim

"Türkiye'de bugün, emperyalizm sermayeye dayanarak, emekçi kitleler için bir dizi ağır saldırı hazırlanmaktadır. Türkiye emperyalizmi halklarımızın, emekçilerin, devrimcilerin birliğine dayanarak, emekçilerin birliğiyle mücadele etmesi gerekmektedir. Özellikle de emperyalist savaşın bugünlerdeki hedefi konumunda olan Filistin halkıyla dayanışmanın, sınıf cephesinden ve yüksek sesle dillendirildiği bir eylem günü olabilmeli 1 Mayıs. Emperyalist tekellerin baskı ve sömürsünü yakından tanıyan Türkiye işçi sınıfı, saldırının başından beri Filistin halkının yanında olduğunu ortaya koymuş bulunuyor. Ancak 1 Mayıs bunu toplu biçimde ve daha yüksek perdeden dillendirmenin imkanındır. Bu nedenle "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" sloganı, bu yılki 1 Mayıs'ın ana şiarlarından biri olacaktır.

Eğer 2 Mayıslar için belli olanaklar yaratıyorsa 1 Mayıslar anlamlıdır.

Öncü işçi ve emekçiler 1 Mayıs'ı 2 Mayıs'tan itibaren mücadeleye yüklenmenin bir vesilesi saymalıdır. 1 Mayıs'a hazırlık temposuyla 2 Mayıs'tan sonraki

H. FIRAT

Program sorunları üzerine konferanslar

Bağımsızlık ve Devrim

Program sorunları üzerine konferanslar * Bağımsızlık ve Devrim * H. FIRAT

ERİM 3. Güzöl Konferansı

0212 638 58 13

Fax: 0212 638 58 13

EKSEN YAYINCILIK

Ya barbarlık ya sosyalizm!

Barbarlığın kol gezdiği, faşizmin ve her türden gericiliğin hortlatıldığı, halkların katliamlardan geçirildiği, sosyal ve siyasal saldırıların birbirini izlediği koşullarda, işçi sınıfının ve emekçi halkların önünde fazla bir seçenecek ve oyalanacak bir zaman yoktur. Ya kapitalist sömürücülerin, emperyalist haydutların karşısına dikilip birleşik ve militan bir mücadele verilecek ya da barbarlık içinde topyekûn çöküşe razı olunacaktır. Kurdun dişlerinden kaçınmak için çakallara razı olmak çare değildir.

Yunanlı ozan Kavafis, "Barbarları beklerken" şiirinde, barbarları bekleyen kent halkının bir gün barbarların olmadığı ve asla gelmeyeceği gerçeğiyle yüzleşmesi sonucu uğradığı hayal kırıklığını anlatır. Her an bir barbar saldırısı için yıllarca teyakkuzda tutulan halkın ağzından bu çarpıcı çelişkiyi şöyle ifade eder: "Barbarlar olmazsa ne yaparız biz, nasıl yaşarız?"

Aslında olmayan fakat varlığına inandırılan barbarlar, kentin efendilerinin egemenliklerini sürdürmelerinin bir aracıdır. Bir bakıma olası bir barbar saldırısının yol açtığı korku, kendi meşruiyetlerinin, kent halkı üzerindeki egemenliklerinin de bir dayanağıdır. Tıpkı emperyalist haydutların yeni dönem saldırılarında kullandıkları "terör" ve "terörizm" demagojisi gibi. Düne kadar emperyalist saldırılar "demokrasi ve insan haklarını koruma" adına yapılır, sonuçta demokratik hak ve özgürlükler, insan hakları bu ikiyüzlü iddiayla ayaklar altına alınır. Şimdi ise "terörle mücadele" yalanına sarılarak dünya emekçi halklarına karşı terör estiriliyor.

Kuşkusuz, şiirdeki kurgusal ifadenin aksine barbarlık yeryüzünden hiç eksik olmadı. İlkel dönem barbarlığına rahmet okutan yeni barbarlığın temsilcileri, çeşitli kılıklar altında kitlesel katliamlara, işgallere giriştiler. Din adına seferler düzenleyip, talan üstüne talan, kıyım üstüne kıyım yaptılar. Bir gecede binlerce kadını şeytan ilan edip ateşlerde yaktılar. En bağınaz biçimlerden en modernine kadar çeşitli kılıklarda insanlığı felaketlere, yıkımlara sürüklediler. Çeşitli gerekçelerle egemen sınıflar barbarlıklarını hep sürdürdüler.

Ve bu barbarlığın son temsilcisi kapitalist sınıf, iki emperyalist savaşa, sayısız yerel ve etnik savaşa, darbeler ve kontra faaliyetleriyle dünyada kan dökmedik tek karış toprak bırakmadı. Baş düşman ilan edilen SSCB'nin çöküşüyle başlayan yeni süreçte, artık savaşa, çılgınca silahlanmaya vb. gerek kalmayacağı, kapitalizmin refah ve barış içinde gelişeceği ilan edildi. Oysa gerçekler, dizginlerinden boşalmış barbarlığın, yeni gerekçelerle fakat bildik yüzüyle kol gezdiğini gösteriyor. Kapitalizm savaş demektir ve emperyalizm, uygar kılıklara bürünmüş barbar kapitalizmin en saldırgan ve çürüyen gerçekliğidir. Bunun için "ya barbarlık ya sosyalizm!", kapitalist dünya sistemi gerçekliğinin en çarpıcı ifadesi olarak önümüzde duruyor.

Terörün, faşizmin ve gericiliğin kaynağı barbar kapitalist düzendir

ABD emperyalizmi 11 Eylül saldırılarının ardından yıllar sürececek bir savaş ilan etti. Savaşın adını "terörizmle mücadele" koydu. Silahlanma bütçesi devasa ölçüde artırıldı. Gerekçesi, "güvenliğinin tehdit altında olması". Gerçekte böyle bir tehditin varolup olmadığı önemli değil. Önemli olan kendi halkının ve dünya kamuoyunun buna inandırılması, saldırganlığa mazeret ve meşruluk zemini yaratılması. Teröristler, bir başka deyişle düşmanlar, ABD topraklarından binlerce kilometre uzaklıktaki topraklardalar. Üstelik bu yeni "terörist" düşmanların bir kısmı bir süre önce ABD'nin dostları, uşaklarıydı. İlk hedef Afganistan'ı

diğerleri izleyecek. (Kore, Irak, Yemen vb). Yani, ABD'nin egemenlik kurmak istediği, zengin yeraltı kaynaklarının bulunduğu ve stratejik önemi olan her yerde "terörist"ler ve "terörist" faaliyetler var. Buralara olağanüstü askeri yığınak yapıyor. Kendi elinde dünyayı onlarca kez yerle bir edecek binlerce nükleer ve kimyasal silah varken ve bu sorun değilken, üstelik yüzbinlerce insanın katledilmesiyle sonuçlanan nükleer silah kullanma suçunu işleyen tek ülke durumundayken, Irak'ın silahlanması ve sahip olduğu silahları savaş gerekçesi yapıyor. "Düşman" ilan ettiği ülkelere karşı nükleer silahları kullanma tehditleri savuruyor.

Öte yandan Amerika'da safkan Amerikan olmayan göçmenler ve yabancılar da potansiyel "terörist" ve düşman. Ülkedeki bütün yabancılar izleniyor, gözleniyor, soruşturmalardan geçiriliyor. Irkçılığın Amerikancası olan White-Anglosakson-Protestan (WAP) anlayışı bir kez daha önplana çıkarılıyor. "Özgürlükler ülkesi" ABD, tüm uluslararası anlaşmaları hiçe sayarak, savaş esirlerine Ortaçağ'dakinden aşağı kalmayan bir muamele yapıyor. Katı tecrit ve baskı koşullarında tutulan esirler için özel mahkemeler kuruluyor.

Avrupa'da faşizm ve ırkçılık yeniden tırmanışa geçiyor. Yabancı düşmanlığına oynayan Avrupalı faşist partiler giderek güçleniyor. Ülkelerindeki her türlü olumsuzluğun nedenini yabancıların varlığına bağlayan yaygın bir propaganda faaliyeti yürütüyorlar. Açıkça düşman ve en büyük tehlike ilan edilen yabancılar çeşitli saldırılara uğruyorlar.

İsrail siyonizmi haftalardır tüm dünyanın gözleri önünde Filistin topraklarında soykırım amaçlı katliamlar gerçekleştiriyor. BM temsilcileri bile "kapalı bölge" ilan edilen katliamın yapıldığı kentlere sokulmuyor. Katliamların gerekçesi ise aynı; "güvenlik", yani "terörist saldırılar". İsrail, katliamları ve İsrail'i kınayanları Yahudi düşmanlığı yapmakla suçluyor.

Hindistan ve Pakistan sınırında emperyalistlerin kışkırtmasıyla başlayan etnik ve dinsel çatışmalar yeniden tırmanışa geçti. Amerikan ve İngiliz silah tekelleri her iki ülkeye silah satışı artırıyorlar.

Venezuela'da 48 saat süren darbenin arkasından ABD emperyalizmi çıkıyor. CIA'dan onay alan darbeciler başarısızlıklarının cezasını ABD tarafından gözden çıkarılarak ödüyorlar. Başarmış olsalardı, demokrasi savunucuları olarak karşılanacak, kanlı icraatlarına alkış tutulacaktı. Tıpkı Şili'de, Arjantin'de ve Türkiye'de olduğu gibi.

Ne sıtmaya ne ölüme razı olmamak için kapitalist bataklık kurutulmalıdır

Bunlar son birkaç yılın siyasal gelişmeleri. Hitler'in, Musolini'nin tesadüfi ve istisnai şahsiyetler olmadığı, faşizm tehlikesinin geride kalmadığı, bu tabloya bakıldığında daha iyi anlaşılıyor. Hortlayan faşizm, dizginlerinden boşalmış gericilik ve emperyalist saldırganlık, halklara ve emeğe düşman çürüyen kapitalizmin ürünüdür. Bu tablonun arkasında küreselleşme adıyla önu iyice açılan kapitalist sömürü politikaları var. Dizginlerinden boşalmış tekelleşme, dünya ölçüsünde mafyalaşan ekonomi, rant ve pazar

paylaşımının keskinleştirdiği rekabet; en gerici, saldırgan iktisadi politikaları ve siyasal düzeyde bunu uygulayacak gerici, saldırgan, faşist siyasal temsilcileri ve uygulamaları da beraberinde getiriyor.

Emperyalizmin eli kanlı temsilcilerin ve faşizmin lanetlenmesi tabii ki önemli. Ama asla yeterli değil. Yeterli olsaydı, Hitler'in, Musolini'nin, Franko'nun yerlerini Şaronlar, Bushlar almaz; Le Pen'lerin, Berlusconi'lerin yıldızı parlamazdı. Faşizm, siyonizm, ırkçılık, yabancı düşmanlığı hortlamazdı. Bu faşist temsilciler kapitalist düzenin bataklığında bizzat sermaye tarafından yetiştirilmekte ve ihtiyaç oldukça emekçilerin, halkların üzerine salınmaktadırlar.

Avrupalı emekçilerin faşizmden duyduğu korku ve kaygıların elbette hem tarihsel hem de güncel bir karşılığı var. Aynı şekilde, faşizmi, barbarca saldırıları ortadan kaldırmamanın tarihsel deneyimleri de karşımızda duruyor. Tehlikeyi savuşturmak ya da ertelemek çare değil. Faşizmi ezmek, barbarlığa son vermek için bu deneyimlerden çıkan derslere sarılmak gerekiyor.

Uygar dünyanın efendileri sebebi oldukları faşist hortlama üzerinden çirkin bir oyun oynuyorlar. Kurdun karşısında çakalı alternatif olarak sunuyorlar. Le Pen gibilerinin karşısına, güya alternatif olarak önerilen Chirac gibi çakalların ve sosyal kılıklı diğerlerinin sicilleri daha az kanlı ve daha az kirli değil. Her iki kesim de kapitalizmin barbarlık düzenini temsil ediyor, sermaye sınıfının çıkarlarına hizmet ediyorlar. İktidara geldiklerinde sermayenin programını hayata geçiriyorlar. Asla birbirlerinin karşısı ve alternatifleri değildirler. Dolayısıyla emperyalist efendilerin Şaronlar'dan, Le Penler'den duyduğu sözde rahatsızlığın elbette gerçek ve ciddi bir karşılığı yok. Çünkü yabancı düşmanlığı, emekçi halklara ve işçi sınıfına düşmanlık bağımsız parti politikaları değil, devlet ve düzen politikasıdır. Onların esas kaygısı, bu faşist gerici temsilcilerine yönelik tepkileri düzen sınırları içinde tutmak, tepkilerin hedefini saptırmaktır. Bu nedenle iki seçeneği de elde tutuyorlar. Sıtmaya razı etmek için sık sık ölümü göstermeyi ihmal etmiyorlar. Faşizmin kitlelerde yarattığı korkuyu canlı tutarak düzenlerini güvenceleme, sistem dışı arayışların önüne set çekme hesabı yapıyorlar. Bunun üzerinden de saldırılarını peşpeşe hayata geçiriyorlar. Zamanı geldiğinde kendi elleriyle faşizmi başa geçireceklerinden de kuşku duymamak gerekir. Yeter ki buna ihtiyaç duysunlar.

Barbarlığın kol gezdiği, faşizmin ve her türden gericiliğin hortlatıldığı, halkların katliamlardan geçirildiği, sosyal ve siyasal saldırıların birbirini izlediği koşullarda, işçi sınıfının ve emekçi halkların önünde fazla bir seçenecek ve oyalanacak bir zaman yoktur. Ya kapitalist sömürücülerin, emperyalist haydutların karşısına dikilip birleşik ve militan bir mücadele verilecek ya da barbarlık içinde topyekûn çöküşe razı olunacaktır. Kurdun dişlerinden kaçınmak için çakallara razı olmak çare değildir.

Kapitalist barbarlar saldırılarını artırdıkça, kuşatmayı yarmak için gerekli olan güç de her geçen gün birikiyor. Yeni ve taze güçler mücadele için seferber oluyorlar. Kapitalist barbarlığa karşı mücadele ve dayanışmayı yükseltmek için, "Hergün 1 Mayıs, her yer Filistin!" şiarıyla alanlara çıkalım.

Sosyal yıkıma karşı birlik, mücadele ve dayanışmayı yükseltelim!

İşçiler, emekçiler!

İMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşlar dünyanın pek çok yoksul ülkesi için olduğu gibi ülkemiz için de yıkım programları hazırlamaya, sermaye iktidarı ise bu programları uygulamaya devam ediyor. İMF ve Dünya Bankası'nın açıkladığı son kararlar da göstermektedir ki, emperyalistlerin ve uşaklarının yıkıma uğratmaya çalıştığı, öncelikle ülkenin işçi sınıfı ve emekçi kitleleridir.

Dünya Bankası kamuda çalışan işçilerin 125 bininin hızla tasfiye edilmesini buyuruyor. İktidardaki uşak takımı derhal hazırola geçiyor. İMF memur sayısının bir milyon 700 binlerde dondurulmasını emrediyor, iktidardaki uşakları yine uygulamak için koşturuyor.

İktidarın bu tutumu, herşeyden önce, Türkiye'deki sermaye sınıfının emperyalist sermaye ile çıkar ve kader birliği içinde olduğunun göstergesidir. Bugün ülkede güç ve iktidar sahibi onlardır ve onlar tarafından onaylanmayan hiçbir programın uygulanması söz konusu değildir.

İşçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki sömürünün katmerlenmesinden öncelikle onlar pay almaktadır. İşsizliğin artması ve ücretlerin gerilemesi öncelikle TÜSİAD oligarklarının kasalarını şişiriyor. Esnek üretim-esnek çalışma-esnek ücreti öncelikle onlar istiyor, uyguluyor, yasalaşması yönünde dayatıyorlar.

Ülkenin boydan boya emperyalist tekellerin yağmasına açılmasını isteyen ve planlayanlar da onlardır. Çünkü bu yağmadan kendilerine de pay düşüyor.

Planlanan ve adım adım uygulanan yıkım ülkedeki egemen sınıfın istek ve iradesi dışında gelişmediğine göre, bu yıkımın engellenmesi yönünde bu sınıfın temsilcisi düzen partilerinden beklenebilecek hiçbir şey yoktur. Yıkımı engelleme güç ve iradesini sadece yıkımın doğrudan hedefi konumundaki işçi sınıfı ve emekçiler gösterebilirler. Ancak onların devrimci mücadelesi bu yağmayı engelleyebilir. Çünkü yağmalanan öncelikle onların emek-gücü ve alınteridir.

Kardeşler! Öncü işçi ve emekçiler!

Alınterimizin yağmalanmasına, ülke ekonomisinin çökertilmesine ve zenginliklerinin talan edilmesine izin vermeyelim!

1 Mayıs'tan aldığımız güçle, İMF-TÜSİAD yıkım programlarının karşısına dikilelim. Bu ülkenin sahipsiz olmadığını emperyalistlere ve uşaklarına gösterelim.

Saldırıları püskürtmek için örgütlü mücadeleye!

Yıkım programlarını bozmak ve saldırıları püskürtmek mümkündür. Ancak bunun için işçi sınıfının devrimci birliği ve örgütlülüğü şarttır. Devrimci bir örgüt etrafında kenetlenen ve devrimci bir program çerçevesinde mücadeleyi yükselten işçi sınıfı, yoksullaştırılan ve yıkıma sürüklenen tüm emekçi kitlelerin de desteğini alacaktır. Bu ise ülke nüfusunun ezici çoğunluğu demektir.

Bugün emperyalistler ve yerli uşakları saldırılarında bu derece pervasızlaşabiliyorsa, bunun nedeni, işçi sınıfının örgütsüzlüğü, dolayısıyla da karşılıklarına dikilememesidir. Sermaye sınıfı ve devleti de bu gerçekliği çok iyi bildiği için, saldırılarının odak noktasına her zaman sınıfın örgütlülüğünü oturtuyor.

Emeğin kurtuluşu, ülkenin ve halkın özgürlüğü için mücadele eden devrimci örgütler bu nedenle her zaman düzenin ve devletin hedef tahtasına oturtuluyor. Emperyalistler nasıl "terör" yaftası altında halkların özgürlük mücadelesini ezmeye, yok etmeye çalışıyorlarsa, burjuva iktidarı da işçi sınıfı ve emekçilerin devrimci mücadelesini aynı yafta altında ezmek, yok etmek için uğraşiyor.

Ama onlar bununla da yetinmiyor. İşçi sınıfı ve emekçileri her türlü örgütlülüğünden mahrum bırakmak, böylece mücadele imkanlarını ortadan kaldırmak için sendikal örgütlülüğü de bitirmeye çalışıyorlar. Kamu emekçilerinin sendikal hak mücadelesini sahte sendika yasası çıkararak bastırıyorlar. Bu elbette sonsuza kadar bir önlem değil, geçici bir duraksamayı ifade ediyor. Elbette kamu emekçileri sendikal hakları için yeniden mücadeleye atılacaklar. Ancak, çıkarılan yasa ile on yıllık mücadelenin kazanımlarının bir çırpıda yok sayıldığı, böylece bu alandaki mücadelenin yıllarca geriye düşürüldüğü de bir gerçektir.

Diğer yandan, toplam işçiler içinde sendikalı olanların sayısı da marjinal boyutlara düşürülmüş durumdadır. Bunların büyük çoğunluğunun da KİT'lerde örgütlü sendikalara üye olduğu ve KİT'lerin planlı tasfiyesinin gündemde olduğu hesaba katılırsa, çok yakında sayının daha vahim boyutlara düşeceği açıktır.

Tüm bunlara bir de sendikaların başını ihanet çetelerinin tuttuğu gerçeği eklendiğinde, işçi sınıfı ve emekçiler için örgütlenmenin ne kadar acil ve önemli olduğu anlaşılacaktır.

1 Mayıs, sınıfın birlik, mücadele ve dayanışma günüdür.

Öncü işçi ve emekçiler, 1 Mayıs'ın ruhu ve gücüyle ve hiç zaman yitirmeden örgütlenme faaliyetine girişmelidirler. Sermayenin örgütsüzleştirme ve köleleştirme saldırılarına verilecek en anlamlı yanıt, örgütlenmek ve mücadeleyi yükseltmek olacaktır.

Emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı

Filistin halkıyla dayanışmaya!

Emperyalizm işçi sınıfı ve emekçi halkları dört bir yandan kuşatmış bulunuyor. Sadece İMF ve Dünya Bankası aracılığıyla sosyal yıkım saldırıları düzenlemekle kalmıyorlar. Halklara boyun eğdirebilmek için askeri saldırıları da boyutlandırıyorlar. Önce Afganistan'a karşı ABD saldırısı, hemen ardından da Filistin halkına karşı yine ABD destekli İsrail saldırısı gündeme getirildi. Her ikisinde de öne sürülen gerekçe "terörizm"dir.

Ancak dünya alem biliyor ki, emperyalistlerin "terör"den kastı halkların özgürlük tutkusu ve mücadelesidir. Onyıllardır işgal altında köleleştirilmeye çalışılan Filistin halkının en doğal ve en haklı talebi terör yaftası altında ezmeye çalışılıyor. Oysa, tüm halklar gibi Filistin halkı da kendi ülkesinde ve özgür bir yaşam istiyor. Bunun için direniyor, bunun için ölüyor.

Bu direnişi vahşi bir soykırımla ezmeye çalışan İsrail'in isteği ise, topraklarına el koyarak Filistin halkını vatansızlaştırmak, kendi ülkesinde, kendi toprağında mülteci ve köle haline getirmek.

İsrail'in bu işgal ve soykırım saldırısını sonuna kadar destekleyen Amerikan emperyalizminin ulaşmak istediği hedef de bundan başkası değildir. Ortadoğu'da ve tüm dünyada hegemonyasını yaymak ve pekiştirmek için, halkların direnişini ne pahasına olursa olsun ezmek istiyor. 11 Eylül sonrasında ilan ettiği Ortadoğu ve Asya seferlerinin başarısının, bölgenin direniş simgesi Filistin halkının sesini boğmaktan geçtiğini hesaplıyor. Çünkü Filistin intifadası tüm bölge, hatta dünya halkları için örnek teşkil ediyor.

Elbette Türkiye'nin emekçi halkları için de bu böyledir.

Filistin direnişi, emperyalistler ve maşaları ne kadar güçlü silahlara sahip olsalar da, ne kadar vahşi ve azgın saldırılarla yüklenseler de, karşısında durmanın ve direnmenin mümkün olduğunun kanıtıdır. Emperyalizmi altedecek olan da bu ruh, bu tutkudur. Emperyalist saldırılardan en fazla nasibini alan ülkelerden biri olan Türkiye'nin işçi sınıfı ve emekçi kitleleri, Filistin direnişinde yaşamaya devam eden özgürlük tutkusunun canlı kalması ve büyümesi için elinden gelenin en fazlasını yapmak zorundadır. Çünkü Filistin'in kurtuluşu emperyalist saldırganlığı dizginlemenin en büyük imkanlarından biri olacaktır. Bu nedenle, Filistin halkıyla dayanışma, Türkiye işçi sınıfının kendi bağımsızlığı ve kurtuluşu için mücadeleye aynı anlama gelmektedir. Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı bölge halklarının dayanışması ve birlikte mücadelesi ne kadar zorunluysa, bu dayanışma ve birlikteliğin yolunu açmak, yönünü göstermek de, işçi sınıfları için o kadar gerekli ve zorunludur. Emperyalizme karşı en tutarlı ve sonuç alıcı mücadeleyi proletarya sosyalizmi yürütebilir. Emekçi Türkiye halkları emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı olduğunu, Filistin halkının yanında olduğunu her fırsatta ortaya koymaktadır. Sorun bu eğilimin tek bir mücadele kanalında ortaklaştırılabilmesidir. Bunun için gerekli olan önderliğin sergilenebilmesidir.

1 Mayıs'ı yeni bir başlangıç yapmak için**Sendikal ihanet barikatını yaralım!**

2002 1 Mayıs'ı, işçi sınıfı açısından, sermayenin IMF patentli saldırılarına, faşist teröre ve emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı güçlü bir yanıt vermek bakımından büyük bir önem taşıyor. 1 Mayıs'ın bu temelde sınıf ve emekçiler cephesinden güçlü bir moral kazanım sağlaması, önümüzdeki dönem sınıf ve kitle hareketinin seyrini etkileyecektir. Öyle ki, sınıfın öncü güçleri 1 Mayıs'ın bir başlangıç olması umudunu ve isteğini taşımaktadırlar. 1 Mayıs'ın tarihsel anlam ve geleneği, işçi sınıfına sermayeye karşı direnme gücü taşıyor, nasıl kazanılacağı yönünde ışık tutuyor. Komünistler ve sınıfın öncü unsurları bu bilinçle, kitlesel ve devrimci bir duruşun 1 Mayıs alanlarına hakim hale getirilmesi için, çalışmalarını yoğunlaştırmış bulunuyorlar.

Sınıfın devrimci 1 Mayıs'ı için yürütülen çalışmalar doğrudan doğruya sendika bürokratlarını da hedefliyor. Çünkü onlar bugüne kadar sınıf ve emekçi hareketinin yaşadığı dağınıklık ve çaresizliğin sorumlularıdır. Bundan dolayıdır ki sınıfın mücadele dinamiklerini ateşleyecek bir 1 Mayıs'tan uzak durmakta, 1 Mayıs'ı sıradanlaştırıp bir karnavala çevirmeye çabalamaktadırlar.

Sendika bürokratlarının 1 Mayıs ön hazırlıkları tümüyle bu amaç doğrultusunda biçimlendirilmektedir. İşçi sınıfının sermayeye ve emperyalizme karşı bir mücadele günü olarak umutla baktığı 1 Mayıs, tüm bu beklentilerin kötürümleştirildiği, umutsuzluk ve çaresizliğin hakim hale getirildiği bir gün olarak geçirilmeye çalışılıyor. Sendika bürokratları bunun için 1 Mayıs'ı bir takvim günü olarak sunuyorlar. Bu nedenle 1 Mayıs sınıf hareketinin ihtiyaçlarından koparılıyor, onun temel ve güncel şiarları basit birer tekerlemeye dönüştürülüyor.

Sendika bürokratları 1 Mayıs'ı izin başvuruları vesilesiyle gündeme getirdiler. Bunu ise, genel geçer laflar eşliğinde, ama işçi sınıfının etinde-kemiğinde hissettiği sorunları ağızlarına dahi almayarak yaptılar.

Ön hazırlık bakımından ise tam bir kayıtsızlık egemen. Genel olarak işyeri temsilciliklerine 1 Mayıs'ın duyurulması dışında hiçbir etkinlikleri bulunmuyor. Ne bir afiş, ne bir bildiri söz konusu değil henüz. Birkaç ilerici sendika şubesini dışında bırakırsak, toplam tablo böyle.

Sendika bürokratlarının 1 Mayıs'a yönelik tutumları salt bir kayıtsızlık değil elbette. 1 Mayıs'a yükledikleri anlam, yaptıkları açıklamalara bakılırsa oldukça büyük. Yapılan açıklamalarda, savaş ve küreselleşme vurgusu ön plana çıkarılıyor. İşçi sınıfının acil iktisadi-sosyal ve siyasal sorun ve istemleri ise daha tali planda bırakılıyor. İlk bakışta ileri bir tutum gibi gözükse de bu durum aslında sendika bürokratlarının 1 Mayıs'ı bir bayram gününe çevirme hedeflerine uygun. 1 Mayıs alanlarında hedefe savaşın ve küresel saldırıların konulmasıyla, sermaye devleti ve kendilerinin gözardı edileceğini hesaplıyorlar. Amaçları bunu başararak 1 Mayıs kürsülerinde şov

yapmaktır.

1 Mayıs bir kavga günüdür. İşçi sınıfının özlemlerine ve ihtiyaçlarına yanıt vermek, alanları bu ruhla doldurmak için seferber olmak, güçlü bir katılımı sağlamak temel önemde bir sorundur. Bu nedenle, 1 Mayıs'a iş bırakarak alanlara çıkmak dışında bir seçenek, daha baştan 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltmak anlamını taşımaktadır. Onu, işçi sınıfının gözünde anlamlı olmayan yalıtık alan mitingleri derekesine indirgemektir. Halihazırda Belediye-İş, Yol-İş İstanbul 1 No'lu Şube ve Genel-İş dışında, 1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkma tutumu söz konusu değildir.

Hain sendika bürokratlarını 1 Mayıs öncesindeki aldıkları bu tutum, işçi sınıfının 1 Mayıs'a katılımının zayıflatmak ve ruhsuz geçmesini sağlamak içindir.

Ama onlar da biliyorlar ki, bunu arzu ettikleri

gibi başarımları mümkün değildir. Yakın dönemde olduğu gibi, geniş işçi yığınları sendika bürokratlarının tüm engelleme çabalarına karşın alanlara çıkacak. Ama örgütsüz, ama

ne yapacağını bilemeden... Unutulmamalıdır ki, yaşadığımız koşullarda çaresizlik bir yere kadardır. 1 Mayıs geleneği işçi sınıfı içerisinde köklenmiştir, öfkenin akacağı kanal 1 Mayıs alanlarıdır. Bu nedenle sendika bürokratlarının 1 Mayıs öncesindeki kayıtsız ve geçiştirmeci tutumları 1 Mayıs alanlarında tersine çevrilmelidir. Keskin nutuklar, marşlar dökülecektir ağızlarından. Çünkü 1 Mayıs alanı onlar için taşan öfkenin boşaltılmasına hizmet etmelidir. Bunun için ellerinden gelen herşeyi yapacaklardır. Karnaval havasıyla yetinmeyip, alana devrimci ruh taşıyacak komünist ve devrimci işçilere karşı saldırgan ve fiili

müdahalelerde bulunabileceklerdir. Yani alanda denetim kurmak için ellerinden gelen herşeyi yapacaklardır. Bu, yakın dönem 1 Mayıslar'ının klasik tablosudur. Bu 1 Mayıs'ta da farklı bir tutum almayacaklardır. Sadece büyüyen öfkeyi kontrol edebilmek için daha fazla kirli yöntemlere başvurmak durumunda kalacaklardır.

İşçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı, düzene karşı olduğu kadar, tüm bu nedenlerden dolayı sendika bürokratlarını da hedeflemektedir.

1 Mayıs'ı bir karnavala çevirmek için bugünden ellerinden geleni yapan bu bürokratlar etkisizleştirilmelidir. Bu görev başta sınıf devrimcileri olmak üzere, ileri-öncü işçi ve emekçilere düşüyor. Sendika bürokratlarının kayıtsız ve geçiştirmeci tutumlarına karşı tabandan bir basınç uygulanmalıdır.

Yine 1 Mayıs alanında da sendika bürokratlarının kirli yöntemlerle 1 Mayıs'ın özünü boşaltmalarına izin

verilmemelidir. Sınıfa karşı burjuvazinin ajanları olarak çalışan bu asalakların 1 Mayıs alanlarında kürsü şovu yapmaya hakları yoktur. 1 Mayıs kürsüleri işçilerin olmalıdır. Bu bilinçle sendika bürokratlarının kürsü şovu yapmalarını engellemeli, onları konuşurmamalıyız. "Kahrolsun sendika ağaları!", "Hainler sussun, işçiler konuşsun!", "İşçilere söz hakkı!", "Ya görev başına ya kapı dışarı!" ve "Bürokratlar defolsun sendikalar bizimdir!" sloganları bu hainler susana kadar gür biçimde atılmalıdır.

Alanda inisiyatifin devrimci işçilere ait olması için işçi bölükleri arasında tam bir uyum ve birliktelik sağlanmalıdır. Bunun için bugünden gerekli hazırlıklara başlamalı, örgütlü biçimde alanda konumlanmalıyız. 1 Mayıs'ta sermayeye karşı güçlü bir yanıt vermek, sendika bürokratlarına tok bir biçimde "artık yeter bizi sattığınız" demekten geçiyor. Bu

bilinçle alanlara çıkalım, 1 Mayıs'ı gerçek bir başlangıç yapalım!

1 Mayıs yasallaşsın! Ücretli resmi tatil ilan edilsin!

1 Mayıs'ta iş bırakmanın anlamı

1889 yılında Paris'te toplanan II. Enternasyonal Kongresi, 1 Mayıs tarihini işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak ilan etti. Fakat 1 Mayıs'ların gerçekten kazanılması ancak uzun mücadeleler sonucunda mümkün olabildi.

İşçilerin 1 Mayıs'larda örgütlediği eylem ve etkinlikler ilk yıllarda hemen bütün ülkelerde sermaye sınıfının tepkisini çekti. Yasaklama ve saldırılarla karşılaştı. Israrlı mücadele ve ödenen bedeller sonucunda sermaye 1 Mayıs'ın meşruluğunu kabul etti. Birçok ülkede 1 Mayıs kutlamaları yasal hale geldi. Mücadelenin daha ileri olduğu bir dizi ülkede ise 1 Mayıs'ın işçiler için ücretli izin günü olması bir hak olarak kazanıldı.

Ülkemizde de 1 Mayıs'ın bir hak olarak kazanılması kolay olmadı. Cumhuriyet'ten önce ve Cumhuriyet'in ilk yıllarında 1 Mayıs kimi zaman serbestçe kutlandı, kimi zaman da yasaklandı. 1925'ten itibaren ise tamamen yasaklandı. Yasaklanmış olması kutlanmadığı anlamına gelmiyor elbette. İşçiler 1925'ten sonra da imkan buldukları her koşulda 1 Mayıs'ı kutlamaya çalıştılar. O ruhu diri tuttular. 1 Mayıs'ın resmen yasak olması durumu 1976 yılına kadar devam etti. 51 yıl aradan sonra yapılan ilk yasal 1 Mayıs gösterilerine onbinlerce işçi katıldı. Tek başına bu bile 1 Mayıs'ın simgelediği değerlerin işçi sınıfı içerisinde ne ölçüde dal budak salmış olduğunu göstermeye yetiyordu. Bu durum sadece üç yıl sürdü. 1979'da ilan edilen sıkıyönetim ve ardından gelen 12 Eylül faşist darbesi nedeniyle 1 Mayıs, 1988 yılına kadar devletten gizli örgütlenen toplantı ve etkinliklerle kutlanabildi.

1 Mayıs kavgayla kazanıldı

1988 bir dönüm noktasıydı. O yıldan itibaren

devrimciler, işçi ve emekçiler 1 Mayıs'ı yeniden kazanmak için yasaklara aldırmadan alanlara inmeye başladılar. Her seferinde binlerce kişi alanlara çıktı. Hedef Taksim'di, Taksim'i yeniden 1 Mayıs alanına çevirmekti. Sermaye devleti her seferinde bu gösterilere azgın bir polis terörüyle yanıt verdi. 1989'da Taksim'e çıkmaya çalışan eylemci işçilerin üzerine polis tarafından ateş açıldı. Mehmet Akif Dalcı genç bir işçiydi. Polisin açtığı ateşle vuruldu. Gene yüzlerce kişi o gün polis tarafından gözaltına alındı.

1990 ve '91 yıllarında 1 Mayıs'ın kazanılması mücadelesi daha bir yaygınlaştı. Artık sadece İstanbul'da değil ülkenin bir çok yerinde fiili eylemler, gösteriler gerçekleştiriliyor, yer yer polisle çatışmalar yaşanıyor. Devrimcilerin, işçi ve emekçilerin bu sahiplenmesiyle yasak zinciri parça parça kırılıp atıldı. 1 Mayıs gösterilerinin üstündeki yasaklar kaldırıldı.

1992 1 Mayıs'ı onbinlerce işçi ve emekçinin katılımıyla alanlarda kutlandı. O günden beri de sermayenin içini boşaltma çabalarına, türlü provokasyonlara ve katliamlara rağmen alanlarda kutlanıyor.

1 Mayıs yasallaşsın! Ücretli resmi tatil ilan edilsin!

Alanlarda kutlanıyor olmasına rağmen 1 Mayıs sermaye tarafından işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak resmen kabul edilmiş değildir. Şimdi 1 Mayıs'ı daha ilerden kazanmak ve bu kazanımı kalıcılaştırmak için, 1 Mayıs'ın yasallaşması ve ücretli resmi tatil ilan edilmesi taleplerinin yükseltilmesi gerekmektedir. Bu ülkede bir sürü bayram ve resmen tatil olan bir sürü özel gün vardır. Fakat işçi ve

emekçiler, birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta çalışmak, sermaye için üretmek zorundadır. Bu durum ortadan kaldırılmalıdır. İşçiler 1 Mayıs'ı kutlayabilmeli, o gün işe gitmek zorunda olmamalıdır. Elbette ki sermaye kendiliğinden "1 Mayıs'ı tatil ilan edelim" demeyecektir. Nasıl ki alanlarda kutlanması mücadeleye kazanıldıysa, resmi tatil ilan edilmesi de mücadeleye kazanılacaktır.

1 Mayıs'ın yasallaşması için iş bırakarak alanlara!

1 Mayıs'ta alanlara çıkmak 1992 yılına kadar yasaktı. Fakat devrimciler ve işçiler bu yasağı dinlemediler, 1 Mayıs'larda alanlara çıkarak yasağı parçaladılar. Şimdi de

bu yolu izlememiz, iş bırakarak alanlara çıkma tutumunu genelleştirmemiz gerekiyor.

Tek tek işçilerin kendi inisiyatiflerini kullanarak iş gitmemelerinin elbette bir anlamı vardır. Fakat "iş bırakarak alanlara çıkalım" derken, asıl kastettiğimizin bu olmadığı da açıktır. Sözü ettiğimiz örgütlü bir şekilde iş bırakmak, böylece fabrikadaki, işyerindeki üretimi o gün durduraktır. 1 Mayıs'ı özüne uygun kutlamanın bir gereği de, zaten o gün fabrikalarda üretimin durdurmak, işçi sınıfının birlik ve dayanışmasının gücünü sermayeye göstermektir. Eğer biz alanlara çıkıp pankartlarla yürüdüğümüz, taleplerimizi haykırdığımız saatlerde geldiğimiz fabrikada üretim sürüyor, patron sömürmeye ve kazanmaya devam ediyorsa, bu işte bir eksiklik var demektir. Bu tıpkı greve çıkmış bir fabrikada üretimin sürmesine benzemektedir. O halde hedefimiz mümkün olan her işyerinde üretimin durdurularak alanlara çıkılması olmalıdır.

Bugün Türkiye'de sınırlı sayıda işyerinde imzalanan toplu sözleşmelerde 1 Mayıs günü işe gitmemek, ücret ödenmemek kaydıyla da olsa bir hak olarak kazanılmıştır. Fakat sendikali işçilerin ezici bir çoğunluğu böyle bir haktan dahi yoksundur. Birçok sendika "1 Mayıs ücretli izin günü olsun" biçiminde bir talebi TİS masasına götürmeye bile yanaşmamaktadır. Sendikacıları bu türden talepleri TİS masasına götürmeye zorlayacak olan ise, tabandaki işçilerin 1 Mayıs'a sahip çıkmaları, kutlamalara katılmak için ısrarlı olmalarıdır.

Bu yıl bazı sendikalar 1 Mayıs'a iş bırakarak katılacaklarını açıklamış bulunuyorlar. DİSK'e bağlı Genel-İş tüm Türkiye'de, Belediye-İş ve Yol-İş ise İstanbul'da iş bırakarak alanlara çıkacağını açıkladı. 1 Mayıs yaklaştıkça, bu tutuma ortak olan başka şubeler veya işyerleri de olabilir. Bunlar (verilen sözler, alınan kararlar yerine getirildiğinde) 1 Mayıs'ın daha ilerden kazanılması noktasında önemli adımlardır. İş bırakarak alanlara çıkma tutumu desteklenmeli, hayata geçirilmesi için her türlü çaba gösterilmelidir. Fakat öncü ve devrimci işçilerin sorumluluğu iki yönlüdür. Aynı zamanda alınan kararların eksiksiz yerine getirilmesi için sendika yöneticilerine sürekli bir baskı uygulanmalı, bu yöneticiler iş yapmaya zorunlu olduklarını net olarak anlamalıdır. 1 Mayıs'ın olabildiğince kitlesel ve yaygın, olabildiğince coşkulu ve militan gösterilerle kutlanması ve daha ilerden kazanılması için bu konuda zorlayıcı olmak gerekmektedir.

YTÜ Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu'ndan etkinlik...

Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu olarak 24 Nisan Perşembe günü Yıldız Teknik Üniversitesi Maslak Hazırlık Kampüsü'nde bir şenlik gerçekleştirdik. Etkinliği sabah saatlerinden itibaren yaptığımız sınıf, kantin ve yemekhane konuşmaları ile duyurduk. Yaklaşık 1200 adet el ilanı ile öğrencilere ulaşmaya çalıştık. Afişlerimizle şenliğe çağrı yaptık.

Etkinliğimize öğle tatilinde başladık. Platformdan bir arkadaş Tiyatro Manga'nın oyun duyurusunu yaptı. Daha sonra Tiyatro Manga, Nazım'ın "Umut" adlı şiirini oynadı. Çevrede 200'ün üzerinde üniversiteli etkinliğimizi izlerken, hazırlık sınıflarında bulunan arkadaşlar da camdan etkinliği izledi.

Tiyatro Manga'nın "Umut" adlı oyunu kitlede büyük beğeni topladı. Ardından Platform'dan bir arkadaşımız öğrencilere, YÖK yasa tasarısını ve platformun amacını anlatan bir konuşma yaptı. Yasanın maddelerine değinen arkadaş, bu yasaya karşı platformun bugüne kadar yaptığı ve bundan sonra yapacağı çalışmalarından bahsetti. Konuşmasını 1 Mayıs'a çağrı ile bitirdi.

Konuşmanın ardından Grup Eksen türküleri ile bizlere coşkulu anlar yaşattı. Çekilen halay ve imza kampanyasına çağrı ile bitirilen şenlik oldukça olumlu geçti.

Bizler YTÜ Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu olarak 1 Mayıs'ta da öğrenci arkadaşları bizimle buluşmaya çağırıyoruz.

**Paralı eğitim yasası meclisten geri çekilsin!
Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!
Özerk, demokratik bir üniversite istiyoruz!**

YTÜ Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi temsilcisi ile 1 Mayıs üzerine konuştuk...

“İş bırakarak 1 Mayıs'ta alanlara!”

- 1 Mayıs'a az bir zaman kaldı. 2002 1 Mayıs'ına ilişkin bakışınızı kısaca anlatır mısınız?

Bugünün 1 Mayıs'ına geride bıraktığımız son 1-1.5 yılın tablosu üzerinden bakmak ve temel perspektiflerimizi buradan çıkarmak en doğru tutum olacaktır. Nihayetinde her eylemsel sürece, gerisinde onu tetikleyen olay ve olgular damgasını vurmaktadır. 1 Mayıs da kendi güncel anlamını güncel gelişmelerden almaktadır. Kuşkusuz 1 Mayıs, herhangi bir eylemsel sürece indirgenemez. Çünkü 1 Mayıs, bir fabrikada, bir sanayi kolunda ya da bir ülkede karşı sınıfların bireylerinin karşı karşıya geldiği grev ve direnişlerden farklı olarak, dünya üzerinde iki karşı sınıfın, işçi sınıfı ve burjuvazinin karşı karşıya geldiği bir gündür.

Birlik, mücadele ve dayanışma gününde işçi sınıfı, güncel gelişmeler ve olaylar karşısındaki tutumunu açığa vurur. “Güncel gelişme ve olaylar” a özellikle vurgu yapıyorum. Çünkü burjuvazi, gerek kendi siyasal egemenlik araçlarıyla, gerekse işçi örgütleri içerisindeki işbirlikçileri aracılığıyla 1 Mayıs'ın güncel önemini gözden düşürmeye, içeriğini boşaltmaya çalışmaktadır. Onu geçmişte olduğu gibi ya “bahar bayramı” olarak gelenekselleştirmeye, ya “mücadele günü” olma niteliğini bir tarafa iterek “işçi bayramı” olarak sıradan bir bayrama indirgemeye, ya da sendika bürokratları eliyle “salonlara” hapsetmeye çalışmaktadır.

Son 1-1.5 yıla göz attığımızda üç temel olgu göze çarpıyor. Bunlardan birincisi, Kasım ve Şubat krizleri ve krizlerin ortaya çıkardığı ağır faturanın işçi ve emekçilere ödetilmesidir. Son 1-1.5 yılda işçi sınıfı ve emekçiler ağır bir yıkımla yüzyüze kaldılar. İşsizlik ve sefalet, savaş dönemlerini aratmayacak bir düzeye ulaştı. Krizlerle çöküşü belgelenen IMF-TÜSİAD yıkım programları uygulanmaya devam etti. Emperyalist tekellerin ve bir avuç yerli tekelleri

sermayenin çıkarlarını ifade eden bu programlar, milyonlarca emekçiyi sosyal yıkımla yüzyüze bıraktı. Bugün de bu yıkım programları daha ağırlaştırılmış biçimde uygulanıyor. Özelleştirme ve kamu kurumlarının tasfiyesine hız veriliyor. İşçi sınıfının tarihsel kazanımları hedef tahtasına konuluyor. Kuşkusuz bu gelişmeler emekçi yığınların hoşnutsuzluğunu da büyütüyor.

İkinci olarak, son 1-1.5 yılda işçi sınıfının ağır bir fatura ödemesine yol açan sendikal ihanetten söz edilebilir. Sosyal yıkımın, derinleşen açlık ve sefaletin bir yanında sermaye sınıfının saldırıları varsa, diğer yanında da bu saldırılara çanak tutan sendikal ihanet vardır. İşçi sınıfı bugün sermaye ve sendikal ihanet çetesi tarafından cendere altına alınmıştır. Türk-İş bölge toplantıları göstermiştir ki, sınıf tabanında

ülkemiz işçi ve emekçileri hem ülkenin emperyalist savaşta rol almasına karşıdır ve hem de Filistin direnişini yürekten desteklemektedirler.

Burada kısaca sözünü ettiğimiz bu üç olgu, önümüzdeki 1 Mayıs'ın şekilleneceği zemini vermektedir bize. Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi olarak biz 1 Mayıs'a bu üç olay ve olgu üzerinden bakıyoruz. 1 Mayıs, işçi sınıfının sermayenin sosyal yıkım saldırısına, sendikal ihanete ve emperyalist savaşa karşı mücadeleyi yükselttiği bir gün olacaktır.

- İşçi sınıfı 1 Mayıs'a hangi taleplerle ve nasıl katılmalıdır?

İşçi sınıfının bugün karşı karşıya bulunduğu saldırılar çok yönlüdür. Bu açıdan da talepler çok çeşitlidir. Bu çeşitliliğe gölge düşürmeden, “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”, “7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!” gibi sınıfın bütününe ilgilendiren talepleri en öne almak, “Genel grev, genel direniş!” istemini yaygınlaştırmak, sendikal ihanet karşısında “Kahrolsun sendika ağaları!” sloganını alana hakim kılmak ve emperyalist savaş ve İsrail'in Filistin üzerinde uyguladığı katliamlar karşısında Filistin halkıyla dayanışmayı ifade eden şiarları yükseltmek gerekir.

AYİEP Girişimi olarak biz 1 Mayıs'a iş bırakarak katılınması gerektiğini düşünüyoruz. Genel-İş, Belediye-İş ve Yol-İş İstanbul 1 No'lu Şube iş bırakarak 1 Mayıs'a katılacaklarını açıkladılar. Fakat genel olarak sendikalar biçimsel olarak katılmayı esas alıyorlar. Sendika bürokratları olabildiğince işçilerin 1 Mayıs alanına akmasının önüne geçmek istiyorlar. Bu açıdan işçilerin alanlara taşınması, esas olarak öncü işçilerin müdahalesini gerektirmektedir. Sınıfın öncü kesimleri 1 Mayıs'ı taban örgütlülüklerinin yaratılması ve bu örgütlenmeler aracılığıyla sınıfın birliğinin sağlanması yolunda değerlendirmelidirler. 1 Mayıs işçi ve emekçi kitlelerde gelişen öfkenin akacağı ve birleşeceği bir kanal olarak görülmelidir. Sınıfın öncü kesimlerinin önünde, birisi alana katılımın sağlanması diğeri alanda sınıfsal bir duruşun sergilenmesi üzerinden ikili bir görev durmaktadır. Bulduğumuz alanlardan, işyerlerimiz ve fabrikalarımızdan 1 Mayıs'ı örgütlemek en temel görevimizdir. Alanda ise etkin bir duruş sergilenmeli, inisiyatifli bir tutumla, alana gelen işçi kitlelerinin sendika bürokratlarının çizdiği sınırlara hapsedilmesine izin verilmemelidir.

Belediye işçileriyle yaklaşan 1 Mayıs'ı konuştuk...

“1 Mayıs'ta alanları doldurmaliyiz!”

- Ezilen halklara dönük emperyalist saldırıların yoğunlaştığı, halkların emperyalist güçler tarafından tehdit edildiği, işçi sınıfına dönük saldırıların hız kazandığı, hak gasplarının yaşandığı bir süreçten geçiyoruz. Önümüzde işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs var. Bu süreçte işçi sınıfı 1 Mayıs'a nasıl hazırlanmalı, alana hangi taleplerle çıkmalı?

Musa: İsrail'in Filistin halkına ve emperyalizmin ezilen halklara dönük saldırıları karşısında elbette bu yılın 1 Mayıs kutlamalarının daha canlı ve geniş katılımı olması gerekir. Ama bu maalesef olmuyor. İnsanları bireysel çıkarıcılığa sevk ederek ve ekonomik bunalım kışkıracı olarak çaresizliğe itmişler.

Bunda biraz sendikaların eksikliği ve hatası da var. Bunun yanında, öncü ve bilinçli işçilerin duyarsızlığı da var. Biraz ağır konuşacağım ama pasifizmin batağına girmişler ve orada öylece sessiz kalıyorlar. Böyle olunca da kitleler sessizliğe gömülüyor, güven duymuyor.

Tabii mücadele bitmiş değil. Bu olumsuzluklara rağmen “ben onurluyum, gururluyum” diyen işçiler bu mücadeleyi

gögüslemek zorunda. Gerektiğinde canını ortaya koyması gerekiyor. Kitleleri harekete geçirmek gerekiyor. Bunun için sendikaların ve demokratik kitle örgütlerinin kitlelere güven vermesi gerekiyor. Bu olmadıkça 1 Mayıslar sönük geçer.

Ali: Ülkemiz ekonomik koşullar açısından çok kötü bir durumda. İşçilerin, emekçilerin, aydınların birlik ve beraberlik içerisinde, omuz omuza vererek, 1 Mayıs'ı görkemli bir şekilde kutlaması gerekiyor. Burjuvaziye ve kapitalizme karşı, faşizme karşı omuz omuza verip alanlara yürümeliyiz. O gün yerimiz 1 Mayıs alanı olmalıdır. Bütün gücümüzle alanları doldurmaliyiz.

Alaattin: 1 Mayıs ezilen emekçi sınıfların sermayeye gücünü göstereceği alandır. Ben bu 1 Mayıs'ın bu yıl daha katılımcı, daha kitlesel geçeceğini düşünüyorum. Çünkü İMF'nin işçi sınıfına dönük saldırı programları sonuçlarını vermeye başladı. İşçiye, esnafa, memura dönük saldırılar artık ayyuka çıkmış durumda. Bu 1 Mayıs'ın kitlesel, coşkulu geçeceğini ve kitlelerin taleplerini haykırdığı militan bir 1 Mayıs olacağını düşünüyorum.

SY Kızıl Bayrak/Esenyurt

İşçi sınıfı, Filistin direnişi ve 1 Mayıs...

ABD emperyalizminin tam desteğini arkasına alan siyonist savaş makinası, Nisan ayı boyunca Batı Şeria'daki Filistin kentlerinin hemen hepsini işgal etti. Filistin halkını teslim almak için büyük bir katliam ve sindirme operasyonu yürütülüyor.

Bu teslim alma operasyonuna Filistin halkı görkemli bir direnişle yanıt verdi. İşgal ordusu birçok yerde, fakat özellikle de Cenin mülteci kampında Filistin halkının ölümüne direnişle karşılaştı. Çok ağır bir bedel ödeyen Filistin halkı teslim olmadı, özgürlüğünü ve onurunu yığıtçe savunmasını bildi.

Emperyalist kuşatma

Bugün işçi ve emekçiler, dünyanın ezilen halkları emperyalizmin çok yönlü kuşatması altındalar. IMF ve Dünya Bankası gibi kurumlar aracılığıyla emperyalizme bağımlı ülkelerin hemen hepsinde sömürü ve yıkım politikaları uygulanıyor. Ücretler düşürülüyor, özelleştirmeler yaygınlaştırılıyor, haklar gaspediliyor, sendikalar işlevsizleştirilip tasfiye ediliyor.

11 Eylül'den sonra buna emperyalist savaş tehdidi ve askeri saldırılar da eklendi. Emperyalizm kendi çıkarları için dünyayı kana bulamaktan çekinmeyeceğini ilan etti ve bu doğrultuda ilk adımları atarak, Afganistan'ı yerle bir etti.

ABD emperyalizmi tüm dünyada hegemonyasını yaymak ve pekiştirmek için, halkların direnişini ne pahasına olursa olsun ezmek zorunda olduğunu düşünüyor. Bu planın Ortadoğu'da başarıya ulaşmasının yolunun bu bölgenin direniş simgesi Filistin halkının sesini boğmaktan geçtiğini hesaplıyor. Çünkü Filistin halkının sergilediği direniş, tüm bölge hatta dünya halkları için "kötü" bir örnek teşkil ediyor.

Emperyalizme karşı mücadele gelişiyor

Kuşkusuz ki işçi ve emekçiler birçok ülkede bu saldırıları sessizce sineye çekmiyorlar. Emperyalist sömürü ve yıkım politikalarının uygulandığı birçok ülkede işçi ve emekçiler buna karşı anlamlı mücadele örnekleri sergiliyorlar. Yakın dönemde bunun en somut örneklerini Güney Kore'de, Arjantin'de, İtalya'da ve daha başka bir dizi ülkede gördük.

Öte yandan emperyalist küreselleşmeye karşı uluslararası mücadelenin de son yıllarda adım adım geliştiğine tanık oluyoruz. Seattle'den başlayıp Cenova'da ve en son Barselona'da yer yer yüzbinlerin katıldığı etkin eylemlerle kendini ortaya koyan küreselleşme karşıtı hareket, çok önemli anti kapitalist/anti-emperyalist dinamikler taşıyor.

İşçi ve emekçiler sadece sosyal yıkım programlarına, IMF paketlerine ve özelleştirmelere karşı değil, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı da belli bir duyarlılık içindeler. ABD'nin Afganistan'a saldırısı çok sayıda ülkede yoğun tepkilere neden oldu. İşçi ve emekçiler emperyalizmin politikalarını onaylamadıklarını, yüreklerinin ezilenlerle birlikte attığını hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde gösterdiler.

İşte siyonist işgale karşı Filistin'de son bir aydır sergilenen direniş, dünyada gelişen bu anti-

emperyalist duyarlılık ve mücadelenin yeni ve çok önemli bir halkasını oluşturuyor.

Emperyalizme karşı mücadelenin yeni halkası; Filistin halkının direnişi

"Filistin direnişi, yalnızca Filistin toprakları ve Ortadoğu açısından değil, emperyalist efendilerin tehditi ve denetimi altındaki bütün ülke halkları ve emekçi yığınlar için 'teröre karşı mücadele' adıyla yürütülen yıkıcı emperyalist savaşın karşı cephesini inşa etmenin imkanlarını açığa çıkarmış bulunuyor." (SY Kızıl Bayrak, sayı: 55, orta sayfa)

Filistin halkı her türlü bedeli göze alan ölümüne bir direniş sergilenmeden emperyalizme geri adım atılamayacağını, onun hesaplarının bozulamayacağını bir kez daha ispatlıyor. Emperyalizme karşı mücadelede tüm dünya halklarının, işçi ve emekçilerin örnek alması gereken bir mücadele tarzı ortaya koyuyor.

Fakat en az bunun kadar önemli olan bir nokta daha var. Filistin direnişi tüm dünyadaki toplumsal güçleri ayırıştırıyor. Direniş o kadar meşru ve haklı temellere dayanıyor ve siyonizmin katliam politikaları o kadar pervasız ve barbarca ki, tüm dünya, İsrail ve ABD'yi destekleyenler ve ona karşı çıkanlar olarak ikiye ayrılıyor.

Emperyalistler ve onların uşakları şu veya bu biçimde, dolaylı ya da dolaysız olarak Filistin halkının katledilmesine onay veriyorlar. İşçi ve emekçiler, ezilen halklar ise kendi ülke yönetimlerini de karşılarına alarak Filistin halkının direnişini selamlıyor, mücadelesini destekliyorlar. Kısaca söylemek gerekirse, Filistin halkının direnişi emperyalist sömürü ve barbarlığa karşı olan güçleri önemli ölçüde ayırıştırıyor.

1 Mayıs'ta "Hepimiz Filistinliyiz!"

Şimdi bu büyük direnişin kazanımlarını tüm ileri yönleriyle işçi sınıfı hareketine maletmek gerekmektedir. Emperyalizme karşı tutarlı ve sonuç alıcı bir mücadele, devrimci temellerde örgütlenmiş bir sınıf hareketinin işidir. İşçi sınıfının devrimci siyasal eylemi olmaksızın emperyalizme karşı sonuç alıcı bir mücadele örgütlemek mümkün değildir. O halde Filistin halkının sergilediği direnişin kazanımlarına da herkesten önce işçi sınıfı sahip çıkmalıdır. Direnişin kazanımlarına sahip çıkma tutumu Filistin halkının halen süren direnişine sunulacak etkin bir destekle de birleştirilmelidir.

Bu nedenle Filistin halkının uğradığı kıyımın ve sergilediği direnişin bu yıl yapılacak 1 Mayıs kutlamalarına taşınmasının özel bir anlamı vardır. Filistin direnişi dünyanın her yerindeki ve elbetteki Türkiye'deki 1 Mayıs gösterilerinde en güçlü bir şekilde sahiplenilmelidir. 1 Mayıs gösterileri, siyonist işgal ve katliam politikasının, onun arkasındaki emperyalist saldırganlığın en güçlü bir şekilde teşhir ve protesto edilmesine, bunun yanında Filistin halkının direnişle dayanışmanın yükseltilmesine vesile olabilmelidir.

Önümüzdeki dönemin devrimci sınıf hareketi emperyalizme karşı dışı dış bir mücadele içerisinde yaratılacaktır. İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs bunun için en verimli şekilde kullanılmalıdır!

Emperyalist savaş ve saldırganlığa, siyonist barbarlığa karşı 1 Mayıs'ta Filistin halkıyla dayanışmayı güçlendir!

Kahrolsun emperyalizm, yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın 1 Mayıs!

Cenin ve Nablus'tan sonra...**Direnış nöbeti Gazze'de**

Siyonist İsrail'in Nisan ayı başından bu yana yürüttüğü işgal ve katliam operasyonu devam ediyor. İsrail son bir ayda Batı Şeria'daki bütün Filistin kentlerini işgal etti. Girdiği tüm kentleri ve köyleri harabeye çevirdi. Binlerce kişiyi katletti ve onbine yakın Filistinli'yi tutuklayarak toplama kamplarına doldurdu. İsrail ordusu son günlerde Batı Şeria'daki bazı kentlerden çekilmesine rağmen ablukayı sürdürüyor ve aynı kentlere zaman zaman girerek yeni operasyonlar düzenliyor.

Fakat son günlerin daha önemli gelişmesi Beyrut Kasabı Şaron'un kanlı gözlerini bu kez Gazze'ye çevirmesidir. İsrail gazetelerinin yazdığına göre, İsrail hükümeti şimdi de Gazze'deki Filistin kentlerine ve köylerine saldırmanın hazırlıklarını yapmaktadır.

Bir komisyon toplantısında konuşan Şaron, "Nereye ve ne zaman müdahale etmeye niyetli olduğumuzu açıklamak akıllıca olmaz, ancak teröristler için sığınacak bir yer kalmayacak" diyerek, işgal ve katliam planlarının henüz bitmediğini göstermiştir. Haberi veren İsrail gazetesinin yazdığına göre, Şaron bu toplantıda İsrail ordusunun Gazze'ye hiç dokunmadığını vurgulayarak, buna rağmen Gazze'de Filistin saldırılarının devam ettiğinden yakınmıştır.

Son günlerde Gazze'deki köylere ve mülteci kamplarına dönük sınırlı operasyonlar, buraların da her an İsrail ordusu tarafından işgal edilebileceği beklentisini güçlendirmektedir. Farklı bir gelişme olmazsa eğer, göstermelik diplomatik girişimlerin İsrail'i bu niyetinden vazgeçirmesi çok zayıf bir ihtimaldir.

Ancak Gazze'de de İsrail'in katil sürülerini Filistin halkının direniş beklemektedir. Batı Şeria'nın işgali sürerken "Hepimiz birer Arafat'ız" sloganlarıyla kitlesel gösteriler düzenleyen Gazze halkı, bir taraftan da direnişe hazırlanıyordu. Şu an Gazze'de İsrail ordusunun kullanabileceği bir çok geçiş ve yol mayınlanmış, bütün caddelere barikat kurulmuş ve halk yediden yetmişe direniş için örgütlenmiş durumda. Tıpkı Batı Şeria'dakiler gibi Gazze'de yaşayan Filistinliler de karşılarındaki düşmanın kim olduğunu, neler yapabileceğini biliyorlar. Ve tıpkı Cenin'dekiler gibi büyük bedeller pahasına da olsa onurlarını, özgürlük düşlerini siyonizme teslim etmemeye kararlılar. Filistin topraklarında zulmün ve yiğitçe direnişin tarihi bir arada yazılıyor. Dün Batı Şeria'da, eğer İsrail saldırmaktan

vazgeçmezse yarın Gazze'de...

Tüm dünyada ve elbette ki Türkiye'de devrimcilere, işçi ve emekçilere düşen görev bellidir: Filistin halkının direnişine dayanışmayı güçlendirmek. Filistin halkının yaktığı ve küllememeye yeminli olduğu direniş ateşini sömürü ve zulmün hüküm sürdüğü bütün alanlara yaymak, çürüyüp kokuşmuş kapitalist düzeni bu ateşte yakmak.

Siyonizmin katliam günlüğünden...

* Batı Şeria'nın kuzeyindeki Taluza köyüne düzenlenen baskın sırasında çıkan çatışmalarda iki Filistinli öldürüldü.

* El Halil'de İsrail helikopterlerinin roketlerle saldırdığı bir otomobildeki iki Filistinli öldürüldü. Ölenlerden birinin, El Aksa Şehitleri Tugayı'nın üst düzey yöneticisi Mervan Zulüm olduğu açıklandı.

* 21 Nisan gecesi Batı Şeria'nın Tulkerim kentinde İsrail askerleri ile Filistinliler arasında yaşanan çatışmalarda 10 Filistinli öldürüldü.

* 21 Nisan gecesi, Gazze'deki Kfar Darom Yahudi yerleşim birimi çevresinde meydana gelen şiddetli çatışmalarda 4 Filistinli polis İsrail askerlerince öldürüldü.

* Nablus kentiyle Gazze Şeridi'nde meydana gelen çatışmalarda 7 Filistinli öldürüldü.

* İsrail ordusu, 23 Nisan sabahı Gazze Şeridi'ndeki Vadi Salka köyüne saldırdı. Belde Belediye Başkanı Yusuf ebu Acin, tanklar, zırhlı araçlar ve buldozerlerin köyün içine bir kilometreden fazla girdiğini ve bir Filistin karakolunun açılan ateş sonucu tahrip olduğunu ifade etti. Köyde 16 kişinin İsrail askerleri tarafından tutuklandığı belirtildi.

Uluslararası Af Örgütü...**İsrail Cenin'de uluslararası hukuku çiğnedi**

İsrail'in Filistin'in Cenin kentinde yaptığı katliamlar Uluslararası Af Örgütü'nün raporu ile bir kez daha kanıtlandı. Uluslararası Af Örgütü, Cenin mülteci kampında sadece militanların ölmediğini açıkladı. Af Örgütü, İsrail ordusunun hava saldırısı öncesi sivilleri uyarmadığını, yaralıları toplamaya çalışan ambulanslara ateş açtığını, yardım kuruluşlarının yaralıları yardım etmesine izin vermediğini, bütün bunların ağır insan hakları ihlalleri olduğunu duyurdu.

Katliamcı İsrail ordusunun sözcüsü Yarbay Olivier Rafowicz ise, tam bir yüzüzlük örneği sergileyerek, yayınladığı rapordan dolayı Af Örgütü'nü suçladı. Af Örgütü'nün "intihar eylemleriyle İsrailileri öldüren, böylece de insan haklarını çiğneyen Filistinli militanları suçlamak için hiçbir şey yapmadığını" söyleyen sözcü, Birleşmiş Milletler'e bağlı UNRWA ve Kızılhaç'ın Filistin yanlısı olduğunu, Cenin kampının ise bir "terörist kampı" olduğunu öne sürdü.

Mamak'ta emperyalist savaşa karşı etkinlikler

Siyonist İsrail'in Filistin'i işgaliyle birlikte bölgemiz ve dünyanın çeşitli yerleri onlarca eyleme sahne oldu. ABD emperyalizminin Ortadoğu'ya yönelik planlarının bir parçası olan Filistin'in işgali ve yaşanan vahşet, dünyanın birçok yerinde olduğu gibi bu topraklarda da bir duyarlılık yarattı. Tam da bu duyarlılıktan hareketle, bir çağrıyla birlikte platform girişimi çalışması başlatıldı. Yapılan çağrının içeriği "Emperyalist savaş, bunun ilk adımı olan Ortadoğu süreci ve savaşın Türkiyeli işçi-emekçiler üzerindeki sosyal ve siyasal faturaları" olarak şekillendi. Ayrıca platform girişimi 550 gündür süren Ö.O direnişini de çalışmalarının eksenine aldı.

Çağrıya olumlu yanıt veren örgütlülüklerle birlikte oluşturulan girişim, sorunun salt İsrail'in Filistin'i işgali ile sınırlı olmadığını altını çizdi, bölgemizde yaşanan diğer tüm sorunların arka planında emperyalizmin savaş va saldırganlık politikalarının var olduğunu ifade etti, "Emperyalist savaş karşıtı" bir kimlikle çalışmalarını başlattı.

Yaklaşık 2 haftadır çalışmalarını sürdüren girişim; 11 Eylül sonrası ABD emperyalizminin yeni savaş macerasını "terörizme karşı savaş" çığırtkanlığıyla örterek her türlü saldırının dayanağı haline getirdiğini, Filistin'de yaşanan katliam ve yıkım gerçeğinin buna tekabül ettiğini, yanı sıra savaşın tüm sosyal ve siyasal faturasının işçi-emekçilerin sırtına yükleneceğini açıklayan bir bildiri kaleme aldı.

Bu bildiri aynı zamanda bir eylem çağrısı idi. Çağrı sonucu 20 Nisan Cumartesi günü Tuzluçayır Meydanı'nda bir eylem yapıldı. Islıklar ve sloganlarla saat 20:45'te meydana çıkıldı. Ve mumlar yakıldı. Saat tam 21:00'de mumlar söndürüldü ve mahalle aralarında yürüyüşe geçildi. Yaklaşık 60 kişinin katıldığı eylemde komünistler olarak etkili bir rol oynadık.

Eylemde "Amerikan askeri olmayacağız!", "Katil Şaron Filistin'den defol!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!" sloganları sıkça atıldı.

Eylemden sonraki günlerde toplanan platform girişimi yeni bir bildiri yayınladı. Filistin'de yaşanan katliamı konu alan bildiri semtte kapı kapı dolaşarak dağıtıldı. Bu bildiri de bir eylem çağrısıydı. Aynı günün akşamı, 23 Nisan Salı günü, yine Tuzluçayır Mahallesi'nde saat 20:45'te bir eylem daha yapıldı. Meşaleler yakılarak başlatılan eylem sloganlarla devam etti. Mahallede çağrısı önceden yapıldığı için, halk büyük çoğunlukla ışıklarını kapatarak, bir kısmı da alana inerek eyleme katıldı. 30 dakika süren eylem

alkışlar ve ışıklarla bitirildi.

Filistin halkı yalnız değildir!

Kahrolsun emperyalizm ve siyonizm!

Mamak'tan komünistler

Filistin'le dayanışma gösterileri sürüyor...

İsrail'in Filistin halkına karşı haftalardır sürdürdüğü, binlerce kişinin katledildiği, onbinlerce kişinin yaralandığı ve gözaltına alındığı saldırı dünya halkları tarafından protesto ediliyor.

Avrupa Birliği toplantısının yapıldığı Valensiya kentinde 50 bin işçi, emekçi ve genç kapitalist küreselleşmeyi ve İsrail'in saldırılarını protesto etti.

Madrid'de de 15 bin kişi Avrupa-Akdeniz Zirvesi'ne karşı sokaklara çıktı. Zirveye İsrail'in dahil edilmesi protesto edildi.

Amerika'da gerçekleşen 100 bin kişinin katıldığı Washington'a yürüyüşten sonra, San Fransisco'da da İsrail'in saldırganlığı, Filistin'le dayanışma mitingine katılan 20 bin kişi tarafından protesto edildi.

Danimarka'nın başkenti Kopenhag'da da 3 bin kişinin katıldığı Filistin halkı ile dayanışma mitinginde İsrail'i boykot için kampanya çağrısı yapıldı.

Almanya'nın birçok kentinde de Filistin halkıyla dayanışma mitingleri gerçekleştirildi.

1 Mayıs faaliyetlerinden...

1 Mayıs'a hazırlık faaliyetlerimiz sürüyor

Anadolu Yakası'ndaki komünistler olarak 1 Mayıs'a hazırlık faaliyetlerimiz sürüyor. Nisan ayı boyunca E-5 Karayolu üzeri, Maltepe, Kartal, Pendik, Ümraniye semtleri ve sanayii bölgeleri başta olmak üzere, ulaşabildiğimiz her alanda işçi ve emekçilere sesleniyor, onları 1 Mayıs'a çağırıyoruz. Yoğun bir pratik faaliyet (afiş, bildiri, özellikle işçi sınıfına yönelik bülten dağıtımı vb.) ve emekçilerle doğrudan temasa geçerek örgütlenme çalışması yürütüyoruz.

E-5 Karayolu üzerindeki afiş çalışmamız sırasında devletin saldırılarından nasibimizi aldık. Birçok defa polis tacizine uğradık. Bu tacizlerden birinde iki arkadaşımız dövülerek gözaltına alındı. Ama kolluk güçlerinin afişlerimizi parçalama saldırısına rağmen, biz her defasında bu ana yol üzerindeki köprü ve üst geçitleri afişlerimizin kızılıyla boyadık.

Pendik-Kurtköy ve Kartal'daki fabrikalara 1 Mayıs'a çağrı bildirimlerimizin ve bültenlerimizin düzenli dağıtımlarını gerçekleştirdik. Çalışmalarımız emekçiler tarafından özel bir ilgi ile karşılandı. Bildiri dağıtımdan sonra, gerek servislerine binerek, gerekse fabrika önlerinde ve yaşadıkları semtlerde işçilerle birebir ilişkiye girerek, onların değerlendirmelerini öğrendik ve bu ilişkiler üzerinden sınıf çalışmamızı güçlendirdik.

Polis yoğun abluka ve saldırılarına rağmen, Gülsuyu, Kurfalı, Esentepe, Kurtköy, Karlıktepe ve Esenkent mahalleleri ile onlarca fabrikaya yönelik afiş, bildiri vb. çalışmalarımızı ve örgütlenme faaliyetlerimizi sürdürüyoruz.

Istanbul Anadolu Yakası'ndan komünistler

Etkin bir faaliyetle 1 Mayıs'a hazırlanıyoruz

1 Mayıs'ın yaklaştığı bugünlerde çalışmalarımızı yoğunlaştırarak sürdürüyoruz. Bildiri, afiş gibi merkezi materyallerimizi yaygın bir şekilde kullanıyoruz.

Materyallerimizi öncelikle fabrika ve işyerlerine ulaştırdık. İlk dağıtım yaptığımız yer materyallerimizi sürekli götürdüğümüz bir işyeri idi. İşçiler bizi sıcak bir şekilde karşıladılar. Bir işçinin, "buraya daha önce başkaları da geliyordu, şimdi bir tek Kızıl Bayrak geliyor" demesi anlamlıydı. Böylece sürekli bir politik-pratik faaliyetin önemini bir kez daha gördük.

Dağıtım sırasında tekil de olsa bazı olumsuz tepkilerle karşılaştık. Öz İplik-İş Sendikası'nda örgütlü bir fabrikada dağıttığımız bildiri yırtan bir işçiye,

elindeki bildirinin ne emeklerle çıkartıldığını, ona yaşadığı kölece yaşamdan nasıl kurtulacağını anlattığını söyleyince, mahçup bir biçimde yanımızdan ayrıldı.

1 Mayıs materyallerimizi emekçi semtlerine de taşıdık. Bu semtlere sıkça gittiğimiz için, daha materyallerimizi ellerine almadan, "Kızıl Bayrak mı?" diye soruyorlardı. Yine bir başka semtte bize yardım teklif eden bir gençle karşılaştık. Başka bir semtte ise bildirimizi almak için üst katlardan sepet sarkıtan bir emekçiyle...

Afiş çalışmamıza işçi servislerinin geçtiği E-5 üzerindeki belli noktalara asarak başladık. Daha sonra emekçi semtlerine ulaştırdık. Olumsuz hava şartları aksaklıklar yaratsa da çalışmalarımız tüm hızıyla sürüyor.

Adana'dan komünistler

Devrimci 1 Mayıs için seferber olduk

Bu yılki 1 Mayıs, nasıl ki işçi sınıfı ve emekçi kitleler için uğradıkları yıkıma, sefalete, ağır yaşam koşullarına karşı verecekleri bir yanıt anlamını taşıyorsa, öğrenci gençlik için de paralı eğitim yasa tasarısına, işsizliğe, emperyalist savaşa, soruşturmalara karşı verilecek yanıt anlamını taşıyor.

Bu doğrultuda Çukurova Üniversitesi'nde 1 Mayıs'a yönelik çalışmalarımıza iki hafta öncesinden başladık. Öğrencilerin yoğun olarak bulunduğu merkezi bir yere stand açtık. Standımıza, 1 Mayıs'ta alanlara çağrı yapan, emperyalist-kapitalist sistemin vahşetini, İsrail'in Filistin'de uyguladığı katliamı teşhir eden resimlerin, YÖK yasa tasarısı ile ilgili karikatürlerin bulunduğu dövizler astık. Ayrıca müzik dinletisiyle standımızı renklendirdik. Dövizlerimizdeki resimlere, yazılara ve müzik dinletisine öğrencilerin ilgisi yoğun oldu. Kitlelere ulaşıırken görsel, işitsel birçok aracı bir arada kullandık ve araçların çeşitliliği ile daha başarılı sonuçlar alabileceğimizi bir kez daha görmüş olduk.

Bu faaliyetlerimizin yanı sıra 1 Mayıs'a yönelik bildirimlerimizi dağıttık. 1 Mayıs afişlerimizi yaygın bir şekilde yaptık. Tüm bu çalışmalarımız boyunca seslendiğimiz kesimlerden olumlu tepkiler aldık.

1 Mayıs'ın yaklaştığı bugünlerde çalışmalarımız yoğun bir biçimde sürüyor. Sınıfın devrimci 1 Mayıs'ı için tüm güç ve olanaklarımızı kullanıyoruz. Aynı zamanda 1 Mayıs alanına tüm güçlerimizle en kitlesel katılımı sağlamayı hedefliyoruz.

1 Mayıs'ta alanlara!

Ekim Gençliği/Adana

1 Mayıs üzerine işçilerle konuştuk...

"Özlediğimiz 1 Mayıslar'ı yaşayamıyoruz!"

Tekel işçisi: 1 Mayıs'a yönelik olarak sendikaların çalışma yapacaklarına dair güvenim yok. Çünkü şimdiye kadar sınıfa yönelik bir yığın saldırı gerçekleşti. Bu saldırıların çözümü noktasında sendikalar hiçbir çaba göstermediler. Tersine sermayeyle ortak hareket ederek, saldırıların hayata geçmesinde rol alıyorlar.

İşçilerin örgütlü olarak kendini varedememesi, partisinin ve komutanının olmaması saldırıların önünü açıyor. Bugüne kadar işyerlerinde bir çalışma olmadığından özlediğimiz 1 Mayıslar'ı yaşayamıyoruz. Ne zaman işçi sınıfı partisiyle güç haline gelirse, özlediğimiz 1 Mayıslar'a o zaman ulaşırız. Bu kolay değil, ama işçilerin bunu başaracak güçleri var.

Genel-İş işyeri temsilcisi: Bizler 1 Mayıs yaklaşırken kendi aramızda toplandık ve bazı kararlar aldık. Bu kararları sendikamıza ilettik, onlar da taleplerimizi uygun gördüler.

Bu yıl 1 Mayıs'a güçlü bir katılım sağlama amacındayız. Bunun için 1 Mayıs gününün izinli sayılması ve işe gidilmemesi yönünde kararlarımız var. Bu yılki 1 Mayıs'ta TİS görüşmeleri devam ediyor. Alanda taleplerimizi toplu bir şekilde haykırmamız gerekiyor. Bunun için de elimizden gelen tüm çabayı göstereceğiz ve 1 Mayıs'a layık bir ruhla alanlarda olacağız.

SY Kızıl Bayrak/Adana

1 Mayıs'a çağrı...

Emekçiler çaresiz değil!

Hani bir söz vardır; "kasap et derdinde koyun can derdinde" diye. Ülkemizin egemen sınıfı ile ezilen halk yığınlarının gündemleri bağlamında durum tam da bu sözü çağırıyor.

Sermayenin tüm saldırı stratejisine, patronların ve devletin emeğe karşı ortak bir düşman cephesi oluşturmalarına rağmen, işçiler bu saldırıyı göğüsleyebilir. Hele 1 Mayıslar olduktan sonra, bugünün adı birlik, dayanışma ve mücadele olduktan ve bu mücadeleyi yürütecek onurlu ve yürekli işçiler olduktan sonra, bu saldırıları çok rahat püskürtebiliriz. Fakat kapitalizm ve düzen 1 Mayıs'ın anlam ve önemini çarpıtmak istemektedir. 1 Mayıs birlik, mücadele ve dayanışma günü olmasına rağmen, sistem buna "bahar bayramı" diyor. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için de aynı şeyi yapıyorlar. Bunlar kapitalizmin yeni dünya düzeninin düzenbazlarının bir oyunudur. 21 Mart'a, devrimci Kawa'nın onurlu mücadelesine Türk bayramı demeleri gibi.

İşçi sınıfı olarak kaybedecek bir şeyimiz yok, kazanacağımız bir dünya var. Türkiye bir kriz döneminden geçiyor. Hakim sınıflar bu krizin faturasını işçilere ve emekçilere yüklemek için yoğun bir çaba içindeler. IMF destekli ulusal ekonomik programlar hazırlanıyor. 15 günde 15 yasa ile krizin aşılması için düzenlemeler yapılıyor. Anayasaya aykırı olmasına rağmen, cumhurbaşkanı çaresizliğinden imzalamak zorunda kalıyor.

IMF destekli sermayenin saldırılarına karşı işçi sınıfının 1 Mayıs'ta kimliğine yakışır bir şekilde alanlarda olması lazım. Ortak katılım sağlamak için çaba harcamalı, birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta ortak taleplerimizle alanlarda olmalıyız. Emekçilere yüklenmek istenen faturayı hakim sınıflara ödetmek için alandaki taleplerimiz ve duruşumuz önemlidir. Gün hakkını almak için mücadele günüdür. Haydi 1 Mayıs'a!

1 Mayıs faşist devletin yasak, baskı ve zulmüne karşı özgürlük ve mücadele günü olmalıdır.

1 Mayıs genç ve deneyimsiz işçi kitesinin sınıf mücadelesine kazandırılması yolunda bir adım olmalıdır.

1 Mayıs'ta daha güzel bir gelecek için iş güvencesi ve hak grevi talebimizi haykıralım. Yolsuzluğa ve yoksulluğa karşı mücadelemizi yükseltelim. 1 Mayıs'ta emek karşıtı IMF ve Dünya Bankası politikalarına karşı mücadelemizi yükseltelim.

Amerikan destekli siyonist İsrail'in onurlu bir yaşamın kavgasını veren Filistin halkı üzerindeki baskı ve işgaline son vermesi için, Filistin halkının yalnız olmadığını haykırmak için, "Yaşasın Filistin halkının özgürlük mücadelesi!" diye haykırmak için alanlarda buluşalım.

Sendikaları işçilerin kendi örgütleri haline getirmek için; örgütsüz işçilerin ve yoksulların birliği için; emperyalizmin dünyayı kana bulamak isteyen kirli savaşına engel olmak için; sendika bürokrasisini aşmak için; işçi sınıfının haklı taleplerini haykırmak için; yaşasın dünya halklarının kardeşliği, yaşasın ezilen halkların ortak kavgası demek için 1 Mayıs'ta alanlara!

Yaşasın 1 Mayıs!

Avclar Belediyesi'nden işyeri temsilcisi

Ankara'da 1 Mayıs ön hazırlık çalışmaları...**Yaygın, yoğun ve etkili bir çalışma sürdürüyoruz...**

1 Mayıs ön hazırlık çalışmalarımız yaygın, yoğun ve etkili biçimde devam ediyor. Çalışmamızın temel hedefi, bu yılki kutlamalara emperyalist savaş ve saldırganlık, faşist baskı ve terör, IMF-TÜSİAD saldırı programlarına karşı işçilerin, emekçilerin ve gençliğin kitlesel katılımını sağlamak, devrimci bir duruşu alanlarda hakim kılmak. Tüm çalışmalarımız bu hedefe sıkı sıkıya bağlı olarak, çeşitli araç, yol ve yöntemlerin bir arada kullanımıyla etkili biçimde yürütülmekte.

Yaygın ve yoğun bir propaganda-ajitasyon faaliyeti

Ön hazırlık çalışmalarımızın temel hedeflerinden birisi, 1 Mayıs'ın güncel anlam ve önemini yaygın bir ajitasyon-propaganda çalışması ile en geniş kitleye taşımaktır. İşçi ve emekçiler, gerek genel siyasal sorunlar gerekse kendi özgül sorunları hakkında belli bir bilinç açıklığına sahipler. Sorun bu bilincin eylemli tepkiye dönüşemiyor olmasında. 1 Mayıs bu açıdan bir olanak. Çünkü 1 Mayıs bir hesaplaşma ve burjuvazinin pervasız saldırılarına yanıt günü... Ön hazırlık çalışmalarımızda çeşitli türden materyalin etkin kullanımı bu açıdan büyük önem taşıyor. İşçi ve emekçi kitlelere 1 Mayıs'ın güncel çağrısının tok biçimde taşınması gerekiyor.

Bu bilinçle merkezi materyallerimizin yaygın dağıtımını örgütledik. Birçok semte bildirilerimiz, afişlerimiz, kuşlarımız ulaştırıldı. Binlerce materyal kısa bir zaman diliminde tüketildi. İşçi ve emekçiler birçok cepheden seslendik. Evde, sokakta, işyerinde 1 Mayıs çağrısı tok biçimde yükseltilmiş oldu. Özetle çalışmamız etkin, yaygın ve de yoğunlaştırılmış bir biçimde yürütüldü.

Hedef alanlarımızda özgül araçlarla yoğunlaştırılmış bir çalışma

Çalışmamız belli alanlara yoğunlaşan, bu alanlarda

özgül politika ve araçlarla sürdürülen bir düzeye sahiptir. Bu açıdan belli bir süreklilik ve derinlik kazanılmıştır. 1 Mayıs çalışmalarımızda merkezi materyallerimizin yanı sıra yerel materyallerimiz de yaygın bir biçimde kullandık.

Gençlik çalışması alanında, daha önce yeni YÖK

yasası ve emperyalist savaş gündemli olarak oluşturulan platformlar, gelinen yerde çalışmalarını 1 Mayıs'a bağladılar. Bildiri, afiş, panel gibi birçok araç kullanıldı. Bu arada bazı eylemlerin gündemleştirilmesi sağlandı ve gerçekleştirilmesinde söz sahibi olundu.

Kültür-sanat cephesinden Nisan ayı etkinlikleri 1 Mayıs hazırlıklarının bir parçası olarak planlandı. Alan çalışmaları ile genel dağıtımların etkileri, kültürel etkinlikler vesilesiyle de güçlendirilmeye çalışıldı.

Sınıf çalışmasında platform çalışmaları bülten, bildiri gibi materyaller yanında, bazı yerelliklerin özel gündemlerine müdahale ile de derinleştirildi.

Liseli çalışmasında ise alana ilişkin bülten, kuş gibi

materyal kullanıldı. Ayrıca liseli gençlik toplantıları örgütlendi. Liselere de merkezi materyallerimiz ulaştırıldı, 1 Mayıs'ta alanlara çıkma çağrısı yapıldı.

Eylemlerle büyüyen ön hazırlık çalışması

1 Mayıs bir mücadele günüdür. İşçiler, emekçiler ve gençlik, 1 Mayıs öngününde mücadeleye ne kadar hazırlıklı ve ne kadar seferber edilmişlerse, 1 Mayıs alanları da o kadar görkemli birer mücadele ortamına dönüşür. Bu nedenle 1 Mayıs öngününde yürütülecek hazırlık çalışmaları mutlaka eylemi hedeflemeli. Yapılan eylemlilikler ise kitleleri 1 Mayıs'a taşıma yönünde etkili müdahalelere konu edilmelidir.

1 Mayıs öncesinde yapılan tüm işçi ve emekçi eylemlerine bu bilinçle katıldık. Genel olarak, istediğimiz biçimde olmasa da, esasta hareketin özgüvenini ve mücadele gücünü yükseltecek müdahalelerde bulunduk.

Bazı alanlarda ise temel gündemler çerçevesinde bir takım eylemlerin örgütleyicisi olduk. Örneğin Mamak'taki Filistin'e destek eylemleri bu çerçevede gerçekleşti. Buna öğrenci eylemlerini de ekleyebiliriz.

Hedefimiz yaratılan etkiyi örgütlemektir

1 Mayıs ön hazırlıklarımızın ana çizgileri, temel hedefleri ve güncel tablosu böyle. Bütünlüklü, sistematik ve yoğunlaştırılmış bir 1 Mayıs hazırlığımız var. 1 Mayıs yaklaştıkça çalışmalarımızın ivmesi ve yoğunluğu da artıyor. Aynı ölçüde kitlelerin sempatisi ve duyarlılığı da...

Kalan kısa zaman içerisinde çalışmamızı genişletecek bir pratiğe devam edeceğiz. Hedeflerimize ulaşmak için çalışmamıza giderek derinlik kazandırmalıyız.

Yaratılan etki örgütlenecek, sınıfın kitlesel ve devrimci 1 Mayıs'ı kazanılacaktır.

Ankara'dan komünistler

Ankara-Ekim Gençliği 1 Mayıs çalışmaları...**Geleceği kazanma perspektifiyle...**

1 Mayıs faaliyetlerimiz tüm hızıyla devam ediyor. Sınıf devrimcileri olarak, önümüzdeki 1 Mayıs'ın güncel ve tarihsel önemini bilinciyle, emperyalist savaşa ve siyonist saldırganlığa, işçi-emekçilere yönelik sosyal yıkım programlarına, faşist baskı ve teröre karşı bir çalışma örgütleyeceğiz.

Çalışmalarımıza merkezi afişlerimizle başladık. İlk önce 1 Mayıs'a çağrı yapan "Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı 1 Mayıs'ta alanlara!", "Faşist baskı ve teröre karşı 1 Mayıs'ta alanlara!", "İMF yıkım saldırısına karşı 1 Mayıs'ta alanlara!" ve "Kahrolsun sermaye iktidarı, Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!" yazılı afişlerimizi yaygın olarak kullandık. OSTİM, Hüseyingazi, ve Dikmen bölgesine yüzlerce afiş yaptık.

1 Mayıs faaliyetimizin diğer bir aracını ise, merkezi bildirilerimiz oluşturuyor. Bildirilerimizi işçi-emekçilerin yoğunlukla oturduğu semtlerde dağıttık. Batıkent'te (5 bin adet) ve Hüseyingazi'de binlerce bildiri dağıttık.

Bildiri ve afiş çalışmamıza diğer emekçi semtlerinde de devam ediyoruz. Ayrıca bu

bölgelerde kuşlamalar da yapıldı.

Çalışmamızın bir diğer alanı üniversitelerdi. Okullarda da yaygın bir afiş, bildiri çalışması sürdürülmektedir. DTCF'de 400 adet *Kızıl Bayrak* bildirisi dağıtıldı ve yaygın bir *Kızıl Bayrak* ve *Ekim Gençliği* afişlemesi yapıldı. Hacettepe-Beytepe Kampüsü'nde 1000 adet *Kızıl Bayrak* imzalı bildiri dağıtıldı. Ayrıca yaygın bir afişleme çalışması devam ediyor. ODTÜ'de ise, 150 *Ekim Gençliği* ve 150 *Kızıl Bayrak* afiş yapıldı. Emekçi servislerine 1000 civarında *Kızıl Bayrak* bildirisi dağıtıldı. Yine yemekhane ve kantinlerde 1000 civarında *Ekim Gençliği* bildirisi dağıtıldı.

Komünistler olarak 1 Mayıs'a belirlediğimiz şiar ve talepler altında ve çalışma alanlarımızın en etkin katılımını örgütleyerek çıkmayı hedefliyoruz. Her çalışma alanı kendi yerelliğinde çeşitli materyaller kullanılmakta. Bu da çalışmamızı zenginleştiren ve ayrıca ek olanaklar sunan bir rol oynuyor. Geleceği kazanma perspektifiyle çalışmalarımız sürüyor.

Ekim Gençliği/Ankara

Mamak'ta 1 Mayıs çalışması...**Hedefli ve etkin bir çalışma**

Bölgemizde 1 Mayıs'a yönelik çalışmalar Nisan ayının ilk haftasından itibaren başladı. İlk elden 2 bin bildiri ile işçi ve emekçilere ulaştık. Hemen ardından afişlerimizle bölgemizin bir çok yöresi donatıldı. Semtin diğer mahallelerine bildiriler dağıtıldı, afişlemeler yapıldı.

Uzun zamandır bir süreklilik kazanmış olan pratik faaliyetimiz, 1 Mayıs hazırlıklarıyla birlikte yoğunlaştı. Bu çalışmaya ayrı bir moral güç de kazandırdı. Önümüzdeki günlerde de farklı araç ve olanaklarla birlikte 1 Mayıs'a yönelik etkinlikler örgütleyeceğiz.

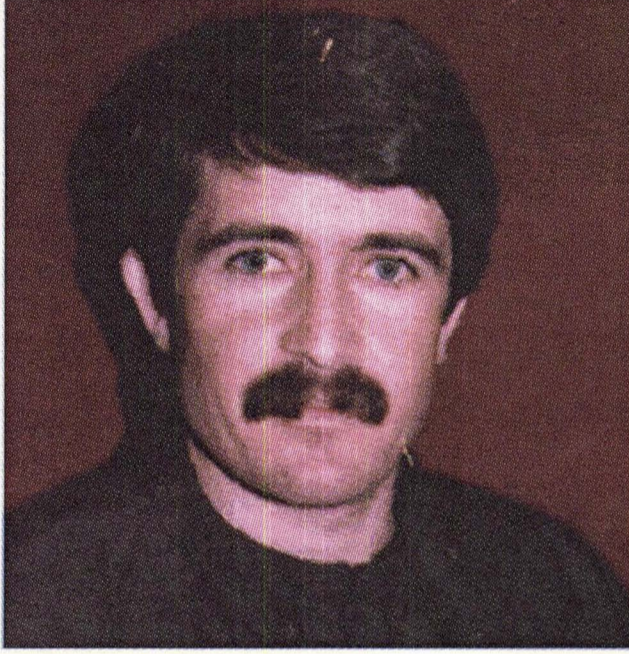
Bu pratik çalışmalar dışında bölgemizde gelişen emperyalist savaş karşıtı eylemlikleri de 1 Mayıs çalışmamızın bir parçası olarak değerlendirdik. Yapılan etkinliklerin ön çalışmalarına katılımımız ve pratiğimiz bu eksende yürütüldü. Yine bölgemizdeki seminer, panel, vb. siyasal-kültürel etkinliklerin örgütlenmesinde kullandığımız araçları son bir ay boyunca 1 Mayıs'a yönelik çalışmalarımızın birer parçası haline getirdik.

Tüm olanaklarımızı kullanarak kitleleri kuşatmak ve 1 Mayıs alanlarına taşımak eksenli çalışmalarımız saflarımızda kendini yenileme olanağı da yaratacaktır. Çalışmalarımızı yalnızca materyallerimizi kitlelere ulaştırmak üzerinden değil, daha ileri düzeyden örgütlenme olanağı yaratmak için de yürütüyoruz. Bunda öncesinde süreklilik kazanmış bir çalışmanın önemi de ayrı bir yer tutuyor. Bölgede yürüttüğümüz sürekli faaliyet ve 1 Mayıs çalışmalarına planladığımız zamanda başlamış olmamız bize oldukça önemli bir avantaj sağladı. Biz bugüne kadar "Taşı delen suyun gücü değil dalgaların sürekliliğidir" deyimine uygun bir tarzda faaliyetimizi yürüttük.

Mamak'tan komünistler

Hatice Yürekli yoldaşın anısına...

Zor dönemin bilinçli, inançlı

Burada Hatice yoldaşı salt bir Ölüm Orucu dienişçisi olarak ele almayacağım. Dahası bu yönünü öne de çıkarmayacağım; zira bu, onun tümüyle onur verici olan örgütlü devrimci yaşamının yalnızca özel bir evresini, asıl anlam taşıyan partili yaşam bütününden koparmak olur.

Elbette ki Hatice Yürekli yoldaş, tüm öteki siper yoldaşları gibi, bu uzun maratona soluklu bir biçimde koşmuş ve alnının akıyla göğüslemesini bilmiş bir komünisttir ve bu çerçevede de söylenecekler olmalıdır, olacaktır. Fakat Hatice Yürekli'yi salt Ölüm Orucu dienişçisi kimliği ile ele almak, uzun yıllara yayılan partili devrimci yaşamını onun özel bir evresine indirgemek anlamına gelir.

Hatice Yürekli bir sıra neferi ruhuyla devrim uğruna ölmesini bildi; fakat biz partimizin açıklaması üzerinden de biliyoruz ki, o partimizde uzun yıllar önemli görev ve sorumluluklar üstlenmiş, partimizin kuruluş kongresine de ön hazırlık sürecinden itibaren katılmış ileri düzeyde bir komünist kadroydu. Önemli olan bu partili yaşamın tümünü anlamak, anlamlandırmak ve ondan öğrenmesini bilmektir.

Kesintisiz ve pürüzsüz bir partili devrimci yaşam

Hatice Yürekli saflarımıza '90'ların hemen başında, henüz oldukça genç bir insanken katılmış bir yoldaştır. Örgütlü devrimci yaşamı, tıpkı daha önce kaybettiğimiz yoldaşlar gibi, tümüyle saflarımızda başlamış, kesintisiz olarak sürmüş ve saflarımızda ölümsüzleşmiştir. Bu, örgütlü partili yaşam, profesyonel devrimci kimlik, parti üyesi olmanın onurunu yükseklerde tutmak, bunun bir gereği olarak her alanda dienişçi kimliğin temsilcisi olmak vb. bakımlardan örnek ve pürüzsüz bir yaşamdır. Komünist bir partili devrimcinin yaşamında aslanan ve kalıcı olan da bu ayırdedici yönlerdir zaten.

Bu çerçevede tanıma dikkat ediniz; ben bir devrimcinin kişi ve insan olarak şu veya bu üstünlüğü ya da kusuru olarak koymuyorum meseleyi. Bu açıdan ele alındığında, istinasız her devrimcinin tartışılacak yönleri, sözü edilebilir kusurları ve eksiklikleri muhakkak ki vardır. Burada Hatice Yürekli'nin örnek

ve pürüzsüz partili devrimci yaşamından söz ederken kastettiğim bu değildir. Her partili yoldaş gibi elbette onun da çeşitli kusurları ve yetersizlikleri vardı. Fakat yaşamını devrim uğruna feda etmiş bir devrimci değerlendirilirken üzerinde durulması gereken, bu tali ve geçici yönler değil, devrimci yaşamın temelini oluşturan, belirleyici ve kalıcı nitelikte olan öğelerdir.

Partili bir devrimci olmanın temel önemde ölçütleri ve gerekleri vardır; bunlar bizde en başından itibaren net bir biçimde ortaya konulmuş ve son olarak partimizin kuruluş kongresinde temel önemde ölçütler olarak bir kez daha formüle edilmiştir. Bunlar komünist kadroda ideolojik kimlik, devrimci/direnışçi kimlik ve örgütlü kimlik olarak ortaya konulmuştur. Bunlardan ikincisi, devrimci/direnışçi kimlik, partimizin kuruluş kongresinde ayrıca tanımlanmıştır. Hayatın her alanında sınıf devrimciliği üzerinden gösterilmesi gereken bu kimliğin, daha özel olarak da siyasal poliste, zindanda ve mahkemede parti üyesi olmanın onurunu yükseklerde tutan örnek bir dienişçi tutum ve pratik anlamına geldiğinin altı çizilmiştir.

Örnek partili devrimci yaşamın temel ölçütleri işte bunlardır ve buradan bakıldığında, Hatice Yürekli'nin yaşamı gerçekten pürüzsüz bir partili devrimci yaşam örneğidir.

Partili kadrolar şahsında parti

Fakat burada temel önemde bir nokta var. Sözkonusu ölçütler partindir; parti, saflarına kazandığı her devrimci militanı bu ölçütler temelinde eğitmeye ve şekillendirmeye, mücadelenin zorlu koşullarına ve zor sınavlarına hazırlamaya çalışır. Buradan bakıldığında, Hatice Yürekli'nin örnek devrimci yaşamından yansıyan, aynı zamanda partimizin üstünlükleridir. Partili bir kadronun üstün niteliklerini bu noktada partisinden ayırmak, ayrı düşünmek mümkün değildir. Bu, daha önce kaybettiğimiz öteki iki yoldaşımız, Habip Gül ve Ümit Altıntaş üzerinden de ifade edilmişti. "Onlar partimizin özü ve özetidirler" tanımıyla ortaya konulmuştu bu.

Şimdi bu üç şehit yoldaşımızı birarada ele alıp, temel önemde bazı ortak özelliklerini birlikte

sıralayalım: Üçü de örgütlü devrimci yaşama partimizde başlamış, bunu kesintisiz bir biçimde sürdürmüş, sonunda ölümü de partimizin onurlu birer üyesi olarak göğüslemişlerdir. Üçü de birçok kez işkenceden geçmiş ve her seferinde tam direniş göstermiş, mahkemelerde siyasal savunmalar yapmış ve zindanlarda dienişçi çizginin örnek temsilcileri olmuşlardır. Üçü de partinin düşünce yaşamına aktif bir biçimde katılmış, partinin yayın organlarına düzenli olarak katkılarda bulunmuşlardır. Üçü de partinin sıradan üyeleri değil, fakat üst düzey kadroları arasındadır; Habip ve Ümit MK üyesidirler, Hatice yoldaş ise uzun yıllardan beridir sürekli İK düzeyinde görevler üstlenmiştir. Ümit ve Hatice partimizin kurucu üyeleridir, Habip'i bundan alıkoyan ise zindanda bulunması olmuştur.

Bunlara başka özellikler de eklenebilir, fakat bir fikir vermesi bakımından bu kadarı yeterli. Ortaya çıkan sonuç, bu yoldaşların ortak kimliği üzerinden yansıyan bir kolektif niteliktir. Bu, partidir; partimizdir, TKİP'dir. TKİP, coşkulu yükseliş dönemlerinin değil, çifte yenilginin ağırlığı altında yaşanan zor bir dönemin partisi olarak şekillendi. Saflarında da bu dönemi kavrayan, ona bilinçli, inançlı, dirençli ve soluklu devrimciler olarak yanıt veren kadrolar yetiştirdi. Habip, Ümit ve Hatice yoldaşların devrimci yaşam çizgileri, temel önemde ortak özellikleri, bunun somut ve tartışılmaz göstergeleri olarak durmaktadır önümüzde.

Partimizin bu alandaki başarısını tam olarak değerlendirebilmek için, onun inşa edildiği özel tarihi dönemin özelliklerine bakmak durumundayız. Bunu yakın geçmişin yükseliş dönemleriyle, '60'lı ve '70'li yıllarla kıyaslama içinde yapmak, ayrıca açıklayıcı olacaktır. Bu ise bize, bu dönemde saflarımızda yetişmiş Habip, Ümit ve Hatice türünden yoldaşların değerini yerli yerine oturtma olanağı sağlayacaktır.

Yakın tarihimizin üç dönemi

Her dönemin devrimci kuşakları kendi dönemlerinin toplumsal-siyasal ortamı içerisinde şekillenirler. Her tarihi dönemde, ulusal ve uluslararası düzeyde, sınıflar mücadelesinin belirli bir durumu ve

li ve soluklu devrimcileri...

H. Fırat

(14 Nisan 2002 tarihinde verilmiş bir konferansın kısaltılmış kayıtlarıdır...)

seyri, dönemin bu temel üzerinde kendini gösteren bir siyasal-moral atmosferi vardır. Dönemin devrimcileri de, son tahlilde, bu atmosfer içerisinde şekillenirler. Bu, dönemin devrimci tipini belirlemekle kalmaz; döneme özgü devrimciliğin anlamı ve değeri de ancak bu temel üzerinde tam olarak kavranıp yerli yerine oturtulabilir.

Türkiye'nin yakın tarihine baktığımızda, sosyal mücadelelerdeki yükseliş açısından üç önemli dönem olduğunu görüyoruz. (Karşı-devrimin belirlediği yenilgi dönemlerini dışında tutuyorum, zira bunlar genellikle yükseliş döneminin kitlesel çapta ürettiği devrimciyi yine kitlesel çapta tüketen dönemlerdir). Bunlardan ilk ikisi, '60'lı ve '70'li yılların yükselen halk hareketleriyle belirlenen dönemlerdir. Üçüncü dönem ise, kabaca 87'den başlayarak günümüze uzanan dönemdir. Bu son dönemin özelliği, Türkiye ve dünyada birbirini izleyen çifte yenilginin ağır yükünü taşıması; yanısıra, kendine özgü biçimde yaygın kitle eylemlerine sahne olsa da, mücadelenin bir türlü devrimci yükselişe dönüşebilen bir çıkış yapamamasıdır. Bu dönem herşeye rağmen bir sosyal hareketliliğe sahne olduğu için ilk iki döneme benzer, fakat bu hareketliliklerin devrimci akımları besleyen bir devrimci yükselişe dönüşmemesiyle de onlardan ayrılır.

Uluslararası koşullar açısından da benzerlikler ve farklılıklar belirli sınırlar içinde bir paralellik gösterir. '60'lı ve '70'li yıllar dünyada, her ülkedeki mücadeleye büyük

moral güç kaynağı oluşturan bir devrimci yükselişler dönemidir. '90'lı ve 2000'li yıllar dünyada yaygın sınıf ve kitle mücadelelerine sahne olsalar da, bu yılları belirleyen asıl yön devrimci yükseliş değil, fakat henüz '89 yıkılışı sonrasının yıkıcı havasından kurtulma, bu anlamıyla bir siyasal-moral toparlanma çabasıdır.

Türkiye'de '60'lı yıllar öncesine kadar oldukça zayıf bir sol hareket var, büyük ölçüde TKP'de temsil edilen. Bu zayıflık elbette bir rastlantı değil; zira ilerici, devrimci akımları üreten zemin olarak modern sosyal mücadele '60'lı yıllara kadar Türkiye'de henüz son derece cılız durumda. Cumhuriyetin ilk yıllarında, daha çok da İstanbul'da, işçiler belli bir hareketlilik gösteriyorlar. Toplumsal koşulların aşırı geriliği ve işçi sınıfını sayısız cılızlığı düşünülürse bu hareketlilik önemsiz de değil. Fakat kemalist iktidar, Kurtuluş savaşının içinden gelen, onun gücüne, prestijine ve imkanlarına sahip olan genç bir rejim olarak, bu hareketliliği çok çabuk bloke ediyor ve işçi hareketi üzerinde de uzun yıllar sürecek denetimini kuruyor.

İzleyen bir kaç on yıllık dönem, ki '60'lı yılların başını buluyor bu, sosyal mücadele açısından büyük ölçüde ölü bir dönemdir. Ne herhangi bir köylü hareketi, ne sözü edilebilir bir işçi mücadelesi, ne öteki katmanlarda herhangi bir hareketlilik vardır. Buna rağmen bir sol akım, onun taşıyıcısı olan bir parti iyi-kötü varsa ve kesintili biçimde de olsa yaşamını sürdürebiliyorsa, bu, ülkedeki sosyal

mücadelenin verdiği güçten çok dünyadaki mücadelelerden alınan güç ve moral sayesinde. Sovyetler Birliği'nin varlığı, öteki ülkelerdeki güçlü sınıf hareketleri ve hızla büyüyen komünist hareket, '30'lu yıllardaki ve emperyalist savaş dönemindeki anti-faşist halk hareketleri, savaşı izleyen büyük ulusal kurtuluş savaşları dalgası ve önemli güce sahip bir sosyalist kampın oluşumu, bunda denebilir ki belirleyici bir rol oynamıştır. Türkiye'nin solcusu, ilerici aydınları buradan beslenerek, siyasal ve moral güçlerini buradan alarak ayakta kalmaya, davayı Türkiye toprakları üzerinde de savunmaya çalışmışlardır. Bu çok kendine özgü, bir hayli farklı bir dönemdir.

Yükseliş dönemlerinde devrimcilik

Üzerinde asıl durulacak dönem, modern sosyal mücadelelerin, devrimci yükselişlerin ve karşı-devrimci bastırma ve ezme hareketlerinin yaşandığı '60'lar sonrası dönemdir. Türkiye'de kapitalist

Her dönemin devrimci kuşakları kendi dönemlerinin toplumsal-siyasal ortamı içerisinde şekillenirler. Her tarihi dönemde, ulusal ve uluslararası düzeyde, sınıflar mücadelesinin belirli bir durumu ve seyri, dönemin bu temel üzerinde kendini gösteren bir siyasal-moral atmosferi vardır. Dönemin devrimcileri de, son tahlilde, bu atmosfer içerisinde şekillenirler. Bu, dönemin devrimci tipini belirlemekle kalmaz; döneme özgü devrimciliğin anlamı ve değeri de ancak bu temel üzerinde tam olarak kavranıp yerli yerine oturtulabilir.

gelişmenin belli bir düzeye vardığı, modern sınıflaşmanın nispeten ileri bir noktaya ulaştığı, bu temel üzerinde sosyal ilişkilerin keskinleştiği ve sert sınıf mücadelelerine dönüştüğü bir tarihi dönemdir bu. Ve bu, tam da bu toplumsal-siyasal zemin üzerinde, Türkiye solu için de büyük bir uyanış ve kitleselleşme dönemidir. Umut ve iyimserlikle dolu, coşkulu bir mücadele dönemidir bu.

Aynı dönemde dünyada da büyük bir uyanış var, neredeyse tüm kıtalarda büyük mücadeleler var. Latin Amerika'da güçlü gerilla hareketleri, Çin'de Kültür Devrimi, Vietnam'da görkemli bir kurtuluş mücadelesi, Asya'da ve Afrika'da emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı güçlü ulusal kurtuluş hareketleri, dünyanın her tarafında güçlü sosyal mücadeleler ve halk hareketleri var. '60'ların ikinci yarısında bazı Avrupa ülkelerinde bir tarafta işçi hareketleri, öte tarafta yaygın ve kitlesel gençlik hareketleri var. Büyük bir kadın hareketi var yine o dönemin dünyasında. ABD'de ırk ayrımına karşı siyahların güçlü bir hareketi var. Dünya ölçüsünde mücadelenin türkü söyler gibi yürütüldüğü umut dolu coşkulu bir dönemdir bu, özetle.

Aynı dönemde Türkiye'de de işçi ve köylü mücadeleleri, öğrenci hareketleri kendini gösteriyor. Beri yandan bir aydınlanma dönemi, bir sol aydın uyanışı var. Aydınların büyük bir kesimi soldan, sosyalizmden yana tavır koyuyorlar. Sosyalizm anlayışları tartışılabilir ama, sonuçta niyet ve duygu

olarak emekçilerden yana, sosyalizmden yanalar. Gericı akımların etki alanı dışında kalan emekçi kitleler ve gençler, toplumsal gerçeklere gözlerini açtıkları andan itibaren sol düşüncelere kolayca bağlanabiliyorlar.

Bir sosyal uyanış dönemi, bir aydınlanma dönemidir bu. Sanatçılar, aydınlar büyük ölçüde soldan, emekten yana bir eğilim içindedirler. Türkiye'ye sosyalist düşünceler geliyor, marksist eserler çevriliyor, yoğun bir okuma-öğrenme dönemi, gerçekten bir sol aydınlanma dönemidir bu. Sol hareketin ideolojik ve kültürel açıdan en güçlü olduğu ve toplum çapında ciddiye alındığı bir dönem. Türkiye solunun ideolojik ve kültürel alanda da bir alternatif olarak toplumda önemli bir yer tuttuğu ve etkili olduğu bir dönemdir bu.

Ama öte yandan, devrimci bir partiden, harekete yön verecek ve onu devrimci bir stratejik çizgide ilerletecek öncü bir partiden de yoksunluk dönemidir bu. Devrimci bir partinin yokluğu koşullarında, şekilsiz bir sol harekettir sözkonusu olan. Uzun bir süre için TIP, ardından onunla çatışan MDD, gerçek bir partiden çok, değişik eğilimden grupları, grupçukları, çevreleri, kişileri toplayan şemsiye oluşumlardır. Dönemin sol programları düzeni aşan programlar değildir gerçekte. Ne amaç ve hedefleri, ne de çözüm yolları ve araçları yönünden devrimci bir nitelik taşımaktadırlar. Düzeni reforme etmeye dayalı bu programlar, bununla uyumlu bir biçimde, düzen kurumlarına dayalı çözümler peşindeydiler. Düzen ordusuna bel bağlayan darbeci çözüm arayışları ile düzen parlamentosuna bel bağlayan

anayasacı çözüm arayışları, gerçekte burjuva sosyalizmi ortak paydasında birleşiyorlardı.

Bundan dolayıdır ki, egemen düşünce sistemi ve buna dayalı programlar üzerinden, biz bu dönemi burjuva sosyalizmi dönemi olarak tanımlıyoruz, sol hareketin tarihine ilişkin değerlendirmelerimizde. Ama yine de kendine göre bir temizliği, saflığı ve içtenliği olan bir dönemdir bu. Burjuva sosyalizmi nitelemesi burada bir suçlamadan çok dönemin nesnel bir değerlendirmesi olarak algılanmalıdır. O dönemin sol hareketinin kendi gelişmesi içerisinde üretebildiği kimlik bu olabilmıştır. Hareket içinde orta sınıftan gelme aydınların, kendi sınıfsal konumlarının ufkunu aşamayan bir ideoloji ve politik tutumla belirlediği bir perspektif ve kimliktir bu. Ayrışmalar dönemin sonuna doğru yaşanıyor. Düzene, düzen kurumlarına karşı tavır ile devrimcilik ve kaba oportünist çizgideki ısrarlı tutumuyla reformizm, dönemin sonuna doğru giderek ayrılmaya başlıyor. Bu, bir yandan kitle hareketindeki gelişmenin ve radikalleşmenin, öte yandan dünya sol hareketindeki iç çatışmaların ideolojik bir yansıması olarak ortaya çıkıyor.

Burada amacım bu dönemin bir sol hareket tablosunu sunmak değil elbette. Amacım, Türkiye'nin yakın tarihindeki iki önemli yükseliş dönemiyle kıyaslama içinde, '90'lı yılların devrimciliğinin zorlu koşulları hakkında bir fikir vermek ve bunu yoldaşlarımızın sergilediği örnek devrimci yaşamın anlamına bağlamaktır.

Bu dönemde, '60'lı yıllarda, sosyal mücadeleler içinde sosyalizmden ve emekten yana tavır almak, bu uğurda kendini ortaya koymak gerçekte çok zor değil. Mücadelenin genel akışı ve etkisi altında neredeyse kendiliğinden yaşanan bir durum bu. Dönemin genel koşulları, bu koşullardan beslenen genel iyimserlik atmosferinde, bu heyecan ve mutluluk verici, düşünsel ve manevi olarak insanı zenginleştiren bir tutum ve tercih.

Bu dönemin sonunda ortaya çıkan devrimciler düzen karşıtı bir konuma kayıyorlar. Gerçi eskiyi tam olarak aşamadıkları gibi mücadelenin yolu ve yönteminde de yanlışa düşüyorlar, kitlelerden kopuyorlar. Ama kalıcı olan, geleceğe kalan yan bu değil. Bu kusur, çok geçmeden, '71'den yalnızca üç sene sonra aşılmıştır. Burada kalıcı olan, özgürlük ve bağımsızlık için, emeğin kurtuluşu ve sosyalizm için savaştığına inanan devrimcilerin ortaya çıkmaları, kurulu düzene kafa tutmaları ve gerektiğinde bu uğurda kendilerini feda etmeleridir. Kalıcı olan, geleceğe kalan budur. Bizim Denizler'e, Mahirler'e, Kaypakkaya'ya sahip çıkmamızın gerisinde de bu vardır. Mesele o gün onların hangi ideolojiyi savunduğu, hangi yolu doğru bulduğu değil, kime karşı ve kimden yana tavır aldığıdır. Onlar düzene karşı emekçilerin özgürlüğü, baskı ve sömürden kurtuluşu için, ülkenin bağımsızlığı için, emeğin kurtuluşu ve sosyalizm için ortaya bir tavır koymuşlar, kendilerini böyle tanımlamışlar, bu uğurda fedakarca ve gözüpek bir biçimde kavgaya atılmışlardır. Önemli olan, kalıcı olan, bugüne kalan budur, bu devrimci tavır ve tutumdur.

Bu dönem, adları bugün hala canlı bir biçimde yaşayan, mücadelede sembolleşen yiğit devrimciler çıkardı. Bunlar sosyal mücadeleler içerisinde yetişmiş devrimcilerdi. Deniz Gezmiş bir öğrenci lideridir. Mahir Çayan bir öğrenci lideridir ve öğrenci hareketi içerisinde bir teorisyendir aynı zamanda. Kelimenin olumlu anlamıyla, o büyük hareketliliğin akıl hocalarından biridir. Deniz Gezmiş daha çok bir militandır, sokağa çıkıp, elini kaldırıp, arkasına kitleleri takandır. Mahir Çayan biraz daha geri planda duran, ama öğrenci hareketi içerisinde özel bir düşünsel yönlendirici gücü, ağırlığı olan bir genç liderdir. İbrahim Kaypakkaya, daha lise çağlarından itibaren o dönemin sosyal hareketliliği içerisinde yer alan genç bir devrimcidir. Bunlara kendi alanlarında birer gençlik lideri olan öteki birçok genç devrimciyi ekleyebilirsiniz.

Şunu vurgulamak istiyorum. Bu devrimciler yaygın ve çok yönlü kitle mücadeleleri içerisinde yetişiyorlar. Öğrenci hakları için sokaklara döküldükleri gibi, 6. Filoya karşı da alanlara çıkıyorlar. Kendi sorunları ile toplumun sorunları, kendi mücadeleleri ile emekçilerin mücadeleleri arasında dolaysız düşünsel ve pratik bağlar kuruyorlar. İbrahim Kaypakkaya gidip Trakya'daki köylü çalışmasına ve hareketlerine katılıyor. Diğerleri için de bu bir siyasal çalışma ve davranış biçimidir. Grevleri destekliyorlar, köylü hareketlerine katılıyorlar. 15-16 Haziran Direnişi gerçekleştiğinde, Dev-Gençliler bu büyük işçi başkaldırısına etkin biçimde katılıyorlar. Devrimciler sadece o dönemin sosyal hareketliliğinden moral ve güç almakla kalmıyorlar, bizzat bunun içinde yetişiyorlar, kimliklerini bunun içinde buluyorlar.

Bu yönüyle kolay ve verimli, eğitici ve geliştirici bir dönem bu. Güzel bir ortam, coşkulu bir ortam. Elbette o dönemin mücadeleleri de karşı-devrimin, devlet merkezli faşist baskı ve terörün hedefi oluyordu. Amerikan 6. Filosu'na karşı direnen göstericileri katleden dönemin şeriatçıları bizzat devlet Komünizme Mücadele Dernekleri üzerinden örgütüyor, dönemin devrimcilerini ve sosyal mücadelelerini sakatlamak, boğmak için kullanıyordu. Türkes'in faşist kampları o dönemde kuruldu. Faşist katliam çeteleri ilk olarak o dönem gençliğinin üzerine

salındılar. Peşpeşe devrimciler katledilmeye başlandı. Devlet aygıtı kullanılarak sosyal mücadeleler üzerinde baskı ve terör estirildi. Ve bu terör dalgası sonuçta 12 Mart askeri faşist darbesine, balyoz hareketlerine, devrimcilere karşı vahşi bir süre avına varırdı.

Benim "kolaylık"tan kastım elbette bu değil. Ben o dönemin dünya çapında ve Türkiye'de egemen genel iyimser atmosferinden söz ediyorum. Rüzgarın dünya çapında devrimden, kurtuluş mücadelelerinden ve sosyalizmden yana esmesini vurgulamak istiyorum. Rüzgarın dünya ölçüsünde kurulu düzene karşı devrimden yana estiği bir tarihi dönemde devrimci olmanın, devrim mücadelesine katılmanın, kendini bu uğurda ortaya koymanın özel güçlükler taşımadığını vurgulamak istiyorum.

Cumhuriyet Türkiye'si tarihinde eşi görülmemiş bir kitlesel hareketliliğe ve devrimci yükselişe sahne olan '70'li yıllar, '74-'80 dönemi, devrimci mücadeleye kitlesel ve coşkulu katılım bakımından hiçbir dönemle kıyaslanamaz ölçüde elverişli, aynı anlama gelmek üzere kolay yıllar. Devrimcilik neredeyse kendiliğinden bir olaydı bu yıllarda. Rüzgar kapıları önüne katıp mücadele alanına sürüyor, devrimci mücadeleye kitlesel katılım yıldan yıla büyüdükçe büyüyordu. '60'lı yıllarda insanlar hiç değilse önce kitap-roman okuyorlar, önce bir şeyler öğreniyor ve düşünsel olarak irdeliyor, ardından giderek bir tercih yapıyorlardı. '70'lerde buna bile ihtiyaç kalmadı, pratiğin etkisi ve sürükleyiciliği altında kitlesel çapta bir katılım vardı devrimci mücadele saflarına. Çok güçlü bir sosyal uyanış, güçlü bir devrimci eylem dalgasıydı sözkonusu olan. Dönemin toplumsal uyanışını 12 Mart faşizmine tepki ve '71 direnişinin moral gücü ve etkisi tamamıyordu. Dönemin uluslararası ortamının elverişliliği bütün bunları ayrıca tamamıyordu. Çin Hindistan'da ve Afrika'da ulusal kurtuluş mücadelelerinin emperyalizme ve sömürgecilik karşı birbirini izleyen zaferleri dünya ölçüsünde devrimci bir rüzgar estiriyordu.

Bütün bunların birleşik etkisi altında Türkiye'de devrimcilik neredeyse kendiliğinden bir olaydı. Doğru dürüst bir ideolojik temeli olmayan, ilan edilmiş programları ve tanımlanmış açık bir stratejik çizgileri olmayan tek tek akımlar, buna rağmen yüzbinleri bulan insan kitlelerini etkiliyorlardı. Dev-Yol buna bir örnektir. TDKP ve Kurtuluş kendi çapında buna birer örnektirler. Bunlara yine son derece güçlü olan bazı reformist akımları ve bu arada Kürt akımlarını da ekleyiniz, bu dönemin muazzam sol kitle potansiyeli ve devrimcilik iddiası taşıyan önemli kadro gücü konusunda yeterli bir fikir verecektir size. Sol gruplar birbirlerini şöyle ya da böyle niteleseler de, şu veya bu partinin (buna TKP, TSİP vb. akımlar da dahil) etkisi altındaki kitleler kendilerini sisteme karşı devrimin, sosyalizmin, bir başka toplumsal sistemin taraftarları olarak görüyorlardı. Buradan baktığınız zaman, muazzam bir kitlesel ve kadrosal güç vardı ortada.

Dolayısıyla devrimciliği seçmek herhangi güçlük taşımamak bir yana, kitlesel çapta bir eğilim olarak döneme damgasını vuruyordu. İnsanlar akşam yazıya, afişe çıktıkları ya da bir yerde nöbet tuttıkları zaman, her an vurma ve vurulma durumlarıyla karşılaşacaklarını biliyorlardı ve bu hiçbir biçimde sorun değildi, kimsenin gözü bunları görmüyordu. Gündelik olarak 10-15 kişinin öldüğü dönemler yaşandı, ama bu ne kimsenin hızını kesiyor, ne devrimcilik tercihini etkiliyordu. Dönemlik kaçaklık, mücadeleyi bırakmak, tam da bu devrimci yükselişi acımasızca ezmek için gündeme getirilen 12 Eylül faşist askeri darbesinin ardından yaşanan sorunlar oldu. Darbe öncesinde, dönemin yükselişi içerisinde ve bu yükseliş sürüyorken bunlar rastlanan türden olaylar değildi. Umut, güç ve moral veren görkemli bir yükseliş dönemiymiş sözkonusu olan.

Dünyada da yükseliş yaşanıyor, bunu daha önce

de hatırlattım. Vietnam, Kamboçya, Laos zafer kazanmıştı. Portekiz sömürgelerinde peşpeşe yeniliyordu. Başka ülkelerde sosyal mücadeleler vardı, sistem zorlanıyordu çeşitli bakımlardan. Dünyada da hava oldukça olumlu ve iyimserlik doluydu.

Dolayısıyla bu dönemde devrimcilik yapmak en olağan işlerden biriydi. Sosyal-kültürel ortamınız uygunsa, gericilik özel bir ideolojik-politik çabayla sizi kuşatmamışsa, doğal bir biçimde devrimci oluyordunuz. Şu veya bu kentte, yörede ve köyde insanları devrimci yapmak için çok özel bir örgütsel çaba da gerekmiyordu, devrimci bir öğrencinin kendi yöresindeki birkaç haftalık tatilinin bile o yörenin gençlerini devrimci mücadeleye çekmeye yetebildiği bir dönemdi bu.

Ama bu dönem aynı zamanda sıg bir dönemdi de. Bilinç gerçekten son derece sınırlı ve köksüzdü. Bilinç çoğu durumda neredesye salt bir siyasal tercihten ibaretti, kafalarda çok az şey vardı. Bu açıdan bakıldığında '60'lı yıllara göre çok büyük bir gerileme vardı. '60'lı yıllar bir aydınlanma dönemiymiş. '70'li yıllar ise tersinden, deyimli hoş görünüş ve doğru anlayınız, bir tür cahilleşme dönemiymiş. Mücadeleye özellikle '76-77'den sonra katılanlar gerçekten okumaya pek az vakit buldular, buna gerek de görmediler. Kendi grup gazetelerini okumakla sınırlı bir eğitimle mücadeleye kendini adayan bu insanlar gerçekte genellikle cahil kalıyorlardı. Bu bir bilinçsizlik durumuydu. Bilinç faktörünü burada politik bir tercih ve kuru bir inanç olarak değil de, bir dünya görüşünün ve onun değerler sisteminin edinilmesi ve içselleştirilmesi olarak anlamak gerekir. Buradan bakıldığında, devrimci bilinçte büyük bir gerileme, bir sıglaşma ve cahilleşme dönemidir bu aynı zamanda.

Bu kendini dönemin öncü olmak iddiasındaki akımları üzerinden de, onların sözde önderlik kadroları üzerinden de bütün açıklığı ile ortaya koyuyordu. Bu bakımdan da '70'li yıllar '60'lı yılların çok gerisindedir. '60'lı yıllarda öncülük iddiası taşıyanlar hiç değilse bunu ortaya bir teorik çerçeve ve stratejik çizgi koyarak yapıyorlardı. Buna ilişkin güçlü tartışmalar yürütülüyor, stratejiler tartışılıyor. '70'li yıllarda bu çapta bir önderlik de ortaya çıkmadı. TDKP'nin bugünden baktığımızda çok ilkel görünen görüşleri o dönem ortalığı sarsabiliyordu. TDKP '90'lı yıllarda o dönemin programını yeniden yayınlayacak gücü bulamadı kendisinde. Oysa zamanında, '70'li yıllarda bu program öteki bazı akımlar için önemli bir sıkıntı kaynağıydı. Bu, dönemin ideolojik düzeyi konusunda bir fikir verebilir. Bir başka çarpıcı örnek; '60'lı yıllarda genç bir devrimcinin, İbrahim Kaypakkaya'nın (öldüğünde henüz yalnızca 23 yaşındaydı) ortaya koyduğu düşüncelere '70'li yıllarda TİKKO'cu akımlar neredeyse hiçbir şey ekleyemediler. Hala da Kaypakkaya'nın deneyim ve birikim bakımından en genç olduğu bir dönemde yazdıklarıyla idare ediyorlar. Bunlar salt dogmatizmin değil, bunu da koşullayan bir etken olarak, ideolojik düzeyin ne kadar geri olduğunun bir göstergesi sayılmalıdır.

Ama binlerce, onbinlerce devrimcinin mücadeleye coşkuyla, gözünü kırpmadan atılmasına hiç de engel değildi bu zaafiyetler. Devrimcilik kitlesel çapta bir eğilimdi bu dönem. Pratiğin ön planda olduğu ve herşeyi belirlediği coşkulu bir mücadele dönemiymiş bu. Özetle devrimcilik bu dönemde zor bir tercih değil, tersine her açıdan kolay, neredesye kendiliğinden kitlesel bir eğilimdi.

'90'lı yıllarda ve bugün bilinçli, inançlı ve soluklu devrimciliğin ne anlama geldiğini ve ne ifade ettiğini doğru anlamak ve yerli yerine oturabilmek için, bütün bunları gözönünde bulundurmamak gerekir.

(Devam edecek...)

(Bu metin TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Nisan 2002 tarihli 228. sayısından alınmıştır...)

Washington'da 100 bin kişi ABD emperyalizmini protesto etti

Amerikan emperyalizminin saldırgan ve şiddete dayalı politikası 20 Nisan'da kendi topraklarında protesto edildi. Washington'da gerçekleşen yürüyüşe 100 bin kişi katıldı. Eylül ayında geniş bir birlik oluşturularak Bush'un gerici saldırgan politikasına karşı bir yürüyüş kararı alınmış, ama 11 Eylül saldırısından dolayı iptal edilmişti. Ancak böyle bir yürüyüş 11 Eylül'den sonra daha yakıcı bir hale geldi. Emperyalist şef Bush ve şürekası Afganistan'a karşı savaş başlatarak, başta Irak olmak

üzere birçok ülkeye tehditler savurarak dışarda saldırgan bir politika izlerken, içerde de sosyal haklara ve özgürlüklere yönelik azgın bir saldırı başlattı. Silahlanmaya ayırdığı bütçeyi muazzam boyutlarda artırdı.

Bu saldırganlık üniversitelerde yapılan eylemlerle protesto edilmeye başlanmış, giderek ülke çapında bir birliğin oluşumuna yolaçmıştı. Birlik 20 Nisan'da Washington'a yürüyüş çağrısı yaptı. Yürüyüşte Pentagon ve üniversitelerin işbirliğine son verilmesi, askeri olmayan eğitim giderlerinin artırılması ve gizlice tutuklanan Araplar'ın serbest bırakılması talep edildi. Hedefli bir biçimde beyaz olmayan ve alt sınıflardan gelen gençlerin askere alınması, ekonomik ve askeri güce dayalı Amerikan dış politikası protesto edildi. Eylemciler, siyonist İsrail'in ABD'nin tam desteğiyle yürüttüğü işgal politikasını da protesto ettiler.

New York'tan Washington'a yürüyüşü örgütleyen Uluslararası Eylem Merkezi'nden John Catalinotto ile röportaj...

“Emperyalistler tüm dünyada özgürlüklerin düşmanı”

JW: Hafta sonunda 100 binin üzerinde insan Washington'a yürüyüşe katıldı. Bush rejimine karşı gerçekleşen bu kitlesel protesto gösterisine kimler katıldı?

- Ülke çapında gerçekleşen merkezi yürüyüş ABD'deki tüm sol ve savaş karşıtı örgütler çağrı yaptı. Cumartesi günü yürüyüş tüm ilerici güçlerin Bush'a, onun 11 Eylül'den beri anti-terör savaşı olarak satmaya çalıştığı saldırgan savaşına karşı gerçekleşen kolektif bir protestoydu. İşyerlerinin yok edilmesi, sağlık ve sosyal alanlardaki kısıtlamalar, ırkçılığa karşı savaş; yani klasik iç politika konularına yönelik. Benim görüşüme göre yürüyüşteki en önemli nokta, Filistin ve Araplar'ın olağanüstü katılımıydı. Protestocuların yarısını onlar oluşturuyordu. (...) Yürüyüş Amerikan tarihinde, Filistin'in özgürlüğü için gerçekleşen, somut olarak Bush-Şaron'un katliamlarına yönelik en büyük dayanışma eylemiydi. Protestomuz aynı şekilde Amerika'nın Irak'a karşı hedeflediği yeni saldırı savaşına karşı da yöneltilmişti.

Amerika'da şimdiye değin böylesine bir dayanışma yürüyüşü çok zordu. Hatta savaş karşıtı hareket içinde bile insanları taraf tutmaya yönelmek zordu. Sayının bu kadar yüksek olmasında Arap asıllı veya müslüman Araplar'ın payı büyük. Tabii ki Arap ülkelerinde yüzbinlerce, milyonlarca insan sokağa çıktı. Ama biz bu süreçte Arap göçmenlerinin tüm dünyada seslerini yükselttiklerine şahit oluyoruz. Filistin sorunu Amerika'da yapılacak tüm savaş karşıtı eylemlerin de ana konularından birisi olacak. (...)

JW: ABD'de de solcu gruplar

arasında İsrail eleştirisi üzerine Almanya'daki radikal solcular arasında olduğu gibi tartışmalar var mı?

- Amerika'daki durum Almanya ile kıyaslanamaz. Tabii ki bu ülkede Holocaust'dan kalanlara karşı büyük bir sempati var. Bunun yanında aktif ve güçlü bir Yahudi cemaati var ve bu İsrail'in siyonist ideolojisinden etkileniyor. Bunun savaş karşıtı gruplara kadar etkisi var. Ama Alman anti-ulusal solcuların formüle ettiği gibi, ikinci dünya savaşının sorumluluğu ve suçluluk duygusu ile İsrail hükümetinin her yaptığını savunma durumu yok.

Amerikan solu Filistin halkı ile dayanışma içindedir ve kendi hükümetinin emperyalist politikasını reddediyor. Bizim asıl düşmanımız Washington'da oturuyor. Onlar tüm dünyadaki özgürlüklerin de düşmanı.

Ama Filistin ile dayanışma hareketi içinde çok sayıda Yahudi de aktif olarak çalışıyor. Anti-semitizme karşı savaşta birleşiyoruz. Burada hiçbir tolerans göstermiyoruz.

JW: Amerika'da önümüzdeki süreçte savaş karşıtı eylemler planlandı mı?

- “Savaş ve ırkçılığı durdurmak için şimdi hareket et” grubu Haziran'ın ilk haftasında uluslararası bir konferans örgütleyecek. Bunun dışında Bush'un savaş politikasına karşı somut planlanan bir şey yok. Irak'a tehdit sürüyor. Ortadoğu'da savaşın yayılacağı ihtimali halen mevcut. Bunlar eylemlerimizin ana eksenini oluşturacak.

Junge Welt / 24 Nisan 2002

Savaşı kaynağında durdurun!

Mumia Abu-Jamal

(20 Nisan'da Washington'da yapılan savaşa ve ırkçılığa karşı yürüyüşe gönderilen mesajın metnidir...)

ABD başkanı George W. Bush “sınırsız savaştan” söz ettiği zaman kimileri bunu sadece politik lafazanlık olarak ya da akşam haberlerinde manşet yapılması için yapılan beyan olarak algıladılar. Ben başından beri farklı fikirdeydim. George W. kendi sınıfının -zengin petrol baronlarının- ajanıdır ve amacı, kapitalist sömürüyü ve dünya çapında dizginsiz ticareti garantiye almak için, savaşı dünyanın değişik bölgelerine yayabilmek için baskı yapmaktır. Bu savaş, sonuçta hükmeden zengin ve kudretli tabakanın çıkarına olarak, yakın doğunun birçok ülkesini içine alacaktır.

Bu savaşın demokrasi uğruna olduğu aldatmacasına kanmayın. ABD bu bölgelere tepeden turnağa kadar silahlanmış olarak demokrasileri değil fakat Kralları, Prensleri, dini gerici güçleri ve Sultanları korumak için girmektedir. Her şeyden önce muazzam petrol rezervleri üzerindeki denetimini güvence altına almayı amaçlamaktadır.

Ve ABD, Georgia eyaletinde teröristler için dünyanın en büyük eğitim akademisi olan School of Americas (SOA) varken, birçok kanlı Askeri diktatör zamanında bizzat burada eğitim görmüşken, nasıl olup da “terörizme karşı savaş”tan inandırıcı bir şekilde söz edebilir? Gerçi ABD bu arada okulun ismini değiştirdi; ama bu okul hala da, demokrasi ve halk hareketlerinin düşmanı olan ve yalnızca Washington'daki efendilerine karşı sorumluluk duyan yabancı askeri önderleri eğitime işlevi görmektedir. SOA mezunları acımasız paralı askerler olduklarını gösterdiler. İşkence ve korkunç sorgu yöntemleri uzmanlarıdır. Tecavüzcü ve katliamcıdır. Kendi halklarından başka kime karşı savaş yürütürler ki? Latin-Amerika'da milyonlarca insan bu okula “la escuela de golpes”, yani askeri darbeler okulu der. Hiçbir katliam yoktur ki bu akademide mezun olanların izine götürmesin: Kolombiya'daki Vraba katliamı, El Salvador'daki El-Mozote katliamı (4 rahibe tecavüz ve katledilmeleri ve bir Yesuit papazın katledilmesi), Peru'daki Cantuta katliamı ve daha yüzlercesi. ABD “Terörizme karşı savaş”ını gürültülü bir şekilde ilan ettiğinde, güneyde küçümseyici şekilde somurtan milyonlarca Güney Amerikalı vardır, çünkü bunlar kuzeyde devlet terörizminden sorumlu başka bir Amerika tanırırlar.

Size 11 Eylül 2001'i bahşedenler, size CIA tarafından gönderildiler. Bunlar, Sovyet Birliği askerlerine yer yüzünde cehennemi yaşatmak için seçilmiş bu kişilerin hepsi, CIA'nın terörizm okulundan mezun oldular. Onlar Afganistan'ın eski komünist rejimine karşı savaşmak için Pakistan, Suudi Arabistan ve başka bazı gizli servisler tarafından toparlanan, para ödenen eğitilen ve silahlandırılmış Cihat savaşçılarıydı. Ve sonuçta bunlar kendilerini büyütüp eğitenlere yöneldiler ve böylece neyi uyandırdıklarını onlara gösterdiler.

Ve ABD yine gerçek nedenleri üzerinde fazla düşünmediği bir savaşın içerisine girmiştir. Bu ne Kabil'de ne de Asya'nın tropik alanlarında başlatılmış bir savaştır. Bu savaşın başlangıcı, zengin ve kudretli adamların, Sovyetler Birliği'ni komşu bir ülkeye girmesini sağlayacak olan ve bu adamların deyimiyle “Afganistan Tuzağı” dedikleri tuzağa düşürmek için planların yapıldığı, Washington'daki klimalı bürolardadır.

Ve şimdi Malcolm X dediği gibi, “Şiddet yaratıcılarına geri döndü”.

Savaşı durdurmak mı istiyorsunuz? O halde savaş nereden geliyorsa orada durdurun: Washington'da...

(20-21 Nisan 2002 tarihli Junge Welt'te yayımlanan Almanca metinden çevrilmiştir...)

Kolombiya'da son bir yıl içinde 165 sendikacı katledildi

Kolombiya'da kamuoyu araştırmalarına göre, ultra-sağcı Avaro Uribe'nin en yüksek oyu alacağı başkanlık seçimlerine beş hafta kala, aktif sendikacılar katledilmeye devam ediliyor. Geçtiğimiz haftalarda yine 2 sendikacı paramiliter ölüm mangaları tarafından katledildi. Sendika konfederasyonu CUT sendikacıların katledilmesine karşı 1 Mayıs'ta bir yıl sürecek bir kampanya başlatacaklarını açıkladı.

Aşağıda Kolombiya Sendikalar Birliği (Union Sindical Obrero-USO) Ulusal Başkanı Pedro Julian Cote ile yapılan röportajı yayınlıyoruz:

Junge Welt: Kolombiya'da geçtiğimiz aylarda onlarca aktif sendikacı sağcı gruplar, özellikle de paramiliter gruplar tarafından katledildi. Özellikle USO'da buna maruz kaldı. Neden bu ölüm mangalarının hedef tahtası durumundasınız?

- Sendikamız 80 yıldır var. Bugün 7 bin üyeye sahibiz. Kolombiya'da solcu sendikaların yeraltı zenginliklerinin ulusallaşmasını savunması geleneği var. USO da kurulduğu günden beri bunu savunuyor.

Junge Welt: Son yılların olgusu değil mi bu?

- 1905 yılında çokuluslu tekeller Kolombiya'ya geldiklerinde, yeraltı ve yerüstü zenginliklerimizin yağmalanması başladı. Maalesef o tarihlerde tekellerin kârının sadece yüzde 5'inin devlete ödenmesi anlaşması imzalanmıştı. Petroldeki kârın yüzde 95'i yabancı firmaların cebine giriyordu. Bu anlaşma Başkan Lopez'in 1974'deki reformlarına değin sürdü. Yapılan yeni anlaşma sistemine göre, satıştan elde edilen kârın yüzde 20'si sosyal kasaya ödendikten sonra, yarı yarıya paylaşılacaktı.

Junge Welt: Bu ileri bir uygulama gibi görünüyor. Halkın büyük bir kısmının sosyal yaşamı buna rağmen neden kötüleşti?

- Son üç hükümet döneminde bu uygulamada giderek gedikler açıldı. Özellikle de Pastrana hükümeti döneminde. Bugün biz yine 1905'lerdeki anlaşma koşullarını yaşıyoruz.

Junge Welt: Siz nasıl çalışıyorsunuz?

- Örneğin Cicucu da Barrancabermeja yakınlarındaki çok verimli bir petrol bölgesinde tipik anlaşma uygulanıyor. Orada 95'e 5 ilişkisi geçerli. USO sık sık hammaddelerin satışına karşı çıktı ve bunu sendikal mücadelenin merkezine koydu. Böylece biz, bir makinadaki kum misali, uluslararası tekellerin çıkarlarının olduğu gibi ulusal burjuvazinin çıkarlarına da karşı çıkmış oluyoruz. 1996'dan beri sendika barış sürecinde de söz sahibi oldu. Biz o süreçten beri, petrol barış getirmeli savaş değil sloganını atıyoruz. Bu, silahlı sosyal savaşta sendika da anlaşma masasına oturmalı anlamını taşıyor.

Junge Welt: Bu konumunuz mu sizi militarist saldırılarla karşı karşıya getiriyor?

- Son on yıldır yüzlerce çalışmamız ve aktivistimiz katledildi. Sadece son 3 ay içinde 5 kişi öldürüldü. Bunları gerçekleştirenler paramiliter gruplar.

Junge Welt: Peki hükümet bunu neden kontrol altına almıyor?

- Paramiliterlik devletin bir projesi. Hayvan besleyicileri, ordu, yerel politikacılar, Texaco Oil Company ve Medekartells'in kokain tüccarları tarafından finanse ediliyor ve lojistik destek sağlıyor. Bu sorun Pastrana hükümeti döneminde daha da arttı. Özellikle ülkenin petrol bölgesinde silahlı güçlerin sayısı 6 binden 20 bine çıkarıldı. Kolombiya ECO petrol çıkarma hakkı olarak yılda 200 milyon Euro alıyor. Bu onların özellikle savaş ekonomisinde önemli bir yer tutmasına olanak

sağlıyor. Petrol bu nedenle sendikamızın faaliyetinin merkezinde yer alan temel bir sorun.

Junge Welt: Son bir yıl içinde 165 sendikacı katledildi. Bu rakam dünyada rekor. Ultra sağ başbakan adayı Avaro Uribe Velez'in seçimleri kazanması durumunda ne tür sorunlar bekliyorsunuz?

- Uribe Velez paramiliter aday. Birçok bölgede paramiliter gruplar ona oy vermesi için insanlara baskı yapıyorlar. Biz sendika olarak üretimi durdurarak bu baskılara karşı durmalı ve tüm sosyal hareketlilikleri yoketme stratejisini geri püskürtmeliyiz.

Junge Welt: Siz özelleştirmelerin sürdürülmesine karşısınız, ama paramiliter güçler özelleştirme programlarını destekliyorlar...

- Tabii ki onlar kapitalist tekellerin ve büyük toprak ağalarının çıkarlarını temsil ediyorlar.

Barrancabermeja sosyal mücadelenin merkeziydi. Bugün kentte büyük bir korku hakim. Özellikle paramiliter güçlerden ve günlük terörden korkuluyor. Bu zor dönemde uluslararası dayanışmanın yükseltilmesini umuyoruz.

Alman sol günlük gazete Junge Welt'ten (19 Nisan '02) çevrilmiştir...

Dünyadan kısa kısa...

Almanya: Anti-terör yasasıyla ilk icraat

Bundan böyle yurtdışında kurulmuş ve faaliyet gösteren örgütler Almanya'da cezai kovuşturmaya tabi tutulabilecekler. SPD-Yeşiller koalisyonu bu uygulamanın yer aldığı 129-b maddesini onayladı. Geçtiğimiz hafta Tunus'ta bir sinagogda patlama sonucu 11 Alman'ın ölmesi, bu maddenin kabulü için büyük bir fırsat sayıldı. Bugüne değin Alman yasalarına göre suç işlemeyenler hakkında kovuşturma yapılamıyordu. Şimdi ise kendi ülkelerinde bu örgütlere üye olmaları Almanya'da cezalandırılabilirlik için yeterli olacak.

Yasanın onaylanmasının hemen ardından onlarca kentte Filistinliler'in evi basılarak 11 kişi gözaltına alındı. Polis tarafından Filistinliler'in "AL Tawhid" örgüt üyesi oldukları ve Almanya'da saldırılara başlayacakları yönlü bilgi edinildiği iddia edildi. Bu arada CDU üçüncü bir terör paketi talep ederek yabancıların dininin belgelere işlenmesini istedi.

Bu yasanın hızla onaylanmasının ardındaki gerçekte böylece açığa çıkıyor. Yani direnen halklar ve onların örgütleri hedefleniyor.

Almanya: Metal işçilerinden grev hazırlığı

Almanya'da metal işkolunda çalışan 3.6 milyon işçi için uyarı grevleri eşliğinde sürdürülen toplu iş sözleşmelerinin tikanmasından sonra grev kapıya dayandı. IG Metal Sendikası, Berlin, Brandenburg ve Baden Württemberg eyaletlerinde

grev oylaması için 200 bin sendikal işçiye çağrı yaptı. Greve gitmek için işçilerin yüzde 75'inin evet oyu vermesi gerekiyor.

Görüşmelerin başlamasından bu yana 900 bin işçi uyarı grevlerine katıldılar.

Sermaye ve medyası, işçi ve emekçileri akıllı olmaya çağırarak, grev olursa batarız feryatlarını yükseltiyorlar. İşçilerin ve sendikaların yüzde 6.5 oranındaki ücret artışı talebinin Alman ekonomisi, istihdam ve sosyal güvenlik sistemi için ne kadar zararlı olduğunu yineliyip duruyorlar. Sendika başkanı ise greve çıkma olasılığının yüzde 100 olduğunu söylüyor.

Cezayir: Berberilerden kitlesel gösteriler

Cezayir'de geçen cumartesi günü, geçen Nisan ayında patlak veren ve haftalarca süren Berberi isyanının birinci yılında, 100 bini aşkın kişi alanlara çıkarak protesto gösterileri gerçekleştirdi. Berberi kentleri Kabylay, Tizou Ouzou'da gerçekleşen mitinglerde, hükümetin azınlıklar politikası protesto edildi ve 30 Mayıs'taki parlamento seçimlerine boykot çağrısı yapıldı.

Uruguay: Montevideo'da 200 bin kişilik gösteri

Uruguay'da onbinlerce kişi hükümetin ekonomi politikalarını protesto etmek için sokağa çıktı. Başkent Montevideo'da 200 bin kişi sendikaların çağrısı üzerine yürüyüş yaptı.

Fransa'da cumhurbaşkanlığı seçimleri...**Le Pen'in seçim başarısı ve gerçeğin öbür yüzü**

Fransa'da Pazar günü yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ilk turunda faşist Jean-Marie Le Pen oyların yüzde 17.2'sini aldı. Le Pen'in ikinci turda Chirac'a tek rakip olması, başta Fransa olmak üzere dünyada "deprem", "şok", "bomba" etkisi yarattı.

Tüm Fransa'da onbinlerce kişi faşist Le Pen'i protesto etmek için sokaklara çıktılar. Seçim akşamı Paris'te 10 bin kişilik bir gösteri düzenlenirken, diğer büyük kentlerde de binlerce kişi alanlarda faşizme geçit vermeyeceklerini haykırdılar. Pazartesi ve salı günü de binlerce kişi ırkçı faşist Milli Cephe'ye (FN) karşı yürürken, Le Pen'i Hitler ve Mussolini ile özdeşleştiren dövizler taşıdılar. Le Pen'in 1 Mayıs'ta provokasyon niteliği taşıyan bir yürüyüşe çağrı yapması, 1 Mayıs'ın Fransa'da daha militan geçeceğinin de bir göstergesi.

Seçimlerde muhafazakar sağcı cumhurbaşkanının karşısına solcu değil de faşist bir karşıt çıkması Fransız tarihinde ilk kez rastlanan bir olay. Seçimin bu ilk turunda 16.2 oy alarak 3. sıraya geçen Sosyalist Parti adayı Jospin, aynı akşam durumun "Fransa ve demokrasi için" huzursuzluk verici bir işaret olduğunu söyleyerek politikadan çekileceğini açıkladı. Artık iliklerine kadar yozlaşmış ve tümüyle sosyal-demokratlaşmış Fransız Komünist Partisi adayı ise ikinci emperyalist savaştan bu yana partisi adına en düşük oyu aldı. Yüzde 3.4 oy alan FKP, böylece yüzde 5 barajını aşamacağına göstermiş oldu.

Le Pen'in başarısına Fransız toplumunun sorunları damgasını vuruyor.

Fransa'da giderek artan yoksulluk, sosyal güvenlik sisteminin yıkımı, büyük kentlerin yoksul semtlerinde suç ve şiddet olaylarının yaygınlaşmasına neden oluyor. Seçim propagandası yaşanan bu şiddet olayları üzerinden yürütüldü. Le Pen'i cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ikinci tura çıkararak da, "şiddet", "iç güvenlik" ve "yabancılar" sorunu eksenine oturan bu demagojik programı oldu. Fransa'da işsizliğin, reel ücretlerin düşmesinin gerçek nedeninin Arap, Afrikalı, Asyalı göçmenler, mülteciler, yabancı işçiler olduğunu savunan Le Pen, kapitalist küreselleşmenin yol açtığı yıkımın derin bir biçimde yaşandığı koşullarda, kendisinin küreselleşme karşıtı olduğunu ima eden bir söylem kullanarak daha çok muhafazakar kesimlerin oyunu aldı. 11 Eylül sonrasında kullanılan "terörizme karşı demokrasi değil güvenlik!" sloganıyla da, uzun süredir daha dikkatli sözcettiği Yahudilerin de oylarını aldığı söyleniyor.

Bu seçimlerde "güvenlik sorunu" üzerinden politika yürütenlerin biri de Chirac'tı. (Örneğin şiddet olaylarına karşı polis aygıtının güçlendirilmesi görüşünü ortaya atmıştı). Chirac'ın güvenlik sorununa bakışı ve buna karşı getirdiği çözüm önerileri Le

Pen'in görüşüne çok yakındı. Ve Chirac'ın bu programının benzerini Sosyalist Parti adayı Jospin de savunuyordu. Durum böyle olunca, özellikle küçük-burjuva katmanlar "orijinal"e oy vermeyi tercih ettiler.

Sermayenin gerçek adayları, özelleştirme, esnek çalışma, emeklilik yaşının yükseltilmesi ve demokratik hakların yok edilmesi gibi işçi ve emekçilere karşı saldırıları içeren programlarıyla Chirac ve Jospin'di. Le Pen'in ikinci tura geçmesi Chirac'ın, özellikle de sermayenin işine yaradı. "İrkçılık geliyor" feryatları kopartılarak "faşizm tehlikesi"ne karşı yeşillerden sosyalistlere kadar Le Pen'e karşı baraj oluşturularak kitleleri sözde "demokrat" adaylara oy vermeye çağırıldı. Böylece sermaye, Le Pen'in faşist politikalarını destekleyen azınlığın dışında kalan yığınların kısa vadede kendi adayı olan Chirac'ın yanında yer almasını sağlamayı hedefliyor.

Bu seçimler bir kez daha, sözde sosyalist, komünist partilerin işçi sınıfı ve emekçiler için işsizlik, yabancı düşmanlığı, ücretlerde düşme, "terörizm", sosyal hak gaspları, gelecek güvencesi olmaması gibi tehditler karşısında alternatif olmadıklarını göstermiştir. Fransa'da 40 milyondan fazla seçmenin %30'unun sandığa gitmemesi, partiler arasında herhangi bir alternatif görmediğinin de kanıtıdır. Seçimlerin gösterdiği bir diğer olgu ise, Fransız toplumunun %17'sinin Le Pen'e oy vermesi değil, kitlelerin düzen sağı ve solu arasında esasa ilişkin bir fark görmemesidir. Bu ise, bundan şu an için bir ölçüde Le Pen liderliğindeki faşistler yararlanmış olsa bile, gerçekte sağlıklı bir gelişmedir. Burada karartılan gerçek şudur. Le Pen'e oy verenler sağcı partilerin geleneksel tabanını oluşturan kesimlerdir. Düzen soluna oy veren işçi ve emekçilerin gerçekte daha da sola kaydıklarına kuşku yoktur. Nitekim bunlar ya daha soldaki partilere oy vermişler, ya da sandık başına gitmeyi reddeden türden bir protestoda bulunmuşlardır. Bugün için bütün sorun işçi sınıfının ve emekçilerin bu tepkisini, geleneksel düzen solu

partilerinden bu kopuşunu değerlendirebilecek ve devrimci bir mücadele çizgisine yöneltebilecek devrimci bir sınıf partisinin Fransa'da olmamasıdır. Bugün için bir tehlikeden söz edilecekse, o da bu devrimci önderlik boşluğunun kendisidir.

Aslında bu seçimlerin en önemli sonucu, Le Pen'in abartılan başarısı değil (zira Le Pen'in bu orana yaklaşan bir oranda bir seçmen desteğine sahip olduğu önceki seçimlerin sonuçları üzerinden zaten biliniyordu), tekeli burjuvazinin yıkım programını hayata geçiren Sosyalist Parti'nin ve yıllardır onun yedeği olarak hareket eden ve komünizmle ismi dışında hiçbir ilişkisi kalmamış bulunun sosyal demokrat FKP'nin, yanı sıra onlarla aynı

soydan olan soysuz Yeşiller partisinin çöküşünü belgelemesidir. Bu ise, "Le Pen'in yükselişi" üzerinden kopartılan yaygarayla gizlenmeye çalışılan temel önemde bir gerçektir. SP'ye ve FKP'ye oy veren işçi ve emekçiler kendi çıkar ve özlere konusunda samimi ve tutarlı olabilecek siyasal alternatif arayışı içerisindedirler. Fransa koşullarına göre devrimci sayılabilecek bir söyleme dayanan troçkist eğilimli partilerin elde ettiği seçim başarısı bunun somut bir göstergesidir.

Le Pen'in bugünkü sınırlar içindeki gücü Fransız burjuvazisi ve resmi çevreleri tarafından yıllardır, sinsi ve sistematik bir biçimde, toplumsal muhalefeti saptırmak ve emekçi kesimlerin bir kısmını yabancı düşmanlığı üzerinden denetim altında tutmak doğrultusunda kullanılıyordu. Bugün için Le Pen hareketinin işlevi budur ve görünen bir dönem için de böyle kalacaktır. Fransız burjuvazisinin bugün için bundan öteye Le Pen'in temsil ettiği faşist Ulusal Cephe'nin güçlenmesine ihtiyacı yoktur ve bundan dolayıdır ki, Le Pen'in oy desteğini dizginlemek için gerekli tedbirleri alacağından, bunu olanaklı kılacak oyun ve dalavereleri çok geçmeden devreye sokacağından kuşku duyulmamalıdır. Burjuvazi bilinçli ve örgütlü bir sınıftır, zamanı gelmedikçe ve koşulları olgunlaşmadıkça iktidara yönelecek bir faşist hareketin önünü hiçbir biçimde açmaz. Kolayca anlaşılacağı gibi, bugün henüz buna ihtiyacı yoktur.

Dolayısıyla, son Fransız seçimlerinin asıl önemli etkisini bir başka yönde aramak gerekir. Seçimler, ülkedeki faşist akıma yeni bir güç kazandırmaktan çok, düzen solunun maskesini indirecek, parlamento dışı solu aktifleştirecek, sınıf ve kitle hareketini uyarıp radikalleştirecek bir etkide bulunacaktır. "Le Pen depremi" gürültüsüyle karartılmaya çalışılan tam da budur. Bu gürültüyle dizginlenmeye çalışılan da gerçekte budur. Nitekim düzen solu Le Pen'e karşı Chirac'a destek kampanyası başlatarak, daha şimdiden bunun ilk önemli adımını atmış da oldu.

Emperyalist savaş karşı kampanyamız sürüyor

Başta ABD olmak üzere emperyalistlerin dünya halklarına karşı başlattıkları savaşın tüm hızıyla devam ettiği, siyonist İsrail'in Filistin coğrafyasını yerle bir ettiği bir dönemde, BİR-KAR'ın merkezi olarak başlatmış olduğu kampanyayı Berlin/BİR-KAR olarak yürekten selamlıyoruz. Kampanyamızı, ilk olarak çıkarılan materyalleri yaygın ve amaca uygun bir şekilde kullanarak başlattık. Yüzlerce afiş, pul ve bildirimizi Berlin'in değişik semtlerinde kullandık. Materyallerimizi önümüzdeki dönemde de kullanmaya devam edeceğiz.

Önümüzdeki haftadan itibaren kampanyayı güçlendirmek için düzenli olarak haftalık bilgilendirme standları açacağız. Bu da bize birçok insanla tanışma ve tartışma imkanı sunacak.

Yürüttüğümüz kampanyanın bir başka önemli amacı da, diğer uluslardan devrimci ve ilerici güçlerle ilişkiye geçebilmek ve kalıcı ilişkiler kurabilmek. Şu anda çoğunluğunu Alman sol çevrelerinin ve Filistinlilerin oluşturduğu savaş karşıtı bir platformda yer alıyor ve çalışmalarına katılıyor. Bu çalışma içinde kalıcı ilişkiler kurmayı hedefliyoruz. Savaş karşıtı kampanyamızı 1 Mayıs faaliyetiyle birleştirilmiş bir tarzda devam ettireceğiz.

BİR-KAR/Berlin

Emperyalist saldırganlığa karşı etkinlik

11 Eylül'den bugüne her gün savaşı soluyor, savaşı yaşıyoruz. Afgan halkının başına yağın bombalardan Filistin halkına karşı girişilen vahşete kadar... Emperyalist gerici tarafından katliam ve zulüm adeta kanıksatılmak isteniyor. Ama bizler sergilenen bu barbarlığın kanıksanmasına izin vermeyeceğiz. Bunun için her vesileyle emperyalist saldırganlık ve savaşın iğrenç yüzünü teşhir ediyoruz ve edeceğiz.

Bielefeld'de 19 Nisan günü, "Savaşa karşı tutum ve Filistin" konulu bir panel gerçekleştirdik. Panelde tartışma sadece savaşın yol açtığı vahşet tablosuyla sınırlı değildi. Haklı ve haksız savaşlar, savaşa karşı sosyalistlerin tutumu vb. sorulara açıklıklar getirildi. Katılımcılar da kendi düşüncelerini dile getirdiler.

Etkinliğin ikinci bölümünde Ölüm Orucu Direnişi vardı. Tohum Kültür Merkezi yapımı "Su damlasına sığdırılan yaşam" filmi izleyicileri oldukça etkiledi. Etkinliğe 50'yi aşkın insan katıldı.

BİR-KAR/Bielefeld

Esenyurt ve Sefaköy İşçi Kültür Evleri'nin ortak etkinliği...

“İşçilerin birliği halkların kardeşliği” pikniği coşkuyla gerçekleşti

Yaklaşan 1 Mayıs nedeniyle İşçi Kültür Evleri olarak, kitlesel katılımlı bir piknik düzenlemeyi hedef olarak önümüze koyduk. Çalışmalarımızda en geniş işçi ve emekçi kitlesini bu pikniğe katmayı hedefledik. Pikniğin amacı, 1 Mayıs'a sınıfın temel talepleri olan “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”, “7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!”, vb. şiarlarımızla güçlü bir katılım sağlamaktır. Piknik için bastırığımız biletleri en geniş kesimlere ulaştırmaya çalıştık. Tüm güçlerimizi bu yönlü seferber ettik.

Piknik bir anlamda bir sınavdı bizim için. Hedefimiz işçi ve emekçilere 1 Mayıs'ın içeriğine, anlamına uygun bir program sunabilmek ve onları alana taşıyabilmektir. Sınıfa karşı sınıf şiarı ile emekçileri kuşatarak, 1 Mayıs ve sonrasında sınıfa yönelik faaliyetimize güç kazandırmaktır. Pikniğin genel çerçevesini sınıfın sorunları ve çözüm yollarını tartışmak şeklinde belirledik. Tartışmalarımızı hücreler ve emperyalist savaş vb. başlıklar altında derinleştirmeyi hedefledik.

Bütün bir hafta yaşanan olumsuz hava şartları piknik günü de devam etti. Buna rağmen pikniğimizi gerçekleştirdik. Bu aynı zamanda kararlılığımızın da bir göstergesi oldu. Birçok insan havanın kötü olması nedeniyle gelmemiştir. Yine de 170'e yakın işçi, emekçi ve devrimciyi pikniğe taşımamız bizim açımızdan olumluydu.

Piknik alanına “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarının yazılı olduğu üç işçi figürlü pankartımızı astık ve hızla hazırlıklarımıza giriştik. Bu arada bir terslik yaşandı, ses cihazı çalışmadı. Biz bunu gidermeye çalışırken, iki kamu emekçisi davul-zurnayla kitleyi coşturdu. Tüm çabalarımıza rağmen ses düzenini onaramadık.

Pikniğe tekstil, petro-kimya, metal ve kamu alanında çalışan işçi ve emekçilerin yanısıra

üniversite ve lise öğrencileri de katıldılar. Biz hazırlıklarımızı sürdürürken yaşanan kaynaşma oldukça anlamlıydı. Kimi bu kaynaşmayı halay üzerinden yakaladı, kimi top oynayarak, kimi de müzikle... Programa 1 Mayıs şehitleri şahsında tüm devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşuyla başladık. Ardından 1 Mayıs'ın

tarihçesi anlatıldı ve açılış konuşması yapıldı. Açılış konuşmasında, işçi sınıfı ve 1 Mayıs, emperyalist savaş ve Filistin'de sürdürülen katliamın amacı anlatıldı. Konuşmacının güçlü anlatımı insanların konuşmayı oldukça dikkatli dinlemesini sağladı. Sonrasında şiir grubu sahnede yerini aldı.

Piknikte Ölüm Orucu direnişçisi Hatice Yürekli'nin ölümünün birinci yıldönümü olması nedeniyle bir anma gerçekleştirdik. Onunla direniş esnasında Ulucanlar'da beraber kalan ve daha sonra tahliye olan bir arkadaş Hatice Yürekli için yazdığı metni okudu. O'nun devrime, mücadeleye, direnişe, davasına ve yaşama bağlılığını anlatan metin ilgiyle dinlendi. Ayrıca mesajlar okundu. Programın ilk bölümünün sonunda Grup Eksen'in sunduğu türküler ilgiyle dinlendi.

Arada oyunlar oynandı, halaylar çekildi, sohbetler edildi ve yemek yendi. İkinci bölümün başında devrimci bir şairin kendisinden şiirlerini dinledik. Ardından tahliye olan Ölüm Orucu direnişçisi bir gazi “Hücre saldırısı ve 1 Mayıs” içerikli bir konuşma yaptı. Birçok kişiyi duygulandıran konuşması havanın olanca soğukluğunu tersine çevirdi, ortama sıcak bir hava yaydı.

Ardından şiir grubu ve liseli gençler şiirleriyle pikniğimize renk kattılar. Pikniğin sonlarına doğru oluşturduğumuz serbest kürsü, soğuşun etkisiyle kısa tutuldu. Son olarak Grup Eksen'in sunduğu marşlar ve halaylarla program sona erdi.

Pikniğimizin asgari düzeyde de olsa amacına ulaştığını düşünüyoruz. Sonrasında yaptığımız sohbetlerde, işçi ve emekçilerden oldukça olumlu tepkiler aldık. Bir takım teknik aksaklıklar dışında piknik beğenilmişti.

Pikniğe gelen mesajlardan...

Merhaba işçi ve emekçi arkadaşlar!

Dünyadaki sınıf kardeşlerimizin “Başka bir dünya mümkün!” diyerek; kapitalizmden, emperyalizmden ve bütün sömürücülerden hesap sormaya hazırlandığı 1 Mayıs'ın öncesinde düzenlemiş olduğunuz gezinin bizi sınıfsız dünyaya bir adım daha yaklaştıracığına olan inancımızla hepimizi selamlıyoruz.

Evet! Başka bir dünya mümkün ve bu dünyayı, biz işçi ve emekçiler, kendi ellerimizde yaratacağız.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Dostlar!

Biz tekstil sektöründe çalışan bir grup işçiyiz. Biz de diğer sektörlerde olduğu gibi yoğun mesailerle, düşük ücretlerle ve yoğun baskılarla karşı karşıyayız. Bizler, tüm işçi-emekçiler olarak 1 Mayıs'ta sermayeye karşı mücadele saflarında yerimizi alalım.

Selam olsun tereddütsüzce bedenlerini ölüme yatıranlara!

Selam olsun ellerinde kızıl bayraklarla alanlara çıkanlara!

Selam olsun sınıfsız, sömürsüz bir dünya için mücadele edenlere!

İkitelli'den bir grup tekstil işçisi

Esenyurt ve Sefaköy İşçi Kültür Evleri

Bir pikniğin gösterdikleri...

Başarmak sahiplenmekle mümkündür!

Sevgili yoldaş;

Daha önce hep gazetemizden haberlerini okuduğum bir etkinlikte, Esenyurt ve Sefaköy İKE'lerin düzenlediği piknikteydim, birkaç gün önce. Doğrusu pikniğe giderken bazı beklentilerim vardı. Hemen söylemeliyim ki, piknik beklentilerimi büyük oranda karşıladı.

İçinden geçtiğimiz süreçte eksik gördüğüm ve yakıcı bir ihtiyaç olduğumu düşündüğüm şey, coşku ve heyecan. Bana göre bir devrimcinin bir işi ne ölçüde yaptığından çok, o işi yaparken duyduğu coşku ve heyecan önemli. Yani maneviyat maddi olandan daha öncelikli olmalı.

Coşku ve heyecandan yoksun ruhsuz bir faaliyetin başarıya ulaşması güçtür. Çünkü orada sahiplenme yoktur. Zaten sahiplenme olduğunda ruh da olur, coşku ve heyecan da... Bunların olmadığı yerde bir başarı elde edilse bile, bunun kalıcılığı ve sürekliliği olamaz. Sahiplenmenin olmazsa olmazı olan sorumluluk bilincini içselleştirmiş bir sınıf devrimcisi, gazetesini okurken de, ölüme yürürken de coşku ve heyecanla dolar. Demek ki asolan sorumluluk bilinciyle sahiplenmedir.

Konudan uzaklaşmış gibi görünsem de öyle değil. Çünkü yukarıda söylediklerimin piknikle dolaysız bağlantısı var. Kuşkusuz bir piknikle sözünü ettiğim bu eksikliğin aşıldığını söyleyemem. Fakat pikniğin, bu eksiklikle mücadelede izlenmesi gereken yolu gösterdiğini söyleyebilirim.

Pikniği iptal etmek için pek çok neden vardı.

Havanın uygun olmaması bile iptal etmek için yeterli nedendi. Bunun dışında da aksaklıklar yaşandı. Fakat yine de piknik iptal edilmedi. Bunun nedeni kesinlikle günah savma yaklaşımı değildi. Tümöyle sahiplenme duygusunun bir sonucuuydu. Piknik 1 Mayıs'a ön hazırlık gibi önemli bir amaç taşıyordu. Buradan bakıldığında, pikniğin yapılmasının önemi yeterince açık.

Piknik alanında da bir takım aksaklıklar yaşandı. Buna rağmen nicedir özlemine duyduğum coşku ve heyecanı soludum burada. Bunu solutan ise, tüm aksaklıklara rağmen pikniğin sahiplenilmesi oldu.

Sahiplenmenin ne denli önemli olduğunu biliyorsun. Bir bütün olarak devrim ve sosyalizm davasını ve tabii ki partiyi sahiplenmek gerekiyor. Özellikle içinde bulunduğumuz **zor dönemde** bu daha bir önem ve aciliyet taşıyor. İçinde bulunduğumuz dönem üzerine orta sayfada çıkan yazıyı ve hemen ardından iktibas edilen yazıyı anımsıyorsundur. Bugün sermayenin daha güçlü olduğu görüntüden öte bir gerçekliktir. Fakat sermayeniniki, bizim güçsüzlüğümüz oranında bir güçtür. Bizi güçsüz kılan etkenler için, dışarıya değil dönüp kendimize bakmalıyız.

Partimizin ideolojik olarak ne denli güçlü olduğunu her vesileyle dillendiriyoruz. Yanlış olan bu değil, zira dillendirdiğimiz bir gerçeklik. Ama bu gerçekliğe denk düşen politik-pratik bir faaliyet içinde miyiz? Bu soruyu tüm yoldaşlar olarak kendimize sormalıyız. Yani tüm enerjimizi devrim ve sosyalizm davasına hasrediyor

muyuz? Dahası kendimiz bunu başarsak bile, çevremizde de aynı etkiyi sağlayabiliyor muyuz?

Partiyi sahiplenip sorumluluk bilinciyle hareket ettiğimizde, yukarıdaki sorulara yanıtlarımız hep olumlu olacaktır. Öte yandan bu sorulara olumlu yanıt vermemek, **yapmamakla değil, yapmamakla** ilgilidir. Çünkü partiyi **sahiplenmemek** değil, partiyi **sahiplenmemektir** sözkonusu olan. Doğal olarak, partiyi sahiplenmeyen bir “yol arkadaşı”nın ne kendisi enerji harcar, ne de çevresine harcatır. Böyle bir “yol arkadaşı” için, havanın hafif kapalı olması bile pikniğin iptal edilmesi için yeterli olacaktır.

Pikniğin aksaklıklara rağmen gerçekleşmesi pek çok açıdan iyi oldu. En başta da bize izlenmesi gereken yolu göstermesi açısından... Demek ki parti sahiplenildiğinde ve sorumluluk bilinciyle hareket edildiğinde, başaramayacak bir iş yoktur. Olmazı olur kılmak bile mümkündür. O halde içinde bulunduğumuz zor dönemin bize yüklediği birincil görev, partimizi sahiplenerek sorumluluk bilinciyle hareket etmektir.

Sana piknik programı hakkında pek bir şey yazmadım. Bunu gazeteden okursun. Ama bitirmeden bir şey daha söylemek istiyorum. Pikniğe giderken yolda parti afişlerini gördüm. Nasıl gözlerim parladı, nasıl mutlu oldum anlatamam. Afişlerde yarın vardı, gelecek vardı... Onları gördüğüm anki coşkuyla kucaklıyorum seni, sevgili yoldaş...

M. Atak

Mücadele, birlik ve dayanışma günü

1 Mayıs kutlu olsun!..

Kürdistan emekçilerinin devrimci görevleri, ulusal ve toplumsal sorumlulukları geçmişe göre daha da karmaşıklaşmıştır. Gelineen noktada toplumsal sorunları ile ulusal sorunları birlikte, genel bir bütünlük içinde ele almak, devrimci görevlerinin bu iki boyutu arasındaki ilişkileri tarihsel deneyimlerin ışığında, güncel gelişme ve değişimler temelinde yeniden ele almak; bu alandaki teorik kavrayışını derinleştirmek, günün ihtiyaçlarına yanıt verecek düzeye getirmek ve giderek devrim programının bu yönlerini daha somut olarak ortaya koymak durumundadır. ... Kuşkusuz bu önemli görev kendiliğinden değil, devrimci öncü bir çalışma, kolektif bir çaba ile başarılacaktır.

İşçilerin, emekçilerin mücadele, birlik ve dayanışma günü 1 Mayıs kutlu olsun!

Devrimci sosyalizme, işçi sınıfı ve emekçilerin toplumsal kurtuluş mücadelelerine yapılan çok yönlü saldırılara, ideolojik saptırmalara ve düzen içi savrulmalara rağmen işçiler, emekçiler ve ezilen halklar yüzlerce yıllık mücadele değerlerine, birikimlerine ve kazanımlarına kıskançlıkla sahip çıkıyor. Bu bağlamda 1 Mayıs'a da sahip çıkıyor, onu enternasyonal bir mücadele günü olarak algılıyor ve kutluyor.

Kuşkusuz 1 Mayıs'ın özünü boşaltma, düzen için kabul edilebilir bir niteliğe ve düzeye indirme çabaları da hiçbir zaman eksik olmadı. Bugün bu saldırılar daha derinlikli ve etkili boyutlar kazanmıştır. Bu saldırıları, tarihsel ve emperyalizmin neo-liberal ve globalizm saldırıları kapsamında değerlendirmek gerekir.

Emperyalist-kapitalist sistemin işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların mücadele değerlerini ve silahlarını işlevsizleştirme politikalarının bir parçası olarak reformist ve düzen içi sol, dünden bu yana oynadığı uğursuz rolü daha da derinleştirerek sürdürmektedir. Türkiye'de emekçilerin mücadelesi açısından en önemli sorunlardan biri budur. Bu kesim bir yandan emekçilerin değerlerine sahip çıkıyor görünüyor ve bu temelde 1 Mayıslar'da meydanlara çıkıyor, sokaklara iniyor, tumturaklı demeçleri eksik etmiyor. Ancak esas olarak bunun, 1 Mayıslar'ın devrimci, mücadelecili özünü boşaltmak, emekçiler üzerindeki ideolojik ve politik denetimi korumak için olduğu da açık bir olgudur.

Bu anlamda 1 Mayıslar bir bakıma bir ayna işlevini görüyor. Toplumsal mücadelenin genel durumunu, bunun ana çizgilerini, sorunlarını ve çıkış yollarının ipuçlarını göstermesi bakımından önemli bir gösterge rolünü görüyor. Burada önemli olan, 1 Mayıs etkinliklerine katılımın nicelik durumundan çok, niteliği ve eylemlerin politik yönüdür.

1 Mayıs'ın devrimci militan özünü boşaltma ve "ıslah etme" hareketine bu yıl İmralı Partisi KADEK'ten de "güçlü" bir destek gelmektedir. Newroz ile 1 Mayıs arasında kurulan ilişki ve Kürt halkının daha güçlü katılımını içeren demeçler, günlerdir İmralı basınında eksik olmuyor, çeşitli biçimlerde işleniyor.

Bu, rastlantı ve nedensiz değildir. KADEK adıyla resmîyet kazanan teslimiyet ve tasfiyeciliği, Türkiye emekçileri cephesinde meşrulaştırma kaygısının bu sahte sahiplenişte önemli bir rol oynadığını peşinen vurgulamamız gerekiyor. Bu noktada düzen içi solun, tasfiyeci solun bu yaklaşımla kucaklaşması da rastlantı ve nedensiz değildir. Türk Genelkurmayı'nın Newroz'a yaklaşımı, İmralı üzerinden bir de 1 Mayıs'a yaklaşımda karşımıza çıkmaktadır. Başka bir ifadeyle, ortada emekçilerin mücadele günlerine gerçek anlamda bir sahipleniş yok, yine ortada halklarımızı devrimci enternasyonalist çizgide buluşturma yaklaşımı ve tutumu da yok. Tersine tasfiyeciliğin genişletilmesi, meşrulaştırılması, bunun için de emekçilerin değerlerinin, simgelerinin, bayraklarının

sahtece kullanılması söz konusudur.

İmralı Partisi KADEK'in 1 Mayıs'a sahte bir tarzda sahip çıkışının başka önemli bir nedeni ve hedefi daha var. Kısaca şöyle: Çok iyi biliniyor ki Kürt sorunu, Kürdistan sorunu özünde bir emekçi sorunudur. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ana dinamiğini de işçiler, kent ve kır emekçileri oluşturmaktadır. Özellikle Türkiye metropollerinde yoğunlaşan Kürt ve Kürdistanlı emekçilerin çözülmemiş ulusal sorunları olduğu gibi, toplumsal-sınıfsal sorunları da acil çözüm beklemektedir. Ancak düzen içi hiçbir "çözümün" çözüm olmadığı, çözüm getirmeyeceği pratik yaşamın kendisi tarafından sayısız kez doğrulanmıştır. Başka bir deyişle, Kürt emekçilerinin hem ulusal ve hem de sınıfsal sorunlarıyla bu düzene sığmadıkları sayısız kez ortaya çıkmıştır. En son Mersin ve İstanbul Newroz kutlamaları bu gerçekliği bir kez daha gösterdi. Görüldü ki, güçlü bir devrimci ulusal ve toplumsal potansiyel var ve bunun eritilmesi, en azından düzen için kabul edilebilir bir noktaya getirilmesi gerekir. Böyle bir politikanın en iyi emekçilerin mücadele değerlerine sahip çıkıyor görünerek yapılacağını da çok iyi biliyorlar. Newroz kutlamalarına böyle yaklaşıldı, böyle bir rol biçildi. Bu, bir yönüyle Diyarbakır'da sonuca ulaştı. Şimdi aynı senaryo 1 Mayıs'ta oynanmak isteniyor. İşte, İmralı Partisi yönetenlerinin 1 Mayıs çığırtkanlıklarının altında yatan temel gerçeklik budur!

Açık ki, İmralı hareketine yüklenen rol salt Kürdistan ile sınırlı değildir. Tasfiyecilik KADEK ile Türkiye ve bütün Kürdistan parçalarında kurumlaştırılmak, belli bir toplumsal tabana oturtularak sürekli bir karşı-devrimci hareket haline getirilmek isteniyor. "Türkiyeleşme" istemleri ve çabaları özünde bunu anlatıyor.

Bu noktada Türkiye devrimci hareketi, Kürdistan devrimci yurtsever mücadelesi çok dikkatli yürütülmeye çalışılan ve onlarca yılı içeren karşı-devrimci planı bozacak, etkisizleştirecek ve sonuçsuz bırakacak bir stratejik yaklaşım ve günlük mücadele duruşu içinde olmak durumundadırlar. Ancak ne yazık ki, birkaç duyarlı ve ilkeli yaklaşım ve tutum alışı dışında İmralı üzerinde sürdürülen tasfiyecilik sol tarafından görülmemekte ve ilkeli bir yaklaşım sergilenmemektedir. Hatta bazıları İmralı Partisi'nin 1 Mayıs çığırtkanlığını "olumluya bir işaret" sayıp desteklemekte, oltaya takılan bu karşı-devrim yemi, tuzağı görmemekte ve hatta gününbirlik ve pragmatik yaklaşımların bir sonucu bu tuzağın figüranlığına soyunmaktadır. Kuşkusuz bu tür ilkesiz ve gününbirlik yaklaşımlar İmralı çizgisine ve karşı-devrimci stratejiye güç vermektedir.

Açıkça vurgulanmalıdır ki İmralı Partisi'nin 1 Mayıs çığırtkanlığı sahtedir, Genelkurmay eksenli tasfiye stratejisinin taktik bir uygulamasıdır.

Kuşkusuz, bütün bu karşı-devrimci tasfiye saldırılarına rağmen Kürdistanlı emekçiler bayramlarına, mücadele, birlik ve dayanışma günleri 1 Mayıs'a sahip çıkmak, devrimci özünü ve geleneğini korumak, bunu kendi yurtsever devrimci görevleriyle

birleştirmek, Türkiye emekçileriyle her açıdan mücadele birliğini geliştirmek göreviyle karşı karşıyadır.

Kürdistan emekçilerinin devrimci görevleri, ulusal ve toplumsal sorumlulukları geçmişe göre daha da karmaşıklaşmıştır. Gelineen noktada toplumsal sorunları ile ulusal sorunları birlikte, genel bir bütünlük içinde ele almak, devrimci görevlerinin bu iki boyutu arasındaki ilişkileri tarihsel deneyimlerin ışığında, güncel gelişme ve değişimler temelinde yeniden ele almak; bu alandaki teorik kavrayışını derinleştirmek, günün ihtiyaçlarına yanıt verecek düzeye getirmek ve giderek devrim programının bu yönlerini daha somut olarak ortaya koymak durumundadır. Salt teorik ve programatik düzeyde değil, aynı zamanda genel programatik yaklaşımın bir ürünü olarak günlük sendikal, ekonomik, toplumsal ve siyasal mücadele perspektiflerini eskiyi ve denenmiş tarzları aşacak düzeyde üretmek ve uygulamak bir zorunluluk olmaktadır. Başta İmralı tasfiyeciliği olmak üzere her türlü sağ tasfiyeci ve reformist çizgi ve yapıya karşı etkili tutum almanın ve başarılı olmanın ana yolu, vurgulanan konularda devrimci bir seçeneğin geliştirilmesinden geçer... Kuşkusuz bu önemli görev kendiliğinden değil, devrimci öncü bir çalışma, kolektif bir çaba ile başarılacaktır.

Sömürgeci güçler Kürt sorununun özünde bir emekçi sorunu, Türkiye emekçileriyle ortak mücadele sorunu olduğunu bildikleri için İmralı Partisi'ne emekçi 1 Mayıs çığırtkanlığını yaptırmaktadırlar... Bunu devrimci güçlerin görmemesi, görüp de gereken teorik ve politik yenilenmeyi yapmamaları düşünülebilir mi?

1 Mayıs, mücadele, birlik ve dayanışma kavramlarının cisimleştiği bir değerdir. 1 Mayıs, bu düzene sığmaz! Yüzyılı aşkın bir mücadele tarihinin kanıtlandığı gerçeklik de budur.

1 Mayıs, aynı zamanda uluslararası işçi sınıfının, ezilen halkların enternasyonal düzeyde birlik ve mücadele günüdür. İşçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların enternasyonalist mücadele gerekliliği hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar bir zorunluluk haline gelmiştir. 11 Eylül ile birlikte karşı-devrimci saldırının, emperyalist barbarizmin gemi azıya aldığı bir süreçte, enternasyonalist mücadeleyi dönemin sorunlarına yanıt verecek düzeye getirmek gerekiyor. Elbette bu alanda gelişme işaretleri var, ama bunların yeterli olmadığı ve daha da geliştirilmeye muhtaç olduğu açıktır.

1 Mayıs, işçilerin, emekçilerin bayramı...

1 Mayıs, işçilerin, emekçilerin mücadele, birlik ve dayanışma günü...

1 Mayıs'ın mücadelede ve örgütlenmede atılım vesilesi olması dileğiyle...

Biji 1 Gulan!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın emekçilerin ve halklarımızın devrimci mücadele birliği!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Hatice Yürekli yoldaşın anısına...

“Tek bir kişi kalsak dahi direnişimizi sürdüreceğiz!..”

Daha Ölüm Orucu Direnişi'nin arefesinde, direnişin zaferine olan inancını bu sözlerle dile getirmişti Hatice Yürekli yoldaş. Tek kişi kalırsa dahi direniş sürdürülecekti...

Koskoca bir seneyi deviren ve hala kararlılığından hiçbirşey yitirmeden süren Ölüm Orucu Direnişi'nde, O uzun ayları geride bırakarak yol aldı. Şimdi adını zihinlerimize kazıdığımız Hatice Yürekli yoldaş yukarıdaki inanç dolu sözleriyle başladı bu uzun maratona.

Takvim yaprakları 25 Kasım 2000 tarihini gösterdiğinde, birçok cezaevinde olduğu gibi Ulucanlar'da da bir hareketlilik vardı. Bu hareketlilik ki, dünyada eşi benzeri görülmemiş bir direniş destanı yaratılanların, bir destansı direniş tarihi yazanların hareketliliği idi. Tüm cezaevlerinde başlatılan Açlık Grevi'nin Ölüm Orucu'na dönüştürüldüğünü haber veriyordu takvim yaprakları. Alnında orak-çekiçli bayrağımızla bezenmiş kızıl bandıyla konuşmasını yapmak üzere yerini aldığı gözlerindeki ışıltı hiçbir sevincin yerini tutamayacak denli parlıyordu. Yerini aldı, o her zaman söylediği şiirin sadeleği ve de rahatlığıyla;

*Yarın ölecekmiz ne gam
Bin ömür yaşadık biz
Ve üstelik omuzlarından yoldaşların
bayrağımızla gömüleceğiz*

Ve vahşet, katliam sürüsü 19 Aralık'ta birçok cezaevinde, silahlarla, bombalarla çaldığında devrimci tutsakların kapısını, Ulucanlar'ı hazırlıksız yakalamıştı. Katliamcılar çok çabuk girdiler içeriye, ama öyle kolay çıkamadılar. Gücümüzün son noktasına dek meydan okumuştuk katilleri.

Ring aracına bindirildiğimizde, düşmana öfkesini kusuyordu Hatice yoldaş; bizleri teslim alamayacaklarını söylüyor ve sanki günlerdir aç olan kendisi değilmiş gibi büyük bir dirençle sloganlara katılıyordu.

Onu böylesine güçlü kılan şey davasına ve yaşama bağlılığıydı. Yaşama bağlıydı, çünkü; hastanenin penceresinden dışarıyı seyrederken hala hayal kuruyordu, hala özgürlüğü düşlüyordu. Davasına bağlıydı, çünkü; yaşama dair dalarken sonsuz düşüncelere, ölümün üstüne tereddütsüzce yürüyordu.

Cezaevinden tahliye olduktan sonra görüşüne girebilme imkanını bulduğumda, gördüğüm Hatice derinden sarsmıştı beni. Küçük kalan bedeninde, tek yaşam belirtisi, hala ışıldayan gözleri ve zoraki konuşmasıydı. Yine de yüreğinde yaşattığı o büyük yoldaş sevgisiyle, hiç tükenmeyen sevgisiyle sarılması, gazete getirdiğimizi söylediğimiz de, içeri girmesinin yasak olduğunu bildiği halde tüm gücüyle “Kızıl Bayrak mı?” diye sorması, onun umudu hep içinde büyüttüğünün en büyük göstergesiydi.

Takvim yaprakları bu defa 22 Nisan 2001 diyordu. Ve tarih diyordu ki bu yiğit devrimci bayrağı arkada gelenlere teslim ediyor, ve diyordu ki tarih;

*Teslim olmadı
öldürüldü*

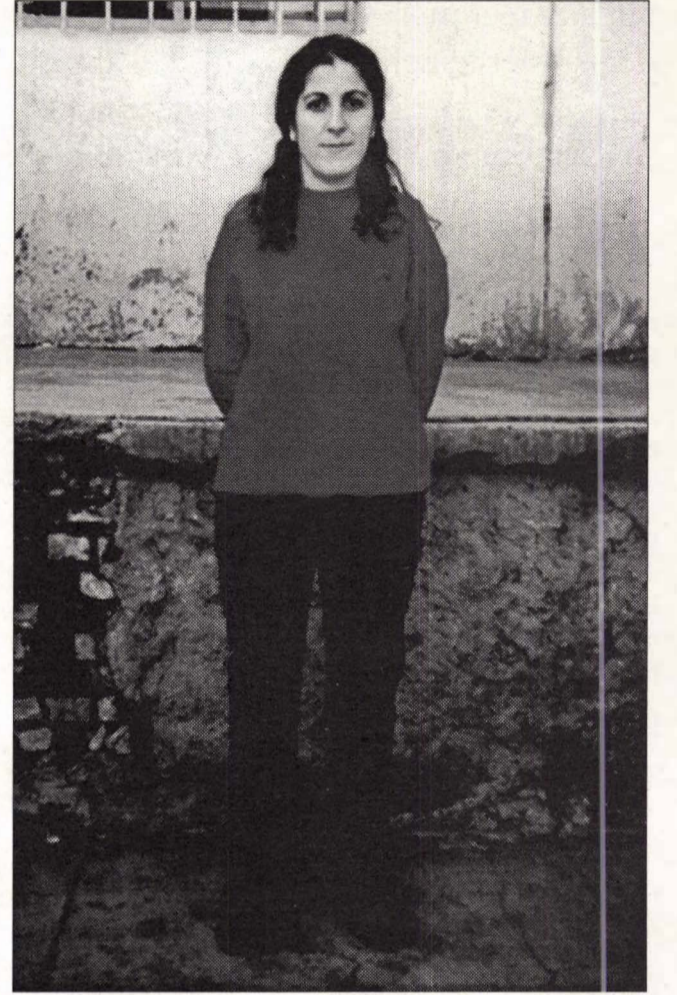
*öldürülürken teslim olmadı.
Tek başına savaşmaya
öldürülen kişi
Düşman henüz kazanmadı...*

Onun adını şimdi çocuklarımızda duyar olduk, umudumuz olan çocuklarımızda, onun adını şimdi zihinlerimize, yüreklerimize kazıdık, yerini yaratacak olan.

O şimdi, şu anda suskun ama öfkeli, şu anda güçsüz ama yarın barbarlığı yıkacak denli güçlü tezgah başındaki işçinin, yani senin yükselecek olan sesin.

*Günün ağaracağından ne kadar eminsem
eminim buzları kafamızla kıracağımıza
Ve karanlık ufuktan güneş,
evet, bizim
parlak
güneşimiz ışıyacak.
Bırak o zaman dolasın
küçük bir kelebek gibi kanatlarımı
ilençler yağdırmayacağım,
yakınmayacağım hayır,
biliyorum çünkü
ölünecek yine de
Ama zehir küfünden
sıyrılırken yeryüzü,
yeniden doğarken milyonlar,
bir türkü olacak ölmek,
evet, bir türkü!*

B.A.Su

Ölümüne sevdalı bir yürek!

Aradan tam bir yıl geçti. Bak yine yanibaşındayız. Yoldaşların, ailen ve dostlarıyla birlikte... Bir de üç çocuk... Çocuksu bakışlarıyla etrafı kolaçan edip ne olduğunu anlamaya çalışıyorlar. Sorular sorarak herşeyi öğrenmek istiyorlar. Çocuksu yürekleriyle...

Ölüm Orucu'nda ölümsüzleşmenin yıldönümünde mütevazı bir anma yaptık.

Senin şahsında devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Kısa bir konuşmadan sonra çok seveceğin “Direniş çiçekleri” isimli şiir okundu. Pamuk tarlalarından, atölyelerden, fabrikalardan direniş çiçeklerini getirdik. Serpiştirdik etrafına, yeniden boy versin diye!.. Diğer siper yoldaşlarının mezarlarına uğrayarak, onlara da bıraktık.

Evet, baharın toprağı uyandırdığı 21 Mart'ın Newroz'unda Cengiz Soydaş bedenini namluya sürerek ateşledi ilk kurşunu. Ardından diğerleri... Ve sen 18. şehidimiz oldun. Partimizin ilk kadın şehidi... Kalın harflerle yazdırdın ismini tarihe...

Habip ve Ümit yoldaşların belirttiği gibi; “eğilerek yaşamaktansa ayakta ölmeyi yeğleriz.” Senin de belirttiğin gibi; “Bu yanıyla emeğe saygı, insana saygı bu direnişe omuz vermeyi gerektiriyor. Sadece kendimiz için değil, yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak için direniyoruz.” Birbirini tamamlayan bu sözler, devrime, sosyalizme ve partiye olan bağlılığın ifadesidir. Diğer bir deyişle, düşündüğü gibi yaşamak, idealleri uğruna tereddüt etmeden ölüme gitmek...

Denebilir ki, yaşamak dururken ölüm de neyin nesi?

Bizler ölümü kutsamıyoruz. Yaşanılabilir bir ülke, bir dünya için ölüm bizim için en son seçenektir. Çünkü bizler, Kemal Pir'in söylediği gibi, “yaşamayı uğruna ölecek kadar çok seviyoruz”. Bunun için bir boran fırtınası tutuşturduk, yaşamaya bu kadar sevdalı iken... Çocuklarımıza, tarihin ilerleyen kuşaklarına bunu nesiller boyu aktararak.. Nasıl bizler direniş destanları ile büyümüş isek, torunlarımız da anlayacak onurlu Ölüm Orucu Direnişimizi.

Bak Filistin'e! İşgale ve soykırıma karşı halk et-tırnak gibi bütünleşmiş, yeniden bir direniş destanı yazıyor. Toprağı talan edilen, yok edilmek istenen bir halkın başta emperyalizm olmak üzere İsrail siyonizmine başkaldırısıdır bu. Tüm dünya halklarını ayağa kaldıracak şekilde direniyor Filistin halkı. Özgür geleceğini kazanmak için ölmek zamanıdır Filistin'de.

Dünyada emperyalist sömürüye ve kapitalist barbarlığa karşı işçiler ve emekçilerin eylemleri yayılarak sürüyor. Henüz istenilen düzeyde olmasa da... Ülkemizde de başta İMF-TÜSİAD saldırı paketleri olmak üzere faşist teröre karşı eylemler yapılıyor. Filistin halkı ile dayanışma gösterileri gerçekleştiriliyor.

Evet sevgili yoldaşım! Sana dünya işçi sınıfının selamlarını getirdim. Senin selamını da 1 Mayıs'ta, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma gününde haykıracağım. Devrettiğin kızıl bayrağı gönderde dalgalandıracamız.

Bundan hiç kuşkun olmasın.

R. Deniz

Yiğit komünist Hatice Yürekli'yi andık...

Zor dönemin devrimci sıra neferi

Köln Bir-Kar olarak 21 Nisan Pazar günü, 22 Nisan 2001'de Ölüm Orucu Direnişi'nin 182. gününde ölümsüzler kervanına katılan Hatice Yürekli yoldaş için bir anma düzenledik. Hatice yoldaş şahsında direnişe ve diğer ölüm orucu şehitlerine yakışır bir anma yapmak için hazırlıklarımıza 10 gün öncesinden başladık. Bu çerçevede hazırladığımız küçük boy resimli afişlerimizi demokratik kitle örgütlerine ve

bazı kurumlara astık. Çıkardığımız el ilanlarını Köln ve çevresinde kullandık. Bu vesileyle insanlarla diyalogumuzu geliştirdik. Anma toplantısını bir hafta önceye almak zorunda kalmamıza rağmen, etkinliğe 150'ye yakın kişi katıldı.

Etkinliğimiz Hatice Yürekli şahsında tüm ölüm orucu ve devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından iki yoldaş Parti'nin

Hatice yoldaş için kaleme aldığı, özgeçmişini anlatan metni okudu. Bunu, ölüm orucunu anlatan dia gösterimi izledi. Hatice Yürekli'nin ardından yoldaşlarının yazdığı metinler değişik yoldaşlar tarafından okundu. Paris Gençlik Korosu Türkçe ve Kürtçe söylediği coşkulu türkelerle etkinliğe renk kattı.

Verilen kısa aradan sonra, Ölüm Orucu direnişçisi Resul Ayaz'ın kız kardeşi ölüm orucu ile ilgili duygularını etkili ve duygulu bir dille anlattı. Konuşmaya kitle yoğun alkış ve "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" sloganıyla karşılık verdi. Hatice Yürekli'yi yakından tanıyan, bir yoldaşın konuşmasıyla etkinlik devam etti. Yoldaş Hatice Yürekli'nin zor bir dönemin inançlı bir devrimcisi olduğunu; kesintisiz örgütlü bir yaşam sürdüğünü; O'nu yiğit bir komünist yapan ayırdedici özelliklerinin ideolojik olarak sağlam duruşunun yanı sıra, örgütlü yaşama dayalı direngen kimliği olduğunu belirtti. Bu yönüyle O'nun partimizin diğer iki şehidi Ümit ve Habip'ten ayrılmayacağını ve üçünün anıları önünde saygı ile eğildiğini ifade etti.

Programımızı Paris Gençlik Korosu'nun coşkulu türkeleri, halayları ve 1 Mayıs'a çağrı ile bitirdik. Şehitlerimizin, Ölüm Orucu Direnişi'nin, ezilen halkların direnişinin ve bilimsel sosyalist düşüncemizin verdiği güçle yolumuza devam edeceğiz.

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Köln'den komünistler

Mamak İKE'de Hatice Yürekli anması...

550'li günleri geride bırakan şanlı Ölüm Orucu Direnişi'nin 18. şehidi Hatice Yürekli ölümsüzlüğe uğurlanışının birinci yılında Mamak İşçi Kültür Evi'nde anıldı. Anma Hatice Yürekli şahsında tüm Ölüm Orucu ve devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı. Sonrasında Hatice Yürekli'nin yaşamı ve mücadele süreci anlatıldı. Bir arkadaş Ölüm Orucu sürecini değerlendiren konuşma yaptı. Programın devamında direniş şiirleri okundu ve hep bir ağızdan marşlar söylendi.

Anmanın sonunda, Mamak İşçi Kültür Evi olarak şanlı Ölüm Orucu Direnişi ve tarih boyu yaratılan tüm devrimci değerlerin sahiplenicileri olduğumuzu ve bu değerleri yaşatmak için direniş geleneğini yarınlara taşımak ekseninde faaliyetlerimizi sürdüreceğimizi anlatan kapanış konuşması ile programımızı sonlandırdık.

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Direnişten direnişe

Yaşam en çetin günlerini geçiriyor kışın.

Kar, yağmur, fırtına dağıtıyor toprağı, açacak çiçeğin diplerini. Daha gür açacağını bilmeden ama. Bitireceğim umuduyla saldırıyor rüzgar emeğe.

Karanlık yeri göğü kaplıyor, ağlatıyor küçük ve parlak gözlü çocukları. Görmüyorlar önlerinden ve arkalarından gelen kurşunları da. Kurşun büyük bir hızla rüzgardan ve karanlıktan güç alarak geliyor. Ne var rüzgar tersine esseydi. Biraz da ışık olsaydı, görürlerdi düşmanı ve hiç unutmazlardı yüzünü.

Bir devrim içinde ilerliyor hayat ve şimdi rüzgar zalimden yana esiyor. Karanlık zalimin kalleşliğini örtüyor. Evet dağılıyor hayat kül olmuş kağıtlar gibi. Ama en parlak gözlü çocuğun yüreği semsert, sanki dağılan hayatla ters orantılı.

Yaşam kış ve dağıtıyor zamanı, ürünü, hasatı, emeği. Ama yine de topluyor ayrı ayrı tanecikleri soğuk. Birleştiriyor ve sertleştiriyor. Tıpkı en parlak gözlü çocuğun yüreği gibi.

İşte çocuk alıyor sertleşen yüreğini ve fırlatıyor düşmana, yüzünü bile görmeden.

Umut tükeniyor mu, yoksa çoğalıyor mu anlaşılıyor, tozun dumanın içinde.

Sert, çetin ve dağıtan kışın arkasından gelecek baharı düşünenler çoğaltmaya çalışıyorlar umudu. Kendilerine çaktıkları ateşle halklarının yüreğini ısıtıyorlar. Ve düşmanın yüzünü göstermek için bir avuç da olsa aydınlatmaya çalışıyorlar kendilerince.

Bu karanlık, bu soğuk başka bir yerde hiç bu kadar uzun kalmış mıydı, yoksa oralarda rüzgarı tersine döndürmesini ve hayatı aydınlatmasını bilenler mi vardı. Vardıysa niye onlara da öğretmiyorlardı aydınlığa nasıl çıkılacağını. Elbette bu işte bir iş vardı. Yoksa beyinleri mi çürümüşü ya da yürekleri. Düşünüyorlardı ama fazla da dalmamalıydılar. Her an karanlığı arkasına alan kurşun onları da bulabilirdi.

Yürekleri onların gibi sert, bilekleri onların gibi sağlam, gözleri onların gibi parlak olanlar yok değildi. Yine onlar gibi karanlığı aydınlığa, soğuğu sığağa dönüştürenler vardı. Bedenleri daracık dört duvar arasında, yürekleri ve bilinçleri onlarla birlikte barikatın arkasında.

Ama yetmiyordu işte, daha fazla yüreği sert, bileği sağlam ve gözleri parlak insanlar gerekliydi. Oysa diğerleri parçalayamamıştı, beyinlerini kaplayan ve gün geçtikçe çürüyen kafesi. Parçalayabilirdiler oysa. Bu kolay olurdu ama farkında mı değildiler. Bir hayalet lazımdı bu kış memleketine. O zaman nasıl korkarlardı kalleşler.

Sert yüreklerle birleşip büyüyen, büyüdükçe güçlenen ve düşmanı darmadağın eden... Böyle düşünüyordu gözleri parlak çocuk. Ama yine de alıyordu sert yüreğini avucunun içine ve geçiyordu karşısına o kocaman demir yığımının. Çatır çatır savaşıyordu.

Hayat sadece dağılmıyor işte, sıklaşıyor aynı zamanda. Topluyor ve sertleştiriyor taneciklerini. Bu, dağılmanın yanında küçük görünüyor ama şimdilik. Bilinmeli ki gelecek bahar, yürekleri sert ve gözleri parlak çocuklarla birlikte...

Yaşam en karanlık günlerini geçiriyor olsa da belli ki bu an şafak sökmeden önceki andır. Yani zafer yakındır...

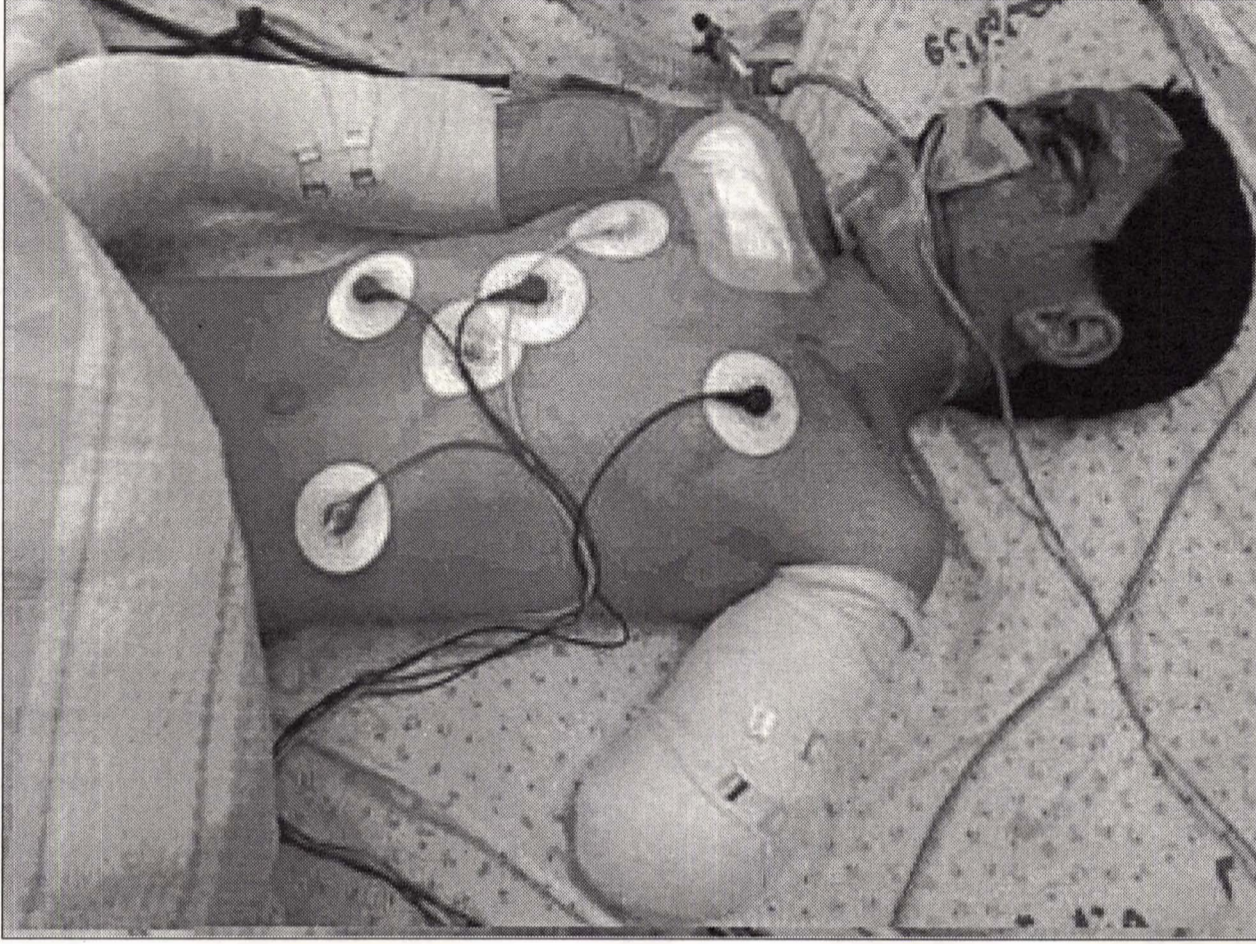
A. Orak

Savaşın en büyük mağduru çocuk

Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'nin (BMMYK) verilerine göre, dünyada, başka bir ülkede güvenlik arayan ve kendi ülkelerinde yerinden edilmiş yaklaşık 50 milyon mülteci bulunuyor. Yerinden edilmiş bu nüfusun yarısı çocuklardan oluşuyor. Söz konusu kişilerin 21 milyonundan fazlası BMMYK'nın himayesi altında bulunuyor ve tahmini 10 milyonunu 18 yaşın altındaki çocuklar oluşturuyor. Geçen birkaç yılda örgüt yeni programlar başlattı, eskilerini genişletti ve bunların hepsini operasyonlarının bir parçası haline getirdi.

Onmilyonlarca sahipsiz çocuk büyüdü

Dünyadaki onmilyonlarca sahipsiz çocuk geçtiğimiz yıllarda büyüme ve gelişme şansına sahip oldu. Geçen yarım yüzyılda BMMYK'nın başvurusunu kabul ettiği 50 milyon kişinin yarısı genç insanlardı. Çocukların hakları ve devletlerin bu konudaki yükümlülüklerini belirleyen 1989 Çocuk Hakları Sözleşmesi de çocuk

haklarının benimsenmesi açısından önemli bir adımdı.

25 milyon çocuk evinden ayrı

Tahminen 25 milyon çocuk halen evlerinden ayrılmış durumda ve 10 milyonu BMMYK yardımı alıyor. Son on yılda 2 milyondan fazlası savaşlarda öldü, 6 milyonu yaralandı ve sakatlandı, 1 milyonu

yetim kaldı. Özellikle mülteci kamplarında şiddetini gösteren AIDS, 4 milyona yakın çocuğun yaşamına son verirken, 13 milyonunun yetim kalmasına sebep oldu. Yaklaşık 90 ülkede çocuklar, savaşın orduların ve asilerin yerleştiği 60 milyon mayının tehlikesi altında yaşıyor. 300.000 çocuk kaçırılarak askere alındı ve cinsel sömürüye maruz kaldı.

"Perişan bir manevi boşluk"

Yıllar önce yayınlanan bir BM raporunda, savaşla yüz yüze gelen çocukların dünyasının tanımı "içinde hiçbir şeyin muhafaza edilmediği, kutsal sayılmadığı ve korunmadığı, en temel insan haklarından mahrum, perişan bir manevi boşluk" olarak yapılıyordu. Yakın geçmişte yayınlanan bir

raporda, pek az şeyin değiştiğine değinilerek, "modern savaşların geçmişe nazaran daha katı ve sistematik istismar olaylarına, insanların sakat kalmasına ve hatta ölümlerine yol açtığı" ortaya konuluyor. (...)

BIA Haber Merkezi / 23 Nisan '02

Kötü çalışma ve yaşam koşullarından dolayı bir arkadaşımız ölümü seçti...

Çaresiz değiliz, birleşik mücadeleyle değiştirebiliriz!

Arkadaşlar!

Sermaye düzeni çarklarını bizlerin kanı ve canı pahasına döndürüyor. Çarklar her döndüğünde sınıf kardeşlerimizden birisi canından oluyor. Sermayenin "yüz akı" ODTÜ'de geçen hafta bir arkadaşımızın intihar etmesi, bu çarkların acımasızlığıyla bizi bir kez daha yüzyüze getirdi.

Arkadaşımız, işyerindeki kötü ve yalıtık çalışma koşullarına dayanamadığı için bu yolu seçti.

Sermayenin IMF patentli sömürü yöntemlerini en ince ve acımasız biçimde uygulayan ODTÜ yönetimi, çalışanları bölüp parçalayarak azami sömürü koşulları yaratmaktadır. Düşük ücretle çalışma, fazla çalışma saatleri, taşeronlaştırma, şef zulmü gibi şartlar ODTÜ'yü biz emekçiler için bir cehennem haline getirmektedir. IMF politikalarının sadık uygulayıcısı yönetim, krizle birlikte yoksulluğu derinleşen biz emekçilere mezarın yolunu göstermektedir.

ODTÜ yönetimi bu çalışma koşullarını bizlere kabul ettirmek için kendi arkadaşlarına ihanet eden bir avuç beslemeyi kullanmaktadır. Bunlar

da arkadaşımızın intiharından sorumludur.

Kısacası arkadaşımızı bizzat IMF politikalarının sadık uygulayıcısı ODTÜ yönetimi ve uşakları ölüme sürükledi.

Kapitalizmin yoz kültürü, alkol, kumar, kişiliksizlik, yalnızlık biz çalışanları ağır sömürü koşullarına boyun eğdirmek için patronlar tarafından kullanılıyor. Kölece çalışmak ve sessizce boyun eğmek dışında bir yol bırakılmıyor. Çaresizlik içerisinde yokoluş bizlere dayatılıyor. Oysa bizler çaresiz değiliz. Eğer bizleri bölmelerine, yoz kültür ve günlük zulüm içerisinde çürütmelerine dur dersek, insanca bir yaşamın yolunu açabiliriz.

İşçi-memur, kadrolu-kadrosuz, sağcı-solcu diye bizleri bölseler de kaderimiz ortak. Aynı koşullarda çalışıyor, aynı saldırılarla yüzyüze kalıyoruz. Bunun için kader ortaklığımızı mücadele ortaklığına çevirmeli, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber-ya hiçbirimiz" şiarıyla hareket etmeliyiz.

Ankara Öncü İşçi Platformu/ODTÜ çalışanları

Türkiye devleti tutuklu sığınmacıları serbest bırakmalı

12 Nisan tarihinde Türkiye polisi iki ayrı operasyonda 185 "yasadışı göçmen"i Van'da tutukladı. Çoğunluğu Afganistan, İran ve Irak'tan olan bu sığınmacılar güvenli bir yaşam yeri bulmak ve canlarını kurtarmak arayışındalar. Şu anda sınır dışı edilme tehlikesiyle karşı karşıyalar. Türkiye devleti bu sığınmacıları "yasadışı göçmen" olarak nitelemektedir. Sığınmacılara karşı bu politika, sığınmacıların tutuklanıp sınır dışı edilmeleri, Türkiye devletinin Avrupa devletlerine bu sığınmacıların Avrupa'ya girişlerini önleyeceği sözü verdiği için gerçekleştirilmektedir.

Hambastegi-Uluslararası İranlı Mülteciler Federasyonu Türkiye devletinden bu sığınmacıları sınır dışı etmeyip özgür bırakmasını talep ediyor. Bu kişilerin, sığınma talebinde bulunabilmeleri için, Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'ne ulaşabilmeleri sağlanmalıdır. Federasyon Birleşmiş Milletler'den bu sığınmacıların sınır dışı edilmelerini önlemek için ivedilikle müdahalede bulunup onlarla görüşmelerini talep ediyor. İran, Irak, Kuzey Irak ve Afganistan'dan kaçan insanların sığınma hakları tanınmalıdır.

Hambastegi (Uluslararası İranlı Mülteciler Federasyonu) Sekreterliği
18 Nisan 2002

Mücadele

Postası...

F tipi fabrikalar...

Merhaba işçi ve emekçi arkadaşlar!

Ben metal işçisiyim ve çalıştığım fabrikadaki bazı gözlemlerimi sizlerle paylaşmak istiyorum.

Her geçen gün sömürünün daha çok arttığı fabrikalar da birer F tipine dönüşüyor. Kriz patlak verdiğinden bu yana nerdeyse her işyerinde işten atmalar, giriş-çıkışlar, ücretsiz izinler vb. sözkonusu. Yani her işveren bu ortamı bir fırsatçılığa dönüştürdü.

İşçi çıkarmayan yerler ise işçiler üzerindeki baskıyı artırdı, dışarıdaki işsizler ordusunu kullanarak varolan sınırlı haklarımızı da gasp etti. Ben böyle bir ortamdan bahsetmek istiyorum.

Saati saatine ne yaptığımız, neyi ne kadar yaptığımız hep gözetleniyor. Şeflerin göz hapsinde çalışıyoruz. Müdürler bölüm sorumlusuna, bölüm sorumluları da işçilere neredesin, ne yaptın diye hesap soruyorlar. Sonra da şunu da yap bunu da yap diyerek, bizi gün boyu hiç durmaksızın çalıştırmak istiyorlar. Bölüm sorumluları işçilerle bir sorunu halledemediklerinde hemen durumu müdüre bildirerek baskıyı iki koldan artırıyorlar. İşçilerin birbirlerine hal hatır sormalarına bile müdahale ediliyor.

Çalıştığım fabrikanın ortamı bundan altı ay öncesine kadar böyle değildi. En azından bölüm sorumluları işçileri bu kadar çok ispiyonlamıyorlardı. Bunu yaptıklarında tepki gösteriyorduk. Vardiya amirleri yeni gelen işçilerle diyalog geliştirerek bölümde ne olup bittiğini öğrenmeye çalışıyorlardı. Bu ortam kısa sürede değişti. Patron altı ay önce hepimizi yemekhanede toplayıp bir konuşma yaptı. İşyeri artık büyüyecek, bizim için yeni bir dönem başlayacaktı; büyüyen fabrika olacaktık, vb. Bütün bunları öyle ballandıra ballandıra anlattı ki, işçilerin kimisi buna sevindi. Yeni dönem gerçekten "yeni" oldu. Hem patron, hem de bizim için...

Patron bizim emeğimizle işyerini büyütürken, bize yeni haklar vermek, daha iyi şartlar sağlamak bir yana, varolanları da çok görmeye, sömürüyü her geçen gün arttırmaya başladı. Onun için büyümesinin başka koşulu da yoktu. Buna karşı çıkan işçiler bölüm sorumlularıyla tartışmaya, göze batmaya başladılar. Sürekli yeni işçilerin alınması, kimisine diğerlerinden daha fazla maaş verilmesi ve zam döneminde maaşlar arasında farklı artışlar yapılması, işçiler arasında bölünme yarattı. Haftada bir yapılan sevkiyat işi şimdi ikiye çıkarıldı. Hafta boyu bizi zorla mesaiye bırakıyorlar. İşçi alınması gerekirken almıyorlar, çünkü fazla mesaiyle ihtiyacı karşılıyorlar. Arkadaşların çoğu mesaiye isteyerek kalıyor. İşçiler fazla mesaiye kalmasa, patron işçi atarak yeni işçi alma yoluna gidecek.

Son olarak bölüm sorumluları için bir çift söz... Patron satın aldığı üç-beş kişiye 80-90 işçiyeye müdahale hakkını veriyor. Oysa biz ne satılık köleyiz, ne de insanlık değerlerini yitirmiş işçileriz. Birbirimize güvenmeye, mücadele etmeye, haklarımızı savunmaya inandığımız an, ne sermayenin gücü ne de sermayenin üç kuruşa satın aldığı kişiler bize engel olabilir.

Emeğimizle yükselen fabrikalar birer F tipine dönüştürülüyorken, bizler birleşmeli, haklarımıza sahip çıkmalıyız. Hak verilmez alınır. Şimdi daha iyi anlıyorum ki, içerde F tipi cezaevi demek, dışarda F tipi yaşam, F tipi fabrikalar demektir. Sustukça karanlıklar arttı, korktukça yiğitler öldü. Biz ne susmaya, ne de korkmaya gönüllüüz. Aydınlik bir gelecek için varız, var olacağız.

**Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
İçerde dışarda hücreleri parçala!**

Sınıf bilinçli bir metal işçisi/Ümraniye OSB

Filistin'deki katliama karşı sesimizi birleştirelim!

Orası bir coğrafya, orası bir ülke... Orası yıllardır işgal altında tutulan, halkı yaşlı-çocuk gözetilmeden katledilen Filistin... Orada güneş toprağı, evleri, okulları, yaşamı aydınlatmak için doğmuyor artık. Emperyalizmin ve siyonist İsrail'in döktüğü kanları kurutmak için doğuyor.

Dünyanın gözü önünde masum bir halk kendi evinde, kendi toprağında esir hayatı yaşıyor. Yediden yetmişe kurşunlanıyor. Başta ABD olmak üzere tüm emperyalist ülkeler ve onların uşakları yaşanan bu insanlık dramını, yapılan katliamı görmüyorlar. Aksine İsrail'e her katliamda destek veriyorlar.

Bu destek ülkemiz tarafından da verilmektedir. Son işgal ve katliam saldırısıyla aynı güne denk getirilen tank ihalesi de bu desteğin ibret verici son örneğidir. Sırtımızdan giden bu paralar da kuşkusuz yeni katliamların kurşunu, bombası olacaktır. Şaron gibi eli kanlı bir katile bu parayı sunanlar da akan her Filistinli kanının suç ortağı olacaktır.

Özgürlükten bahsedilen 21. yüzyıl dünyasındaki bu zulme sessiz kalmabilir mi? İnsan onuru susmayı kabul edebilir mi? Bu zulme gözlerimizi kapatabilir miyiz? Çığlıkları duymazdan gelebilir miyiz? Hayır! Her onurlu

insan sesini yükseltmelidir. Günlerdir medyada çığlıkları yayınlanan Filistinli çocuğun "UTANIN, UTANIN, UTANIN!" diyen haykırışı dünyaya, yani biz insanlara değil midir? Bu çığlıklardan sonra utanmayan kaldı mı hala? İnsanım deyip de susanların yüzüne tükürmek değil midir bu çığlık? Bizler utanıyoruz. İnsan olduğumuz için. Bu katliamlara halen daha destek verildiği için. Filistin halkıyla dayanışmak için insanlık görevimizi yapamadığımız için.

Bizler Kurtköy'den işçiler olarak bu vahşete sessiz kalmamak, Filistin halkının haklı davasında yanında olmak için sessiz kalmaya son diyoruz. Utanan ve insanım diyen herkesi de sesini yükseltmeye çağırıyoruz. Bu katlima, bu onursuzluğa ortak olmak istemiyoruz. Fabrikada, okulda, mahallede kısaca her yerde katliama sessiz kalmama çalışmalarını yapalım. Seslerimizi birleştirelim.

**Filistin halkı yalnız değildir!
Kahrolsun emperyalizm ve siyonizm!
Yaşasın dünya halklarının devrimci kardeşliği!**

SY Kızıl Bayrak okuru işçiler/Kurtköy

Türkiye'de satış elemanları ve sorunları

Satış elemanları, sömürülen, horlanan ve ezilen bir işkolunun emekçileridir. Zamanında maaşlarını alamazlar, dinlenemezler, çalışma saatleri belli değildir. Posası çıkana kadar çalıştırılırlar. Ve Türkiye'deki işçi ve emekçilerin temel sorunu olan sosyal güvenceleri yoktur. Ne bir sendikası, ne bir örgütlenmesi, ne de mücadelede gücü vardır. Emperyalist-kapitalist sistemin dayattığı ahlak ve siyasi yozlaşmayla karşı karşıya kalan insanların yoğun olarak bulunduğu bir meslek dalıdır satış elemanlığı.

Küçümsenmeyecek kadar çok insan bu işte çalışmakta. Gıda, tekstil, sağlık malzemeleri... Bunlar ilk akla gelen örnekler. 100 binden fazla insan... Aileleriyle birlikte hesaplandığında, büyük bir kitle çıkıyor karşımıza. Örgütlenme ve insanca yaşam koşullarından yoksunlar.

Bazı satış elemanları devlet destekli firmalarda tüm sosyal haklardan yoksun, köle gibi çalıştırılıyor. Şu anda dernek kurmak çalışması dahi olmayan, bunun yanında patronlar tarafından işten çıkarma ile tehdit edilen; güvence olarak boş senet imzalatılan; mücadele gücü kırılan; demokratik taleplerini dile getirdiği zaman polise ispiyonlamayla tehdit edilen onlardır. Bu da kaypaklığı ve korkaklığı beraberinde getiriyor.

Tüm emekçilerin inim inim inlediği bir dönemde satış elemanları da aynı zorlukları yaşamaktadır. Yarış atı gibi koşturulmakta,

toplumdan kopuk ve monoton bir yaşam dayatılmaktadır. Ahlaki olarak zayıf yönleri öne çıkarılarak emekçi yönleri köreltilmek ve diğer işçi ve emekçilerle birlikte mücadele etmeleri engellenmek istenmektedir.

Biz satış elemanları, bütün olumsuz şartlara rağmen yılmadan, tüm imkanlarımızı seferber ederek mücadele etmeliyiz. Kendi emeğimize sahip çıkmalıyız. Satış elemanlarının da kurtuluşu sınıf mücadelesinden geçmektedir.

Şimdiye kadar satış elemanlarının emekçi yönü ön plana çıkarılmadı. Oysaki diğer işçi ve emekçiler gibi horlanıyor, sömürülüyor, dışlanıyor. Bu konuda devrimcilere düşen görev, bu kitlenin sorunlarına eğilmek, siyasal bilinç kazandırmak ve satış elemanlarını ülkenin diğer emekçilerinden soyutlamadan kazanmaktır.

Satış elemanları tüm emekçiler gibi sınıf sendikacılığını kavramak, işçi ve emekçilerin daha fazla sömürülmemesi için mücadele etmek zorunda. Bu mücadele alanlarda, sendikalarda, derneklerde ve her birimde yürütülmelidir. Kurtuluş işçi sınıfının bayrağı altında birleşmekten geçmektedir. Bireysel kurtuluşun mümkün olmadığını, toplumsal kurtuluşun ise ülkenin emperyalizmden ve uşaklığını yapan burjuva sınıfından temizlenmesinden geçtiğini, tek kurtuluşun sosyalizmle mümkün olacağını bilmeli ve bu bakışla mücadele etmeliyiz.

Sınıf devrimcisi bir satış elemanı

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

1 Mayıs, 1 Mayıs! İşçinin emekçinin bayramı!..

Günlerin bugün getirdiği
Baskı, zulüm ve kandır;
Ancak bu böyle gitmez
Sömürü devam etmez
Yepyeni bir hayat filizlenir
Bizde ve ülkelerde.

1 Mayıs, 1 Mayıs!
İşçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı

Yepyeni bir güneş doğar
Dağların doruklarından,
Mutlu bir hayat filizlenir
Kavganın ufuklarından...
Yurdumun mutlu günleri
Mutlak, gelen gündedir.

1 Mayıs, 1 Mayıs!
İşçinin emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda
İlerleyen halkın bayramı

Vermeyin insana izin
Kanması ve susması için
Hakkını alması için
Kitleyi bilinçlendirin
Bizlerin ellerindedir
Gelen ışıklı günler.

Gün gelir, gün gelir
Zorbalar kalmaz gider
Devrimin şanlı yolunda
Bir kağıt gibi erir gider.

Sınıfa karşı sınıf
Düzene karşı
Kapitalizme karşı
Sosyalizm!

Kahrolsun empe
İşçiler Yaşasın Filistin ha
Halkla

Gençlik, partiye
devrime,
sosyalizme!

Kahrolsun u
Kölelik düze
Yaşasın devr

Herkes iş
tüm çalışanlara
iş güvencesi!

7 saatlik iş g
35 saatlik ça

Kurtuluş
Ya hep be
Ya hiç bir